

HASRET =)

"Amanda Forester, mükemmel hikâye anlatıcılığı ile Ortaçağ İskoç romanlarına yepyeni bir coşku getiriyor."

-Geri Russell-

Amanda Forester

İSKOÇYALI'NIN AŞKI

İSKOÇYALI'NIN AŞKI

Leydi Aila Graham, kendini kiliseye adamıştır. Ancak erkek kardeşi öldürülünce, topraklarını koruyacak bir erkeğin aileye katılmasını sağlamak için, babası tarafından evlenmeye zorlanır.

Padyn MacLaren, İngilizlere karşı giriştiği savaştan, kendisi gibi yorgun düşmüş bir grup adamıyla birlikte döndüğünde klanını ve topraklarını darmadağın bir halde bulur. Klanına yeniden güç kazandırmak için Aila'ya kalacak olan mirasa ihtiyacı vardır.

Aila'nın babası, kızını Padyn MacLaren ile evlendirecek ve topraklarını koruması için ihtiyaç duyduğu savaşçı güçlere kavuşacaktır.

Padyn MacLaren ise Aila'yla evlenerek, klanı için ihtiyaç duyduğu topraklara ve zenginliğe kavuşacaktır.

Peki ya Aila? Kendine çizdiği yoldan sapmasına neden olan bu evlilik, onun hayatına neler getirecektir?

"Amanda Forester, mükemmel hikâye anlatıcılığı ile Ortaçağ İskoç romanlarına yepyeni bir coşku getiriyor."

Geri Russell

₺18

nemesis
K İ T A P

Orjinal Adı: Highlander's Sword

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 116

Yazan: Amanda Forester

Çeviren: Nur Çakmakkaya

Yayına Hazırlayan: Merve F. Şanlıdağ

Kapak Tasarım ve Uygulama: Melih Aytek Yıldırım

ISBN: 978-605-5395-90-2

© Nemesis Kitap

© Amanda Forester

Bu kitabın yayın hakları, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Nemesis Kitap Çakıtaşı Yayıncılık'ın bir markasıdır.

Sertifika No: 10547

1. Baskı / Kasım 2012

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/1 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

İskoçyalı'nın Aşkı

Amanda Forester

GİRİŞ

Gascony, Fransa, 1346

Yakalansaydı asılırdı. Ya da belki de, bağırsakları deşildikten sonra asılırdı. Hangisinin olacağını bilmemesi en iyisiydi. Lord Pady MacLaren, nişanlısı öfkeyle bağırmandan önce, kalenin merdivenlerini bekleyen bir grup şok olmuş kadının arasından geçti. Aslında eski nişanlısı demek daha doğru olurdu; çünkü güzel Kontes Marguerite, Gerard de Marsan'la evlenmeye niyetlendiğini açıklamıştı. MacLaren'in boğazını kesmeye çalışan ve şu anda ölü bir şekilde yerde yatan Gerard de Marsan'la.

Alt kattaki askerler leydiye yardım etmek için yukarı fırladılar. MacLaren gözlerinin altındaki kanı sildi. Yüzünün altındaki yara şiddetli bir şekilde kanıyordu, ancak umrunda değildi. Nöbetçileri geçip gitmesi gerekiyordu, yoksa kanlı yüzünden daha büyük sorunları olacaktı.

Merdivenlerin tepesindeki ilk adama "Acele et!" dedi MacLaren. "Gerard de Marsan kontese saldırdı. Yanına gidin, çabuk! Ben doktor getireceğim." Nöbetçiler koşarak yanından geçtiler ve MacLaren, askerler kulübelerinden çıkmadan önce, iç kapıdan dışarı fırladı. Dış kapıya doğru koştu, ancak kale kapısı önüne yıkıldı. Duvarın üstünden yürümek için taştan merdivenlere dönerek, şüpheli bir şekilde ona bakan genç nöbetçiye doğru koştu.

“Bize kim saldırıyor?” diye sordu genç adama. Nöbetçi cevap verirken kekeleydi.

“Gidip liderinize sorun. Ben nöbet tutacağım.” MacLaren merdivenlerin tepesindeki nöbetçiyi geçerek mazgallı siperlere koştu. Düşünmek veya yavaşlamak için bile durmadan, mazgalların üzerinden siperleri geçti ve kendini boşluğa attı. Bir anlığına, ayaklarının altında zemin olmadığı için zaman durmuş gibi hissetti; ardından bir su damlası gibi kalenin hendeğine düştü. Soğuk havanın şoku ve çamur nefesini kesti; diğer tarafa geçmek için çabaladı. Toprak seti tırmanarak çalılıklara doğru süründü. Kalenin duvarlarından üzerine doğru oklar yağıyordu. Çalılıkların arasından, koşturun şaşırılmış bir tüccarı atından çekti ve saklanmak için onun atını alarak ormanın derinliklerine sürdü.

MacLaren, Montois Kalesi’nden arkasına bakmadan uzaklaşmıştı. Yol boyunca belirsiz bir şövalye figürü ona doğru atını sürmüştü. MacLaren kılıcını çekti ve ona hücum etti. O anda MacLaren’i takip eden şövalye atını dizginledi ve maskesini çıkardı. Bu, şövalye Chaumont’du, MacLaren’in sağ kolu.

“Marguerite bize ihanet etti,” dedi Chaumont.

“Bana kendisi söyledi,” diye gürlledi MacLaren, yüzündeki yarayı göstererek. “Kampa gidip adamları uyarmalıyız, yoksa hepsini kılıçtan geçirecekler.”

Chaumont başını salladı. “Sen Montois’a gittikten ve adamlara Agen’a geri çekilmelerini emrettikten kısa bir süre sonra Marguerite’in ihanetinin haberini aldım.”

“İyi durumdasın,” diyerek soluklandı MacLaren.

“Gerçekten öyleyim. Fark etmen çok hoş.”

Yaklaşan süvarilerin gürültüsü sohbetlerini böldü. Takip eden askerlere izlerini kaybettirme umuduyla yolu terk ederek, sık ormanlık bir arazinin içinden başka bir yolu tuttular. Nihayet kendilerini güvende hissettikleri küçük, kara bir gölün kıyısında durana kadar ge-

ceye doğru saatlerce yol aldılar.

“Bakıma ihtiyacın var, dostum,” dedi Chaumont.

“İğnen var mı?” diye sordu MacLaren gülerek.

Chaumont yüzündeki kesiği dikerken, MacLaren korkmadan hareketsiz durdu. Önündeki karanlık suya odaklandı, günün olaylarının davetsiz hatıraları aklına düşüyordu. İngilizler Marguerite’in Montois’daki kalesine ulaşmadan, onu korumak için onlarla yüzleşmişti. Sıkı dövüşün zaferi kazanılmıştı, ancak en yakın akrabası kaybolmuştu.

“Patrick bir hiç uğruna öldü.” MacLaren kelimelerle boğuşurken sesi titredi. “O hain kadına inanırken ne kadar da aptalmışım. O meydanda ölen ben olmalıydım, Patrick değil.” MacLaren çenesini sıktı, duygularını bastırdı. “Benim için burada hiçbir şey kalmadı. Adamlarımı alıp ait olduğum yere dönme vakti geldi.”

“Neresi orası? Doğduğun yer mi?” diye sordu Chaumont, işini bitirerek.

MacLaren hatırlayarak gözlerini kapattı. “Balquidder. Rüzgârları ve yağmurlarıyla yabani bir yerdir. Hayat orada bazen zor olabilir, ancak hiçbir yerde İskoçya topraklarında olduğu kadar canlı hissetmedim.” Genç Fransız şövalyeye döndü. “Ardımda bıraktığıma üzüleceğim tek şey senin arkadaşlığın.”

Chaumont dikkatle ona baktı. “Beni de götür.”

“Senin yerin burası.”

Chaumont başını salladı. “Eğer bana bir şans vermeseydin, hâlâ daha zengin bir adamın yardımcısı olacaktım. Zırhını parlatıp, karısına hizmet edecektim. Sana savaş zamanlarında hizmet ettim ve beni yanında götürürsen, yine sana hizmet edeceğim.”

“Benim için bir onur olacak.” MacLaren elini Fransız’ın omzuna dayadı. Erkekçe sarılarak birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

“Argh!” Chaumont yüzünü buruşturdu. “Şeytanın kığı gibi kokuyorsun.”

“Kaleden kaçmak için çamurun içinde yüzdüm. Artık tuvalet atığının nereye döküldüğünü biliyorum.” MacLaren gölün üzerinden bakmak için arkasına döndü. “Su Marguerite gibiydi; dışarıdan çok güzel, ancak altında pis bir lağım-dan başka bir şey değil.”

Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki kendini ittirdi ve kabaca soğuk, berrak göle düştü. Öksüre öksüre gölden çıkarken Fransız’ın gülüşünü duyabiliyordu. MacLaren soğuk suda yıkanmıştı ve daha iyisi için ortaya çıkmıştı. Kendini hızlıca gölün kıyısına doğru çekti ve Chaumont’u suya ittirdi. Eve gitme zamanıydı.

“Çık bakalım,” dedi sırlıslık olmuş arkadaşına. “Benimle İskoçya’ya gel dostum ve kahramanlar gibi ziyafet çekelim.”

*

Balquidder, İskoçya

Balquidder’in yüksek tepesinde, etrafı saran yoğun sisle örtülmüş bir atın ve şövalyenin gölgeli görüntüsü duruyordu. MacLarenların sarp kayalıkların yanına kurulan terk edilmiş kalesi, şafak öncesi gökyüzüne karşılık çıplak ve karanlık görülüyordu. Liderleri olmayınca klanın başına ihmalkârlık ve talihsizlik çökmüştü. Komşularının saldırılarına karşı savunmasız kalmışlardı. Geriye kalan birkaç klan üyesi, ellerinden geldiğince hayatlarını sürdürmeye çalışıyordu.

Aşağıdaki vadide, çiftlik evinin girişinde bir erkek çocuğu duruyordu. Çocuk hayaletimsi figüre bakakaldı ve gözlerini kırıştırdı. Şövalye ve atı gitmişlerdi.

“Anne! Bir hayalet gördüm!”

“Buraya gel, tatlım. Böyle şeyleri sen nereden biliyorsun?”

“Yukarıdan bize baktığını gördüm. Sence uğursuz bir kehanet olabilir mi?”

Mary Patrick iç çekti. Daha uyanır uyanmaz dokuz yaşındaki oğlunun sana kapıda bir hayalet gördüğünü söylemesi iyiye işaret olamazdı. Sessizce, onları koruması için azizlere ve Kutsal Ana’ya dualar okudu.

“O Bruce’tu,” diye fısıldadı Gavin, gözleri parlıyordu.

“Robert Bruce bu tepelerde at sürmüyor,” dedi Mary Gavin’in kuşkulu suratına. “Ve o olsa bile, sana ayak işlerin için yardım etmeyecek. Hadi bakalım, eğer karnımızı doyurmak istiyorsak yapacak çok işimiz var.”

Gizemli sisin içinde bir yerlerde ise çocuğun gördüğü hayaletimsi figür acımasız adımlar atıyordu... Dundaff Kalesi’ne doğru.

Dundaff Kalesi, İskoçya
Haziran 26, 1347

Herkes yaz mevsiminin gündönümü olan Aziz John akşamında temkinli olmaları gerektiğini bilirdi. Ruhlar özgürce başıboş gezerler, periler fenalık ederler ve nişanlılar ya mutlulukla birleşir ya da sonsuza kadar ayrı kalırlardı. Bu özel günün gerekliliklerini yerine getirmek dikkatli bir planlama istiyordu, hasadın bereketsiz olması ya da kurummasından korkulurdu. Önceki sene herkes kıtlık çekince, Graham klanının geleceği tamamen Aziz John akşamının etkinliklerine kalmıştı. Ve her şey Aila'ya bağlıydı.

Leydi Aila Graham, Dundaff Kalesi'ndeki kule odasında duvara oyulmuş taş bankın üzerinde oturmuş, kalın ve kurşunlu cam pencereden dışarı bakıyordu. Dundaff Kalesi, kayalık tepelerin geçiş yolunda, Carron kasabası ile Stirling ana yolu arasında bulunuyordu. Heybetli yapısıyla Dundaff, yüksek dağ yamacına oyulmuştu. Dağın tepesine inşa edilmiş iç kale, sayısız duvar, kuleler ve tünellerle aşağı avlu-ya bağlanıyordu.

Tan ağarıyordu, güneşin turuncu parıltısı, işçiler güne başlarken kasabanın üzerine vuruyordu. Kasaba kilisesinin sivri uçlu kulesi aniden yükselmiş gibiydi, birbirine sokulmuş köy evlerinin üzerinde uzun gölgeleri yayılıyordu. Aila

alnını soğuk cama dayadı ve gözlerini kapadı, yapması gerekenleri tekrar düşündü. Kalenin sahibesi olarak, aylardır bugüne hazırlanıyordu. Hiçbir aksilik çıkamazdı.

Aila kahverengi bir iş önlüğü giydi ve rahibe örtüsünü başına iğneledi. Görünüşü modaya uygun sayılmazdı, ama kullanışlı ve mütevazıydı; hayatını manastıra adanmış bir kadına yakışan da buydu. Her şeyin kontrolü altında olduğunu kendine tekrar ederek, yavaşça kule merdivenlerini indi. Soğuk kule ve sabahın nemli sisi arasında, garip bir heyecan sarsıntısı aktı içine. Bir şölen gibi olacaktı bu akşam. Fakat hatırladı, annesi olsa bu akşama katılmasına asla izin vermezdi. Aila'nın adımları yavaşladı ve omuzları eski ağırlığına geri döndü. Yine de bu günün klanı için acıdan ve felaketten uzak, yeni bir başlangıç olmasını umuyordu.

“İyi sabahlar, güzel civanperçemi, iyi sabahlar sana.” Küçük bir kız Dundaff Kalesi'nin avlusundan geçti, sabahın sisi onun girdabında dönüyordu. Aila'ya kıymetli demetlerinden birini verdi ve dans ederek uzaklaştı, şarkısına devam ediyordu: “Bu akşam görmem için bana gerçek aşkı gönder. Giyeceği giysiler ve saçının rengini, eğer beni karısı yapacaksa.”

Küçük bir civanperçemi demetini Aila'nın eline sıkıştırmıştı. Genel inanışa göre, eğer bir bakire Aziz John akşamında yastığının altında bir demet civanperçemi ile uyursa, gelecekteki kocası rüyasına girerdi. Aila kızı geri çağırmak için ağzını açtı. Bir kocaya ihtiyacı yoktu; o kendini manastıra adanmıştı. Ama kelimeler boğazına saplanmıştı ve küçük kızın gözden kayboluşunu izledi. Civanperçemlerini yere bırakmalıydı.

Fakat onları cebine koydu.

“Oh, Leydi Aila.” Yanakları yorgunluktan pembeleşmiş bir hizmetli Aila'ya doğru koştu. “Çabuk gelin! Lord Graham bu akşam için davetli sayısını artırdı ve aşçı sorun çıkarıyor.”

“Kaç kişi daha gelecek?” diye sordu Aila ve hizmetliyi mutfağa doğru takip etti.

“Elli adam, leydim. Ve çok aç olacağına benziyorlar.”

Aila kaşlarını çattı ve hızlıca hesaplamalar yaptı. Daha zor toplamalara gelince Latince bir şeyler mırıldanıyordu. Düşüncelerinin dudaklarına aktığının ve hizmetlinin kendisine yönelttiği garip bakışların farkında bile değildi. Evet, bu sorun olacaktı. Babası, davetli listesinin değişmesinde bir sıkıntı görmemişti. Bu dikkatsizlik olağan dışı değildi, babası onunla nadiren konuşuyordu, muhtemelen annesiyle babasının arasında devam eden düşmanlık yüzündendi. İlk kez değildi, fakat Aila yine ebeveynlerinin sessiz savaşının bitmesi için dua etti.

Aila, fırınların ısısının üzerine saldırdığı ve yaş maya ile ekmek hamurunun davetkâr kokularıyla dolmuş mutfağa adımını attı.

“Leydi Aila, Leydi Aila,” diye çırpınıyordu onu gören aşçı. “Elli adam daha. Ben ne yapayım? Daha fazlasını pişirmeye vaktim olsa bile, çok az buğdayım kaldı. Tarlalar kurursa ne yaparız, kışın aç kalırız. Bu kıtlıkta hepimiz öleceğiz.” Koca adam tıknaz ellerini sıkarak neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Aşçı, yemek hazırlamak konusunda hari-kaydı, ama sıkıntı yaratmadığı zaman yoktu.

“Kimse aç kalmayacak, ne bu gece, ne önümüzdeki kış.” Aila duruma bakılırsa hissettiğinden daha büyük bir inançla konuşuyordu. Aşçı, verdiği fazla tepkiye rağmen, endişesinde oldukça haklıydı. Hiçbir açıklaması olmayan tarla yangınları olmuştu. Ve tahribat devam ederse, kış gerçekten de zayıf geçecekti, ama Aila iyi olacağına inanıyordu. Kaç tane yangın kazası daha olabilirdi ki?

“Carron’a yardım etmesi için birkaç delikanlı gönder. Yemek biraz geç hazır olsa bile, kimsenin bunu fark etmeyeceğine sizi temin ederim.” Aila kıvrak bir sakinlikle konuştu ve konuyu değiştirmeye karar verdi. “Yemeğe yeni katı-

lacakların kim olduklarını biliyor musunuz?”

“MacLaren ve adamları.”

Aila'nın, MacLaren adını duyunca ağzı açık kalmıştı. Kalbi bir an durdu, atmadı; sonra kayıp nabzın acısını çıkarmak ister gibi vahşice koşmaya başladı.

“MacLaren mı? MacLaren burada mı? Emin misiniz?” Anılar, fırınların sıcak rüzgârı gibi çarpıyordu ona. MacLaren kale kapısından son kez içeri girdiğinde, tek erkek kardeşinin ölüm haberini getirmişti. Kardeşi, İngilizlere karşı Kral David'in uğursuz kavgasına katılmak için Dundaff savaşçı birliğinin başındaydı. İskoçlar, Neville çarpışmasında baskına uğramışlardı. Savaşı bırakmayan Graham klanı yiğitlikleriyle nam salmıştı, alanı terk etmeyip büyük yaylarla avlanmışlardı. Grahamlar büyük kayıplar verdiler. Aila'nın erkek kardeşi, amcaları, kuzenleri; hepsi ölmüştü. İskoçlar kaçmışlardı, Kral David yakalanmış ve İskoçya'nın Robert Bruce'un emri altındaki kırılğan bütünlüğü parçalanmaya başlamıştı.

Ve şimdi MacLaren tekrar burada mıydı? Aila onun varlığının yeni bir musibetin işareti olmamasını umdu. Lord Graham, MacLaren'in klan için verdiği hizmete karşı teşekkür etmek için onu davet etmeyi düşünmüş olabilirdi. Aila, MacLaren'in, kardeşinin cansız bedenini İngiliz topraklarından sınıra kadar, kendi topraklarına gömülebilmesi için sırtında taşıdığı hakkında dedikodular duymuştu.

Aila kaybettiklerinin acısını kenara iterek elindeki işlere odaklandı. Belki babasının MacLaren'ı neden davet ettiğini asla öğrenemeyecekti, ama en azından davette yemek yiyebileceğinden emin olmak zorundaydı. Aşçıya yeni görevler verdi ve hizmetliye yatıya kalacaklar için odalar hazırlamasını söyledi.

“Leydi Aila,” dedi bir kale uşağı kendine duyduğu aşırı güvenle. “Lord Graham sizi görmek istiyor.”

Her şey durmuştu. Kimse hareket etmedi. Mutfak,

Aila'nın hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa sessizdi. Babası onu son kez yanına çağırdığında, klan savaşçılarının ve erkek kardeşinin ölüm haberini vermişti. Mutfağın dipsiz sıcağının içinde olmasına rağmen, Aila'nın dizlerini bir titreme sardı ve ayak parmaklarının uçlarına doğru ilerledi.

"Azizler aşkına," diye mırıldandı aşçı. Gözleri korkulu bir ifadeyle dolmuştu.

"Yemeği hazırlamaya devam et," dedi Aila sessizce. Gırtlığı, yanmış tarlaları kadar kurumuştu sanki. "Her şeyin kursesiz olduğundan emin ol."

Aila, uşağı iç kaleye doğru takip etti; babasının, Dundaff'ın Lord Graham'ının malikânesine doğru. Babası neden onu görmek istemişti? MacLaren her şeyi mahvetmek için mi geri gelmişti tekrar? Yoksa daha kötüsü mü, babası Aila'nın bu sabah ne yaptığını mı öğrenmişti? Öğrendiyse ona ne yapacaktı? Midesi acıyla kıvrıldı. Babası ona karşı asla nazik olmamıştı, Aila'nın bunun için ona bir sebep sunmamış olmasına rağmen. Lord Graham, deneyimli savaşçıları bile kolayca sindirebilecek koca ve huysuz bir adamdı. Ve eğer şu an Aila'ya öfkeliyse...

Aila babasının yanına zorlanarak girdi, ayakları her adımında biraz daha ağırlaşıyordu. Girdiğinde gördü ki, MacLaren, korkularını doğrulayacak şekilde babasının yanında dikiliyordu. İki heybetli adam konuşmadan ona bakıyorlardı. Bu iyi değildi. Babası devasa göğsünün üzerinde kollarını birleştirdi ve MacLaren'a döndü.

Aila, MacLaren'in değişimine şaşırılmıştı. Onu yıllar önce erkek kardeşinin arkadaşırken tanımıştı. Bu savaşçı eski halinden çok uzaktı, İskoçya'dan ayrılıp Fransa'daki İngilizlere karşı savaşmaya giden kendinden emin genç adam bu değildi. Daha yaşlı görünüyordu, kararlı gözleri soğuktu. Sol gözünün kenarından çenesine doğru inen bir yara izi oldukça derindi.

"Ne diyorsun?" diye sordu babası savaşçıya.

MacLaren Aila'yı baştan aşağı süzdü ve bu bakışlar, Aila'nın yüzünü ateş gibi sardı.

"Tamam. Onu alacağım."

Aila'nın ağzı açık kaldı, önce birine sonra diğerine baktı. MacLaren öfkelenmişti ve Lord Graham'a döndü.

"Ona bahsetmedin mi?"

"Kimseye bahsetmedim," diye cevap verdi babası. "Arkani kolla delikanlı. Onun evlenmesine karşı gelecek birileri çıkacağından eminim."

Evlilik mi?

“ ‘Evlilik’ derken ne demek istiyorsun?” Aila’nın sesi titriyordu. Neler oluyordu?

Babası otoriter bir sesle konuştu. “MacLaren ile evleneceğini söylüyorum. O iyi bir adam ve sana karşı nazik olacak.” Graham, MacLaren’a ters bir bakış attı. “Yoksa hesabını verirsin delikanlı.”

“Evet, lordum.”

“Ama ben manastıra...”

Babası iç çekti. “Hayır, küçük kız. Erkek kardeşin, karnımızın devamı Neville çarpışmasında öldüğüne ve başka erkek çocuğum olmadığına göre, tüm varlıklarımı sen devam ettireceksin. Dundaff’in tümünü kiliseye bırakacağım, Barrock’u başrahip yapacağım. Toprakta çürümeden önce tüm klanımı hizaya sokacak. Hayır, klanıma bundan fazlasını borçluyum. Ve o piç McNab’in sana sahip olmasına izin verirsem lanetlenmiş olurum.” Graham’ın sesi yükselmişti ve kendi elini yumrukladı. “Şimdi, kiliseye gidiyoruz.”

“Şimdi mi?” dedi MacLaren ve Aila aynı anda.

“Evet çocuklar, şu işi bitirelim.”

“Ama baba. Ben yapamam... Onunla... Evlenmemi istiyorsun?” Akıcı konuşma yeteneğinin tam o an onu terk etmiş olması büyük şanssızlıktı. Aila sersemlemiş hissediyordu, odanın içindeki hava kalınlaşmıştı sanki. MacLaren alı-

şılmamış derecede yapılı bir adamdı, kendisinden daha da geniş olan kılıcı sırtında asılıydı. Bu adam onun geleceği olamazdı. O bir rahibe olacaktı. Genç bir kız olarak kiliseye söz vermişti ve onun topraklarında yeni bir manastır inşa edilmişti, kiliseye verilecek olan topraklarda. Evlilik imkânsızdı.

“Kızım,” dedi Graham kısık bir sesle ve sesinde tehlike çınlıyordu. “Sana MacLaren ile evleneceğini söylüyorum ve evleneceksin.” Graham, Aila’ya baktı, sonra MacLaren’a, ikisinin de karşı koymasına meydan okur bir hali vardı. “Evlendenmenin tam zamanı.”

Aila uyuşmuş bir sessizlikle avludan kuleye doğru giden yolda babasını takip etti, MacLaren tam arkasındaydı. Varlığını arkasında hissediyordu ve kendisini izlediğini biliyordu. Beline bir ürperme yerleşti ve ensesi karıncalandı.

Avluyu geçerlerken, Aila’nın daha önce hiç görmediği uzun ve etkileyici bir şövalyenin MacLaren ile konuştuğunu fark etti. Onunla sessizce Fransızca bir şeyler konuşuyordu, bu hoş bir davranış olmasa da, Aila onların konuşmalarını dinlemeye çalıştı.

“Graham ile ne konuştunuz?” diye sordu uzun şövalye.

“Evleniyorum,” diye cevapladı MacLaren öylesine, sanki bu gündelik bir olaymış gibi.

“Ne, şimdi mi?”

“Evet.”

“Buna hazır mısın?”

“Hayır.”

“Becerebilecek misin?”

Soruyu, şapelin kulesine girdikleri esnada cevapsız bıraktı ve merdivenleri çıkmaya başladılar. Aila kör olmuşçasına babasını takip ediyordu, hiçlikle birlikte puslu bir hayret duygusu içindeydi. Şapel kapısından önceki düzlükte, Lord Graham rahiple baş başa konuşmak için onlardan

uzaklaştı. Aila, MacLaren'a döndü, geleceği Fransız şövalyenin ona sorduğu sorunun cevabına bağlıydı.

MacLaren Aila'ya değerlendiren gözlerle baktı ve bir kez daha kızarmasına sebep oldu. Erkekler ona böyle bakmazlardı. Herkes onun kendini dine adadığını bilirdi çünkü. Üstelik görünüşünde bir erkeğin ilgisini çekecek hiçbir şeyin olmadığını da biliyordu. Elbisesi desensiz ve gösterişsizdi. Beyaz rahibe örtüsü saçlarını kapatıyor ve çenesinde bağlanıyordu, kırmızı buklelerinin bir tutamı bile görünmüyordu. Renksiz olduğunu bildiği suratının fildişi rengi cildi, süt-lü kremlerin yumuşatamadığı kırışıklıkları gizleyemiyordu. Hepsinden kötüsü, en azından annesine göre, boyu olması gerektiğinden daha uzundu.

MacLaren nezaketsiz değerlendirmesine devam ediyordu. Gözlerini kaçırmak kendisine en yakışacak davranış olurdu, ama yükselen bir özgüvenle Aila omuzlarını kaldırdı ve gözlerini onunkilere dikti. Belki onun isteksizliğini daha net görebilirse bu birliktelik konusundaki fikirleri değişebilirdi.

"Evet, evleneceğiz," diye cevapladı MacLaren kararlı bir tonda ve İskoçça.

Aila'nın dizleri pes etti ve şapel kapısının hemen yanındaki banka oturdu. Bu nasıl olabilirdi? Bu gerçek olamazdı. Biraz sonra uyanacağından emindi. Cebindeki şişkinliği fark etti ve civanperçemi demetini çıkardı, şüpheyile ona baktı. Aziz John akşamının tehlikeli bir zaman olduğunu, ruhların başıboş gezindiğini biliyordu, evet, ama küçücük bir bitkinin bu derece büyümlü olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bu bitkinin içinde ne vardı?

Aila kafasını ellerinin arasına aldı, akli etrafında gelişen olaylara ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bu sabaha kadar, yaşadıkları ve yaşayacakları tahmin edilebilir şeylerdi. Görevlerini biliyordu. Hasta annesine ölene dek bakacaktı ve sonra onun vasiyetlerini yerine getirecekti. Annesi! Gökyüzündeki Azizler, eğer evlendiğini öğrenirse annesi öfkele-

nirdi. Kulakları, annesinin söyleyebileceklerini düşünerek yanmaya başlamıştı. Peki ya olanları Azize Margaret'in rahibelerine nasıl anlatacaktı? Akıl hocası rahibe Enid ne düşünecekti?

Aila, düşüncelerine odaklanmaya çalışırken, bu adam hakkında tek bildiği şeyin, babasının onunla evlenmesini istediği olduğunu fark etti. MacLaren Fransa'da senelerce İngilizlere karşı savaştıktan sonra Kuzey İskoçya'ya döneli bir seneden az bir süre olmuştu. Kahramanlık unvanı verildiğinde ve beraberinde birçok tecrübeli savaşçıyla birlikte döndüğüne göre başarılı olmuş olmalıydı. Aynı zamanda MacLaren'ın beş senelik yokluğunda kendisine bağlı klanın yokluk çektiğini de biliyordu ve geri geldiğinde klanından geriye pek az şey kalmıştı. Aila'nın düşünceleri, Fransız şövalyenin kahkahalarıyla bölündü.

"Kader, adamım, böyle bir şey, dua ediyorum," dedi Fransız şövalye, MacLaren'a neşeli bir ses tonuyla. "Lor-dumuzun evine kılıçla değil kumaş parçasıyla girmeye niyet edemezsin." Belli ki, Fransız şövalye MacLaren'ın Kuzey İskoçya giysileriyle dalga geçiyordu. İyi giyimli bu Fransız erkeğini cezalandırmak için Aila bir an elbisesinin üzerindeki iş önlüğünü çıkarıp fırlatmak istedi.

"Kılık kıyafet konusuyla ilgilenmeyi sana bırakıyorum. Bu konuda senle yarışmam," diye cevapladı MacLaren kaygısızca.

"Çok az kişi yarışabilir zaten," dedi Fransız görgüsüzce.

İki adam da ona aldırış etmezken, Aila bu iki adam hakkında kendi değerlendirmesini yapmak için vakit verdi kendine. İkisi de uzun boyluydu, yapılıydı ve yetenekli savaşçıların saf saygınlığıyla hareket ediyorlardı. Fransız olanın boyu biraz daha uzundu ve daha inceydi. Şık giysiler giymişti ve sersemletici bir şekilde yakışıklıydı, üstelik bunun oldukça farkındaydı.

Fransız'ın hoş görünüşüne rağmen, Aila'nın gözlerini

alamadığı kişi MacLaren'dı. MacLaren Kuzey İskoçya'nın kaba giysileri içindeydi. Geniş ekose şalı belinden kemerlenmiş, bir omzundan sarkıtılıp keten gömleğine iğnelenmişti. Bu özel giysi Aila'nın klanı tarafından pek giyilmezdi ama Kuzey İskoçya sınırında yaşayan biri olarak bu giysi tarzına alıştı. Ekose şal bacaklarını ortaya çıkarıyordu, ara sıra kalça kasları gözüne iliştiği kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Aila zorlanarak yutkundu. MacLaren babası kadar uzundu, geniş omuzları ve güçlü bir görüntüsü vardı. Babası yapılı ve geniş göğüslüydü, ancak MacLaren daha sıkı ve kaslıydı. Siyah dalgalı saçları darmadağın bir halde alnına düşüyor, granit kadar soğuk gri gözlerini çerçevesiyordu. Tüm hayatını kendini dine adayarak, rahibe kardeşleriyle dua ederek, kutsal yazıları okuyarak geçirmişti. Hiçbir şey onu bu olanlara hazırlamamıştı. MacLaren, Aila'ya döndü ve onun bakışlarını yakaladı. Tek kaşını havaya kaldırdı ve bu sefer Aila, yüzü kızararak arkasını döndü.

"Gelin çocuklar," dedi Graham geri dönerek, geniş bedeni küçük boşluğu dolduruyordu. "Rahip hazır."

Dakikalar sonra Aila kilise mihrabının önünde, Padyn MacLaren'in yanındaydı. Dundaff'e hizmet veren en yaşlı rahip Thomas, evlilik buyruğunu, ihtiyarlık yüzünden biraz farklı olsa da ezbere okudu. Aila uçuruma doğru koşuyordu ve hızlı hareket etmezse birazdan düşüp bayılacaktı. Ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı, ama bir şey bulamıyordu. Yardım için yalvardı ancak fark edilebilir bir cevap alamadı. Etrafına baktı, ona yardım edecek birini arıyordu çaresizce, fakat yaşlı rahip Aila'nın endişesine karşı kayıtsız bir şekilde gevezelik ediyordu. Babası ayaktaydı, kararlı görünüyordu, uzun şövalye bu sahneden eğleniyor gibi görünüyordu ve MacLaren hiçbir şey yapmıyor, ancak zalimce Aila'yı inceliyordu.

Rahip sonunda MacLaren'a evlilik sorusunu sorma kısmına gelmişti; ve o da bunu hiç duraksamadan, kararlılıkla onaylamıştı. Fakat Aila hızla nefes alana kadar onun eli-

ni sıkıya devam etmişti MacLaren. Aniden elini gevşetti ve ifadesiz suratı kızardı. Rahip aynı soruyu Aila'ya sordu. Devam etmesini başıyla işaret eden babasına baktı. Yine de tereddüt etti. Aila ne yapması gerektiğini söyleyecek bir işaret bekliyordu. MacLaren hiçbir şey söylemedi, ama nazikçe Aila'nın ellerini tuttu. Elleri sertti, ama aynı zamanda ılık. Suratı ifadesiz görünmeye devam etse bile, gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Taktığı soğuk maskenin altında çok daha fazlasının olduğunu tahmin etti.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu rahip tekrar. Aila yıpranmış cesaretinin kırıntılarını topladı ve derin bir nefes aldı.

MacLaren, rahibe verecek bir cevap bulmak için çırpınan, evlenmek üzere olduğu kadına baktı. Mihrabın önünde evlenmek üzere bulunmaktan kendisi ne kadar memnunsaydı, Aila da ancak o kadar memnun görünüyordu. Belki de hayır diyecekti. Bu düşünceyle birlikte MacLaren'a ferahlığın sızısı yayıldı. *Haydi, küçük kız, beni reddet.*

Chaumont'a baktı ve keşke bakmasaydım diye düşündü. Piç kurusu bir ahmak gibi sırtıyordu, bu durumdan zevk aldığı belliydi. Chaumont cesaretini ve yeteneklerini savaşın en zor anlarında kanıtlamış ve MacLaren'ın sağ kolu olmuştu. Fakat bu Fransız'ın hayatta her an, hatta MacLaren'ın aleyhine bile olsa eğlenecek bir şeyler bulmak gibi rahatsız edici bir huyu vardı. Chaumont kararlılıkla gülmeye devam ediyordu. Belki de bunun için iyi sebepleri vardı. MacLaren bir daha evlenmeyeceği konusunda yaptığı büyük konuşmalardan pişmanlık duyuyordu. Marguerite ile yaşadığı talihsizlikten sonra, bir daha asla bir kadına güvenmeyeceğine yemin etmişti. Ve şimdi, burada, mihrabın önündeydi. Pekâlâ, zaten güvenmek ve evlenmek birbirinden tamamen farklı iki şeydi.

MacLaren suskun gelinine bakmak için döndü. Graham'ın önceki gün yaptığı teklif beklenmedikti ve reddetmesi imkânsızdı. Önerdiği işbirliğine göre MacLaren, Graham'ın düşmanlarına karşı savaşacak ve karşılığında Graham MacLaren'ı kızıyla evlendirecekti. Klanı için daha önemli olan şey, MacLaren'ın Aila'dan alacağı çeyiz-

di. Graham'ın savaşçıya, MacLaren'ın ise toprağa ihtiyacı vardı. Bu güzel bir ticaretti. Aila, klanı için ona bir servet sağlayacaktı.

Konu üzerindeki kişisel fikirleri ne olursa olsun, MacLaren görevini biliyordu. Fransa'dan döndüğünde klanını fakirleşmiş, hayvanlarını talan edilmiş, tarlalarını kurumuş bulmuştu. Her şeyi baştan inşa etmek için elinden geleni yaptı; ama klanı için paraya, Fransa'dan yanında getirdiği şövalyeler için toprağa ihtiyacı vardı. Adamları ödülleri hak etmişlerdi. Aila'nın varlıkları ve bir gün Dundaff'ın tümünü miras olarak bırakacağı umudu, tüm bu gereklilikleri karşılardı.

Bu kızın sadece "evet" demesi yeterliydi. MacLaren Aila'ya sert bir bakış fırlattı, ondan cevap vermesini bekliyordu. Arkasında duran Graham boğazını temizledi ve tek evladına baktı. Aila'nın yüzü kızarmıştı fakat sessiz kalmaya devam ediyordu. Beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu, MacLaren olası gelinine bir bakış daha attı.

Aila bir kıza göre biraz uzundu ama derli toplu bir yapısı vardı, en azından mütevazı giysisinden görüldüğü kadarıyla MacLaren bu kadarını söyleyebilirdi. Geniş beyaz bir örtü saçlarının tümünü örtmüştü ve hâlâ evlenmemiş birine göre biraz olgun görünüyordu. Erkek kardeşiyle olan arkadaşlığına dayanan hızlı bir hesaplama yaptı: MacLaren yirmi altı yaşındaydı, demek ki Aila yirmi iki yaş civarında olmalıydı. İlk evlilik için geç bir yaştı, fakat kendini manastıra adanmış olması, neden daha önce evlenmediğini açıklıyordu. Yüzü düzgündü, MacLaren göze batan bir kusur görmedi *zavallı kızın korkmuş görünmesi dışında*. Kafasını kaldırıp ona baktı ve yeşil gözleri MacLaren'ın dikkatini çekti. Midesi aniden hareketlendi. Garip... evlilik onunla bağdaşmıyor olmalıydı.

MacLaren onun gözlerini izlemeye devam ediyordu, gözlerini ondan alamıyordu. O anda ani bir netlikle, Aila'nın manastırı evliliğe tercih ettiğini anladığına karar verdi. Göz-

lerine bakmaya devam ettikçe bu fikrinden daha da emin oluyordu. Ellerini tuttu, Aila'nın soğuk elleri, MacLaren'in sıcak elleriyle sarılmıştı. Aila'nın dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. MacLaren'i bir ürperti sardı, uzun zamandır öldüğünü düşündüğü yerleri ılınyordu. Başka herkes gölgelemişti. *Benimle evlen.* Nazikçe avuçlarını okşadı. *Benimle evlen.*

“Evet.”

Omzuna inen bir fiske MacLaren'i gerçeğe döndürdü. Chaumont kümesteki bir tilki gibi sırtıyordu. MacLaren ters baktı. Üzerine çöken bu hissin ne olduğundan emin değildi. Bir kadının güzelliğiyle tekrar tuzağa düşecek kadar zayıf olamazdı. Asla. Aila'ya baktı. Onun kendisi üzerinde nasıl bir etkisi olacağını bilemiyordu, ama boyun eğmeyecekti. Kilise ve evlilik sözleşmesine göre Aila onun karısıydı, daha fazlası değil. Ona karşı görevlerini yerine getirecekti. Fakat kalbine dokunmasına izin vermeyecekti.

Mihrabı alniyla selamlayarak, rahibe ve Lord Graham'a da selam verdikten sonra, Aila'yı dışarı çıkarttı. En iyisi ona bakmamaktı. O gözlerin tuzağına tekrar düşebilirdi. Gözleri şüphesiz dikkat çekiciydiler. MacLaren tekrar ihanete uğramayacaktı.

*

Aila, sersemlemiş halde gün ışığına karşı kırıştırdığı gözleriyle şapel kulesinden yeni kocasının kolunda iniyordu. Ne olmuştu? Gerçekten... evlenmiş miydi?

“Yangın!” Bağırış kale duvarındaki gözcüden gelmişti.

“Tarlalar yanıyor!” Ses kalenin gözlem kulelerinden duyuluyordu. MacLaren yeni gelinine dönüp bakmadan hemen arkasındaki Fransız şövalyeye birlikte aşağı avluya doğru koşmaya başladı, en arkada ise Aila'nın babası tökezleyerek peşlerinden gidiyordu.

“Gebertin onları, çocuklar!” diye bağırıyordu Graham yeni oğluna. “Bana atımı getirin, bu sefer piç kurularını ya-

kalayacağız.”

Aila tek başına duruyor, onların koşarak uzaklaşmalarını izliyor, bu garip rüyadan ne zaman uyanacağını merak ediyordu. Rahip Thomas ise yavan bir gülümsemeyle kuleden iniyordu.

“Rahip.” Yanına gelen yaşlı rahibi bilgilendirdi Aila.

Yaşlı adam gülümsedi ve Aila'nın elini sıktı. “Sen iyi bir kızsın, Molly.”

“Molly değil,” dedi Aila biraz daha yüksek bir sesle, duyması için adamın kulağına doğru eğilerek. “Ben Aila'yım, Aila Graham.... şey... MacLaren.”

“Leydi Aila?” diye sordu rahip şaşkınlıkla. “Senin için bir notum var.” Kaftanından kıvrılmış bir parşömen çıkardı, uzattı ve yürümeye devam etti.

Aila, ona kimin not yazmış olabileceğini merak ederken, mühürü söktü. Yazılanlar Rahibe Enid'den, Azize Margaret Manastırı'ndaki yakın arkadaşındandı.

Canım Leydi Aila'm,

Seni dürüstlük yolundan çıkma ihtimaline karşı uyarmak için yazıyorum bunları. Yakında zorla evlendirilmek üzere sıkıntı yaşayacağından eminim. Unutma ki sen İsa'ya söz verdin, bu yüzden en büyük efendimize olan bağlılığını sürdürmeye önem göster. Şeytanların seni baştan çıkarmaya çalışmalarından korkuyorum, bu yüzden son yeminini edip ivedilikle manastıra yerleşmelisin. Bu konuda, başrahip ve ben hemfikiriz. En yakın zamanda seni yoldaşımız olarak kucaklamayı umuyorum. Kız kardeşin.

Arkadaşın,

Rahibe Enid.

Aila mektubu iki kez okudu, yazarları anlamaya çalıştı-

yordu. Korkunç bir batma hissi yayıldı içine ve midesi var olan en yüksek kuleden aşağı atlamış gibi çekiliyordu. MacLaren ile evlenerek hata mı yapmıştı? Babasına nasıl karşı gelebilirdi ki? İntizamla kurduğu dünyası tuzla buz olmuştu. Nasıl bir adamla evlenmişti? Şapelde bir an, ona daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakmıştı. Gözlerinde ilgiyi, nezaleti ve hatta belki şefkati görmüştü. Ama yine de Aila evlenmeye razı olduğunda, adam ona yüzünü dönmüş ve onu bir kez daha yok saymıştı. Şimdi ne yapacaktı?

Bir leydiye yakışmayacak olmasına rağmen Aila, şapel kulesinin basamaklarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Yaşananlar çok fazlaydı. Etrafında, kalede yaşayanlar ve köylü işçiler, onun kederinden bihaber günlük işlerini yapıyorlardı.

“Ne yapıyor orada?” diye sorduğunu duydu yanından geçen birinin fısıltıyla.

“Bu Leydi Aila, muhtemelen derin bir duanın içinde,” diye cevapladı diğeri. “O çok dindar, rahibeliğe adanmış biri.”

“Evet, o gerçekten iyi bir rahibe olacak,” diye cevapladı diğeri sesler duyulabilir olmaktan çıkarken. Şükür ki, hiç kimse dinine bağlı Leydi Aila'nın sızlanışlarını duymamıştı.

*

MacLaren ve adamları, Graham'ın askerlerine katıldılar ve yangına doğru ilerleyerek alevleri söndürmeye, kundakçıları kovalamaya koyuldular. Graham, paniği engellemek için, askerleri gerçeği biliyor ve geri kalanlar da gerçeği tahmin ediyor olsa bile, bunun bir kaza olduğunu açıkladı. MacLaren, Graham'ın bu sırrı uzun süre saklayabileceğinden şüphe duyuyordu.

Ayağı aksıyor olsa bile Dundaff lordu askerlerle birlikte olmak istemişti. Halidon Tepesi'ndeki çarpışmada fena şekilde yaralanan John Graham artık kesinlikle savaştırmazdı. Onun için yürümek bile çaba istiyordu. MacLaren,

Graham'ın at binmesinin bile hayatını tehlikeye attığını düşünüyordu. Ama kanunen babası olan Graham'a duyduğu saygıdan ötürü sessiz kaldı, oysaki çok daha hızlı atçılarla hareket etmek isterdi. Geçmiş yaralarının canını açıkça acıttığı görünmesine rağmen bu yolculuğu tamamlaması MacLaren'i etkilemişti.

Duman içindeki alana vardıklarında yangın söndürülmüştü, zarar büyük değildi.

“İyi iş, çocuklar,” diyen Graham'ın güçlü sesi yankılandı. “O piç kurusu McNab'i bir dahaki sefere yakalayacağız,” dedi MacLaren'a.

MacLaren etrafı inceledi, ama kundakçıların yakalanabilmesi için etrafta hiçbir ipucu yoktu. Bunu kimin neden yapmış olabileceğini düşünüyordu. Başka bir klanın hasadını yok etmek mantıklı olabilirdi ama başka bir adamın tarlalarını yakmak kimin ne işine yarardı? Graham, bu saldırıların arkasında komşusu McNab'in olduğundan emindi. MacLaren bir klan savaşına girişmeden önce her şeyden emin olmayı tercih ediyordu.

“Mazur görün, lordum,” dedi MacLaren, Graham'a sessizce, “saldırılarından McNab'in sorumlu olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“McNab bir mesaj gönderdi, Aila'yla evlenmek karşılığında düşmanlarıma karşı bana yardım edeceğini öneren bir teklifte bulundu,” dedi Graham küçümseyerek.

“Bu bana yaptığınız teklifin aynısı değil mi? Onun suçlu olduğuna nasıl ikna oldunuz?”

“McNab'in klanının ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu Graham kalın kaşlarını çatmışken. “Wallace'larla dostluk kurdular ve sonra pislik İngilizlere karşı onların adamlarını sattı. Bruce'a karşı savaştılar ve ancak savaşı kazandıktan sonra niyeti belli oldu. Bruce'un, McNab'in her şeyini elinden almaya hakkı vardı. Kuzey İskoçya'da onu donsuz bırakmalıyım, fakat başrahip izin vermiyor, merha-

met zenginlikmiş.”

MacLaren, Graham'ın mantığını düşündü ama yine de kararsız kalmaya devam ediyordu. Lord McNab, William Wallace ya da Robert Bruce'a karşı günah işleyecek suçlar için çok gençti. McNab'ın önceki kuşaklarının İngilizlerle işbirliği yapmış olmasına hüküm vermek için ellerinde kanıt yoktu. MacLaren, aristokratların sadakatinin şaşırtıcı değişkenliğine oldukça alışkındı. Fakat yine de, tarlaları yakan birileri vardı ve kundakçı McNab olmasa bile, en azından bundan çıkar elde etmek istiyor olabilirdi.

MacLaren tartışmaya devam etmek için ağzını açtı ama durdu. Graham'ın acı çeken ifadesini fark etti, Lord Graham tüm gerçek İskoçyalıların saygısını kazanmış gururlu bir adamdı. İngilizlere karşı her zaman özgürlüğü savunmuş ve Wallace ile Bruce için ön sıralarda savaşmıştı. Onun acıları MacLaren'in gözünde onur nişanıydı. MacLaren, Lord Graham'a büyük bir saygı duyuyordu.

“Sizi anlıyorum, lordum,” dedi MacLaren hemfikir görünerek. “Buradaki işimiz bitti. Adamlarınızı alıp Dundaff Kalesi'ne dönmenizi öneriyorum, bu sırada ben ve savaşçıları etraftakilere olanları görüp görmediklerini sorarız.”

“Çok güzel.” Graham gülümsedi, biraz rahatlamış gibi görünüyordu. “Geleceğimiz seninle birlikte iyiye dönecek oğlum.”

MacLaren, Dundaff lordunun gidişini izledi.

Oğlum.

Çok uzun zamandır kimse onu böyle çağırmamıştı.

4

Aila Graham, buna devam etmenin anlamsız olduğunu fark edene kadar şapel basamaklarında oturmayı sürdürdü. Kendisi, yarattığı dünyanın sonuna gelmesine rağmen, başka herkes çalışmaya ve yaşamaya devam ediyordu ve nihayet onların arasına karışmak için yerinden kalktı. Hâlâ Aziz John günündeydiler ve bu beklenmedik, uygunsuz evlilik, onu bugün için yaptığı programdan geri bırakmıştı.

Hazırlıkların planlandığı gibi ilerlediğinden emin olmak için çalışmaya devam etti. Aşçıyla tekrar konuştu, kâhya Pitcairn ile görüştü ve akşamın ilerleyen saatlerinde yakılacak ateş için odunların kesilmesini izledi. Dikkatini, kaleyi yönetmek olan günlük işine verdikçe, sabah yaşananlar karmaşık bir rüya gibi siliniyordu aklından. Her şey çok gerçek dışı görünüyordu.

Verdiği sözü hatırlayarak, küçük öğrencilerden birine, bir tüccarın kızı olan Sara'ya yardım etmek için koştu. Kızla birlikte bazı aritmetik sorularına baktı ve bazı düzeltmeler yaptı. Erkek çocuklarına başta İskoçça, İngilizce ve Latince olmak üzere harfleri ve toplamaları öğretmek Aila'nın sorumluluklarından biriydi. Küçük kızlara ders vermek onun sorumluluğunda değildi ama bundan memnun oluyordu, gizlice yapıldığı ve kimse yaygara koparmadığı sürece.

Hamish, derslerde yeni bir çocuktu, güçlü Campbell klanındandı. Aila'yı gördü ve durdu, “Leydim, bugün ders yapacak mıyız?”

“Hayır, Hamish,” diye cevapladı Aila.

“Peki, ne yapıyorsunuz?” Kafası karışmış görünüyordu. “Kızlara mı ders veriyorsunuz?”

“Hamish,” diye cevapladı Aila sertçe. “Bu seni ilgilendirmez. İşin yoksa git Pitcairn’e yardım et.”

“Rahip bunu duyana kadar bekleyin. O, kızlara eğitim vermenin vakit kaybetmekten başka bir şey olmadığını söylüyor. Kızların eğitim alacak kafaları yok,” dedi çocuk sırtarak.

Aila ona baktı. Bir kadının ona eğitim veriyor oluşu gerçeği, önyargılarıyla çelişmiyordu belli ki.

“Hamish, uzaklaş,” dedi Aila takınabildiği en öfkeli suratla.

“Babama bunu Lord Graham’a anlatmasını söyleyeceğim. O bu gidişi durdurur,” dedi çocuk, Aila’nın canını sıkmaya devam ederken. Aila bu tehdidin gerçekliğini düşündü. Babası, zamanını kız çocuklarına eğitim vererek geçirdiğini bilmiyordu. Bilse onu durdurur muydu? Babasının, Campbell’in istediği her şeyi yapabileceğini düşündü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bugün ondan yeterince fazla şey almamış mıydı? Başını eğip Sara’ya baktı, o da Aila’ya bakıyordu, büyük ve sahipsiz gözlerle. Bu kibirli züppe, küçük ve zavallı bir kızın alabileceği tek eğitimi engelleyecek miydi yani?

“Hamish, bundan kimseye bahsetmeyeceksin,” dedi Aila uyarıcı bir ses tonuyla.

“Yoksa ne yaparsın?” diyerek alay etti çocuk, belli ki rütbesine fazlasıyla güveniyordu. O, işbirliğine ihtiyaç duydukları güçlü bir klandan geliyordu, ama meydan okuması bardağı taşııyordu. Aila’nın içinde bir fırtına koptu.

Ağzını açtı ve şimdiye kadar duyduğu en kötü küfürü bastı. Hamish’in ağzı açık kaldı. Sara korktu. Hamish’in suratı bembeyazdı.

“Evet, şimdi,” dedi Aila hızlıca, “Bugün Aziz John günü, yapacak çok iş var.”

Oradan uzaklaşırken kendisine ne olduğunu düşünüyordu. Evet, birinin o küçük fareyi hizaya sokması gerekiyordu. Ama bunun kendisi olabileceğini hiç düşünmemişti. Hamish’in tepkisine bakılırsa o da düşünmemiş olmalıydı. Tehdide pabuç bırakmayacağından değildi ani çıkışı. Dürüst olmak gerekirse küfürün içinde geçen testis kelimesinin anlamını bile tam olarak bilmiyordu.

Öğle yemeği hazır edildi ve Aila’nın annesini ziyaret etme vakti gelmişti. Aila annesine evlendiğini açıklamaktan korkuyordu. Bu haberi ona dünyada veremezdi. Babasına saygı duyuyordu, ama Leydi Graham’ın gazabıyla yüzleşmektense kaçması onun korkak tarafını gösteriyordu.

Aila kendini sakinleştirmeye çabalayarak, aklını Latince gramer kurallarına verdi. Bu numarayı sıkıcı anlarla başa çıkabilmek için keşfetmişti. Diğer kızların aksine Aila, annesinin onun için planladığı kilise geleceği sayesinde aldığı yoğun eğitimden yararlanmıştı. Latince, yazıtların ana dili olduğu için öncelikli dersti. Çocukluğunda İncil’in neden İngilizce’ye çevrilmediğini sormuş ve böyle düşüncelerin sapkın olduğunu söyleyen bir cevap alarak şok olmuştu.

Aila Latince fiilleri ve adları mırıldandı ve biraz da İtalyanca denedi. Hiçbiri işe yaramadı. Kule merdivenlerini darağacına çıkıyormuş gibi çıktı. Derin bir nefes alarak annesinin malikânesine girdi.

“İyi günler, anne,” dedi çok yüksek ya da çok alçak, çok neşeli ya da çok kederli olmadığını umduğu bir sesle.

Annesi kürküne dolanmış ve yüksek arkalı koltuğuna yaslanmıştı. Buğday sarısı saçları gösterişli bir şekilde toplanmış ve mücevherli iğnelerle tutturulmuştu. Leydi Moira Graham gençliğinde nefes kesen bir güzelliğe sahipti ve bu güzelliğinin çoğunu hâlâ koruyordu. İki hizmetli öğlen yemeğini oymalı tepside kendisine sunarken, gergin görünen

yardımcısı annesinin arkasında dikiliyordu. Oturma odası, etrafa yerleştirilmiş narin masaların üzerindeki pahalı eşyalarla, paha biçilemez yadigârlar labirentine benziyordu.

Kurutulmuş lavantaların ve zemini örten taze hasır otlarının üzerine serpiştirilmiş gül suyunun baygın kokusu havada asılıydı. Kulenin dışa bakan duvarından bir diğerine doğru uzanan renkli goblenler vardı, pencereleri kavriyor, havayı sıcak ve bayat tutuyorlar, odaya boğucu bir hava veriyorlardı. Gün ışığı engellenmişti, oda sayısız mum ışığı ile aydınlanıyordu.

Leydi Graham kızına öfkelenmişti, ifadesi güzel suratını gölgeliyordu. "Geç kaldın," dedi annesi soğuk bir sesle. "Sorumluluklarına ve kendi kanına karşı olan dikkatsizliğin üzücü. Bize varlığını göstermeye tenezzül edene kadar hepimizi bekletmiş olmandan daha iyisini beklerdim senden."

"Özür dilerim, anne." Aila masadaki yerini aldı. Evlilik, onu planladığı programdan geri bırakmıştı, ama Aila bundan bahsetmenin duruma yardımcı olamayacağını anladı.

"Özür diliyorsun, öyle mi? Ve saygısız, nezaketsiz davranışının telafisi olduğuna inanıyorsun?"

Aila cevap vermedi, cevap vermesi de beklenmiyordu zaten. Hizmetlilere döndü. "Şimdilik bu kadar, teşekkür ederiz."

Azledilen hizmetliler fırtınadaki duman gibi aniden yok oldular. Yalnız kaldıklarında, Aila sandalyesini masanın diğer tarafına doğru taşıdı, annesinin yanına oturdu. Ancak o zaman Leydi Graham ellerini kürkünden çekti ve çirkinleştiği belli oldu. Kemikli parmakları kızarmış ve boğum yerleri şişmişti, elleri çözölemeyecek yumruklar halinde kilitlenmişti. Aila tabaktaki eti ısırılabilir parçalara böldü ve annesini beslemeye başladı. Leydi Graham iki eliyle kadehine doğru uzandı, Aila eğer ondan önce davranmazsa azar işitecekti. Annesi öfke, nefret, biraz da utanç anlamı taşıyan bir ses çıkardı ve Aila'nın onu beslemesine izin vermeye gönül-

süzce devam etti.

Aila, annesinin kendi işini görememesinin onun için ne kadar üzücü olduğunu ve büyük öfkesinin altında bunun yattığını biliyordu. Leydi Graham yıllardır yavaş ve ağır bir şekilde ilerleyen durumu yüzünden başkalarını engellediği için büyük acılar çekiyordu, özellikle de kocasını. Leydi Graham gururlu bir kadındı, bir tüccarın kızı olarak geldiği dünyada basit bir yaşam sürmüş olsa da. Hayatının erken yıllarında, güzelliğini çıkarına göre kullanması gerektiğini öğrenmişti ve bu evliliği yapmak için çabalamıştı. Hatta Graham ile tanıştığında başkasıyla nişanlıydı. Fakat John Graham, geleceğin Dundaff lordu, daha yüklü bir hediye sunmuştu ve Leydi Graham'ın babası da taktik değişikliği yapmıştı.

Öğle yemekleri bitince, hizmetliler masayı toplamak için tekrar içeri girdiler ve her zamanki sırayla görevlerini bitirdiler. Leydi Graham çamaşırhane, yemekler, mumların sayısı, kocasının ilgisizliği ile hizmetlinin özür kabul etmeyecek şekilde öksürmesi ile ilgili şikâyetlerde bulundu. Aziz John etkinlikleri için emirler yağdırdı ve kızına, Carron'dan gelecek işçiler varmadan önce kulede olması için geri gitmesini emretti.

"Onlara fazla yaklaşmanı istemiyorum. Çoğu pis ve hastalıklıdır."

"Peki, anne," diye cevapladı Aila annesinin söylediklerine karşı koymayarak. Kafası, lafi evlilik konusuna nasıl getireceği ile meşguldü.

Evlilik?

Aman Tanrım! Bunu annesine değil kendine bile açıklayabilecek kelimeleri bulamıyordu ki. Annesi, Aila'nın kendisini manastıra adadığından ve onun bir rahibe olacağından emindi. Bu Aila'nın çok önce kabul ettiği ve istediği bir hayattı. Bu onun bildiği tek gelecekti, ona verilen tek seçenektir. Aila bankın üzerine oturdu ve Leydi Graham bir şeyler-

den bahsederken, gerçekten dinlemediği zamanlardaki gibi kafasını salladı.

“Önlüğün nerede?” diye sordu Leydi Graham Aila’yı şüpheyle süzerken. “Yoksa onu lekeledin mi?”

“Özür dilerim anne, şapelde unutmuş olmalıyım,” diye cevapladı Aila düşünmeden.

“Şapel? Ne yapıyordun orada? Rahip Thomas sabah ayinini kilisede, akşam ayinini ise bizim şapelde yapıyor, öyle değil mi?”

Yakalanmıştı. Şapele neden gittiğini nasıl açıklayacaktı? Aila alt dudağını çiğniyordu, ellerine baktı, annesine baktı ve sonra tekrar ellerine baktı. Aklından birçok mantıklı yalan geçti. Ama hayır, artık kaçacak yer yoktu. Destek almak için ellerini banka dayadı.

“Evleniyordum.”

Annesi, iki hizmetli, bir yardımcı ve şarap testisini tutan bir uşak, hepsi donakalmış bir şekilde Aila’ya baktılar.

“Sen ne dedin?” diye sordu annesi öfkeli bir fısıltıyla.

Oda beş çift gözün kendisine bakan gözleriyle sessizliğe gömülmüştü. Aila’nın kulaklarında davullar çalıyordu ve bu seslerin kendi kalbinden geldiğinden zar zor emin olabilirdi. Oda dayanılmaz bir şekilde ısınmıştı sanki, parmak uçları bankı tutan yerleri ölümüne sıktığından bembeyaz kesilmişlerdi. Konuşması gerektiğini biliyordu, ama bunu yaparsa, oradan çok uzakta bir yerdeymiş gibi cılız ve uzaklardan gelecekti sesi.

“Bu sabah babam, Padyen MacLaren ile evlenmek üzere beni şapele götürdü. Babam, onun kanından olan son kişi olduğum için mirasını Kilise’ye bırakmaya niyeti olmadığını söyledi. Bu yüzden ben... Rahip Thomas şapelde bizi evlendirdi.”

Şimdi odadaki her kafa Leydi Graham’a dönmüştü. Yüzü dondurucu bir korkuyla bembeyaz olmuştu, fakat esraren-

giz şekilde sessizdi. Sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca Aila’ya baktı. Aila böyle bir haberin şokunun felç yaratıp yaratmayacağını düşünüyordu. Sonra Leydi Graham’ın yüzü kızarmaya başladı. Derin bir nefes alırken suratının ifadesi korkunç bir öfke yansıtıyordu. Aila bankı daha sıkı tutarak acımasız saldırılara karşı hazırlandı.

“Bana nasıl böyle ihanet edersin? Sana iyi bir hayat verebilmek için bu kadar uğraştıktan sonra. Sen başrahibe olacaktın, ama hayır sen benim sevgime hakaret ettin. Bunu nasıl yaptın... Ben hak etmedim... Nasıl... Aaaaah!” Moira Graham’ın ağzından püsküren küfürler öyle vahşiydi ki, uşak elindeki sürahiyi düşürdü. Leydilerini sakinleştirmeye çalışan başarısız çabalarının yanında hizmetliler etrafa saçılan şarabı temizlemeye çalışıyorlardı. Aila oturmaya devam etti, dalgalı denizdeki tek sakin nokta oydu.

“Ve o,” dedi annesi küçümseyerek ancak tekrar akıllıca konuşmaya başlayabildiğinde. “Baban bu kararı bana danışmadan nasıl alabilir? Buna pişman olacak, yemin ederim olacak. Ve sen de olacaksın. Evlenmiş. Bunun ne anlamı geldiğiyle ilgili hiçbir fikrin yok. Hem de kiminle? Hiçbir şey, hiç kimse... Mirasına konacak bir fırsatçıyla...”

Annesinin MacLaren hakkındaki aşağılayıcı değerlendirmesi Aila’yı konuşmaya itmişti. “Ama anne, hatırlasana MacLaren artık kendi klanının lordu ve İngilizlere karşı Fransa’da yıllarca savaştı. Savaşta düşen kanımıza karşı gösterdiği nezaketten ötürü ailemizin ona borçlu olduğunu unutma.”

Annesi Aila’nın savunmasını suratını büzerek ve kafasını çevirerek duymazdan geldi. “Eğer senin evlenmeni isteseydim, bir soyluyla evlendirirdim, belki de David’in kendisiyle.”

“Kral David Londra kulesinde İngilizlerin elinde,” diye hatırlattı Aila annesine. Ama Leydi Graham’ın bu önemsiz gerçeklerle ilgilendiği yoktu ve evlendiği için Aila’ya, onu korkudan sindiren iğneleyici bir dille saldırmaya devam etti.

“Artık ona aitsin.” Annesi titreme noktasına gelmişti. “Sana istediğini yapabilir. Her istediğini! Biliyor musun? Seni koruyamam. Git. Kurduğun yatağına gir. Git şimdi! Seni görmek istemiyorum. Hepiniz gidin. Şimdi!”

Kovulmaya razı hizmetliler koşarak kule merdivenlerini indiler ve haberi yaymak için dört bir yana dağıldılar. Aila yavaşça arkalarından ilerliyordu ve gördü ki haberler tarladaki yangından daha hızlı yayılıyordu. Kuleden inince, Bayan Haden, çamaşırcı kadın, avludan koşarak ona doğru geldi, Aila’yı şaşırarak güçlü kollarını ona doladı ve boğacak gibi sarıldı.

“Oh, leydim, beni bağışlayın,” dedi Bayan Haden Aila’yı bırakırken. “Lord MacLaren ile evlenmeniz beni çok heyecanlandırdı. O çok hoş bir adam. Biliyorsunuz Fransa’da savaşmıştı. Doğru insan o.” Bayan Haden iç çekti ve belirsiz bir noktaya bakarak başını kaldırdı, yüzünde arzulu bir gülümseme vardı. “İlk gelin olduğum zamanı hatırladım. Haddy ve ben çocuklarımız olana kadar yeterince yalnız kaldık.” Bayan Haden, Aila’ya haylazca gülümsedi. “Siz de kalacaksınız, ne demek istediğimi anlıyorsanız.”

Aila çamaşırcı kadının ne demek islediğini anlamıyordu, ama şişman kadının cevap bekler gibi bir hali yoktu ve uzaklaştı. Aila kadının garip davranışlarını düşünmeye koyulmadan, iyi dileklerini iletmek üzere birçok kale hizmetlisi geldi yanına, hatta aşçı bile mutfağını terk etmiş, Aila’nın elini koparacak gibi sıkıyordu.

“Tanrı seni korusun, Aila. Senin için çok endişeleniyordum. Ah, çok mutlu oldum,” dedi aşçı, mendilinin kenarıyla gözlerini silerken.

Aila’ya sevgisini gösterip tebrik eden sadece aşçı değildi. Aila’nın evliliği kalede ve tarlalarda yayılırken mutluluğu için dua edenler artıyordu. Neville çarpışmasında kaybettiklerinden gelen acı haberden sonra aradan uzun bir kış geçmişti. Birçok adam Kral David’e katılmak için kasabadan ayrılmış ve pek azı geri dönebilmişti. İskoçlar öğretici

ci bir topluluktu. Aila ile Padyn MacLaren arasındaki evlilik prestij getirmese de, bu Grahamların tek eksikliğini tamamlamalarını sağlayacaktı: tecrübeli savaşçılar. Sadece bu bile kutlamaya değerdi.

Fakat kaledeki biri Aila’nın evlilik haberini alınca memnun olmamıştı. Bir an öfke denizine düşmüştü, fırlattığı kadehi odanın diğer ucunda tuzla buz olmuş, içindeki viski duvarları boyamıştı. Derin nefesler alarak, herhangi biri tepkisini fark etmeden önce sakinliğini geri kazanmaya çalıştı, ama bedeni öfkelerini saklamak için harcadığı enerjiyle titriyordu.

Aldatılmalarla uzun zamandır tanışık birinin hızlı çözülmesiyle duygularını bastırdı ve çok iyi kullandığı maskesinin altına süpürdü onları. Dış görünüşündeki sakinliğe rağmen, içindekiler şişeye sıkıştırılmış bir fırtına gibi köpürüyordu. Duvarlardan akan viskiyi görünce, temizlemek için hızla işe girişti, aniden içinde derdinin dermanı olabilecek şişeyi fark etti. Bu güzelce işlenmiş bir şişeydi, boğum yeri kırmızı mücevherlerle bezenmişti. Kapağını açtı ve sandığına doğru ilerledi, ondan daha küçük bir şişe çıkardı. Bu küçük şişedekileri Lord Graham’a içirmeyi düşündüğü zamanlar olmuştu, ama bunlar çaresiz zamanlardı. Elindeki küçük şişeye minnet duyuyordu şu an. *Zehrin bu yanını seviyorum, bir adamı ölüme terk etmek için çok azı yeterli oluyor.*

Kendi zekâsına ve MacLaren’in eli kulağındaki ölümüne gülümseyerek küçük şişenin içindekileri mücevherli ve daha büyük olan şişeye cömert bir şekilde boşalttı. Bir anlığına duraksadı, bu zehri Aila içerse neler olabileceğini düşündü, ama bu fikri omuz silkererek geri çevirdi. Aila’nın viski içmeyeceğinden emindi. Bunu düşünceyle rahatlayıp zili çaldı, evlilik hediyesi olarak akşamın geç saatlerinde teslim edilmesi için hizmetliye emir verdi. MacLaren’in Leydi Aila ile yaptığı evlilik, herkesin beklediğinin aksine çok kısa sürecekti.

MacLaren, yakındaki işçileri sorgulayan adamlarından haberleri aldı. Kimse bir şey görmemişti. Çoğu Aziz John akşamı için kasabadan ayrılmışlardı, evde kalanlar ise dışarı çıkmaktan korkmuşlardı. Gündüz saldırısını düzenleyenler fark edilme riskini en aza indirmek için yeri ve zamanı dikkatle seçmişlerdi. Adamlarına toplanmalarını emretti ve Dundaff Kalesi'ne geri dönüş yolculuğuna başladılar.

MacLaren'in adamları takipten elleri boş dönmelerine rağmen, tekrar hareketlendikleri için hallerinden memnundular ve gülümseyerek geri dönüyorlardı. Daha sonra MacLaren, gelecekte kendisinin olacak toprakları ekmelerini söyledi adamlarına, adamları her emrini yerine getirmek için hazır beklese de, çiftçilik yapmaya gönüllü değillerdi.

MacLaren Fransa'dan, geçen sonbahar İngiliz karşıtı mücadelelerinde yanında olan ve ona itaat etmeye devam eden iyi ve topraksız savaşçılarla birlikte dönmüştü. Sessizce atını sürüyordu, Chaumont tam yanındaydı. Arkalarındaki adamları rahatça konuşuyor ve gülüşüyorlardı, birbirlerini iyi tanıyan adamların şakalaşmaları aklını oyalıyordu. Çoğu, Fransa'daki yıllarında ona yoldaş olmuşlardı; farklı ülkeler ve farklı klanlardan olmalarına rağmen, arkadaşları, ailesi, klanı olmuşlardı. Onlar için her şeyi yapabilirdi, evlenmek de dahil.

"Kutlayacak bir şeyimiz var çocuklar," dedi Chaumont gülümseyerek. MacLaren sözün nereye gideceğini biliyor-

du ve önündeki çamurlu araziye verdi dikkatini.

"MacLaren evlendi." Chaumont bu andan arsız bir neşeye zevk alıyordu. Adamları bu habere dondurucu bir sessizlikle cevap verdiler. MacLaren gelecek tepkileri dişlerini sıkarak bekledi.

"MacLaren evlendi mi?" diye sordu içlerinden biri.

"Ama asla evlenmeyeceğini söylemişti," dedi bir diğeri.

"Olabilir."

"Kiminle evlendi?"

"Sevgili Leydi Aila Graham ile," diye cevapladı Chaumont yumuşamış sesiyle.

Sessizlik.

"Dundaff'in tümünün mirasçısı," diye ekledi Chaumont.

Alkışlar ağaçların yapraklarını titretti. Adamları MacLaren'in etrafına toplandı, onu ve kendi geleceklerini kutladılar. MacLaren soğukkanlı bir şekilde rahatlayarak tebrikleri kabul etti. Bu adamları için iyi olacaktı kesinlikle, ama MacLaren kendi akıbetinin de iyi olup olmayacağından emin değildi. Daha da kötüsü, yeni evli bir adama akıl verenlerin bitmek bilmez olmadığını keşfetmişti MacLaren. Tecrübeli savaşçı olan adamları şimdi evlilik konusunda uzman kesilmişlerdi. Dundaff'e geri dönmeye devam ederken, MacLaren'a yardımcı olmasa da hevesli yorumlarla saldırıyorlardı.

"Onu baştan emrin altına almalısın ki sana sorun çıkarmasın," dedi, onu gören her kadının, MacLaren'in ayaklarına sarılabileceğini düşünen uzun ve zayıf adamı.

"Ho, ho! İngilizlerden çok kadınlardan korkan birine göre büyük laf!" diye araya girdi Rory; MacLaren'in kendini bildiğinden beri evli olan adamlarından biriydi Rory. MacLaren'a tecrübeli bir bakış attı. "Ona adaletli davranırsan seni el üstünde tutar."

“Hayır, bir kadın sana öfkeden başka bir şey vermez.” Bunu söyleyen Gilbert’ti. MacLaren’in çağrısına katılıp Fransa’ya giderken karısını ve iki çocuğunu geride bırakmış, yıllar sonra döndüğünde ise karısının iki çocuk daha doğurduğunu görmüştü. Arkadaşlarının tohumlarının inanılmaz verimli olduğu, yüzlerce mil öteden bile karısını hamile bırakabildiği hakkındaki şakalarını çekmek zorunda kalmıştı.

“Bak, Gilby, Meg tatlı bir kadın,” dedi adamlardan biri.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” diye ekledi bir diğeri ve ardından kahkahalar yükseldi.

“Hepiniz geberin!” diye bağırdı Gilbert.

Kahkahalar dinince, MacLaren’in yanında sessizce atını süren Chaumont, konuyu değiştirme vaktinin geldiğine karar verdi. “Hepinizin çoğu kötü olsa da vermek istediğiniz nasihatleriniz olduğu belli, fakat hiçbiri evliliğin en önemli noktasından bahsetmiyor.” Gözlerinde sürekli bulunan şakacı parıltıyla birlikte, zengin ve yumuşak bir sesle konuşmuştu.

“Neymiş en önemli nokta?” diye sordu MacLaren merakla.

“Evlilik yatağındaki kocalık görevlerinden bahsediyorum.”

Konu bu adamların dikkatini çekmişti, sessizce atlarını sürerken, Fransız’ın neler söyleyeceğini merak ediyorlardı. “Ona zevk vermek zorundasın ki o da sana çocuk verebilsin.” Adamlar kafa sallıyordu. Yatak odasında iyi tatmin edilen bir kadının çocuk verebileceğini herkes iyi biliyordu. Bu inanç konusunda hiçbir şey duymamış olanlar bile Fransız’ın bu konularda usta olduğunu düşünerek kafa sallıyorlardı.

Fakat MacLaren bunun doğruluğu ve Chaumont’un ciddiyeti hakkında şüphe duymaya devam ediyordu. “Bunun koca karı laflarından biri olmadığından emin misin?”

Chaumont genişçe gülümsedi. “Birçok kadın tarafından anlatıldığından eminim.” Adamlar tekrar kahkahaya boğuldular. Ardından gelen şeyler, bir kadını tatmin etmek konusunda kaba ve şiiressellik arasında değişen nasihatlerdi.

MacLaren bir süre sonra, Rory’ye döndü, “Artık bir düzine çocuğun vardır, öyle değil mi? Bir kadının nasıl tatmin edeceğini biliyor olmalısın.”

“Evet oğlum, evet bilirim.” Sesini büyük bir sır paylaşır gibi kısmıştı. “Bir kadına yaşayabileceği en büyük zevki nasıl vereceğini sana anlatacağım.”

Adamlar eyerlerinin üzerinden eğilip yaşlı adamın sözlerini duymaya çalışıyorlardı.

“Banyo yap.”

*

Aila kaledekilerin tebrikleri ve mutlu ifadelerinden etkilenmiş ve şaşkına dönmüştü. Herkes, annesi de dahil bu kutlamaları kabul edilemez görürdü. Fakat bu konudaki mutlulukları gerçektir ve bu birliktelikle ilgili onu tebrik etmekten çekinmemişlerdi. Belki de doğru olanı yapmıştı. Sonra, hizmetlileri geldi ve Aila’ya kuleye dönüp banyo yapması ve kocası gelmeden önce giyinmesi konusunda ısrar ettiler.

Hizmetliler banyosunu hazırladı ve daha güzel görünmesini sağlayacak gümüş rengi bir elbiseyi hazırlamak için çalışmaya başladılar. MacLaren ile kurduğu birlikteliğin gerçekliği üzerine çökmeye başlamıştı. Banyodan sonra hizmetliler Aila’nın kıvrırcık ve ıslak saçlarını uzun bukleler haline getirdiler.

“Ah, leydim,” dedi hizmetlilerinden Maggie, “bize evleneceğinizden hiç bahsetmediniz.”

Bana da kimse bahsetmedi.

“Ve onun gibi bir adam,” dedi bir diğeri.

“Çok yakışıklı,” dedi üçüncüsü.

“Hem de çok,” dedi hepsi mutlulukla çıkardıkları gürültülerin arasında.

“Ama yüzüne yazık olmuş. Kötü bir kesik.”

“İngilizlerle savaşırken olmuş,” diye hatırlattı Aila onlara, gerçekte yaranın nasıl olduğunu bilmiyor ve onu neden savunduğunu kestiremiyor olsa da.

“Evet, leydim,” diye mırıldandı hizmetliler. Daha fazla konuşmadan işlerini bitirdiler ve saçlarının güneşte kuruması için Aila’yı yalnız bıraktılar.

Düşünceleriyle baş başa kalan Aila yüzünü güneşe dönüp dikildi. Şüphelerini ve endişelerini bir kenara bırakıp, kardeşinin cesedini getirmek için canını riske atan MacLaren gibi bir adamla evlenmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başladı. İngiliz işgalcilere karşı Fransa’da savaşan MacLaren ile. Erkek kardeşinin en yakın arkadaşı ve Aila’nın gençlik yıllarında gizliden gizliye hayranlık beslediği MacLaren ile. Çocuksu aşkını hatırlayıp gülümse-di. Onun gördüğü en yakışıklı çocuk olduğunu düşünerek gizlice genç MacLaren’i izlerdi. Onunla evlenmeyi beş yaşındayken planlamıştı, ta ki “rahibe” olmanın “erkeksiz olmak” anlamına geldiğini anlayana kadar.

Aila’nın gülümsemesi derinleşti. MacLaren’in gerçek bir adama dönüşmesi cazibesinden bir şey kaybettirmemişti. MacLaren’in, onu mirasının büyüklüğü yüzünden mi seçti yoksa ona karşı hissettiği bir şeyler mi var diye merak etti. MacLaren’in onu isteyebileceği düşüncesi aniden bütün bedenini yakmıştı. Gözlerinin içine öyle derin bakmıştı ki, sanki onu ilk kez gerçekten gören kişi o olmuştu. Fakat evlendikten sonraki davranışını hatırlayınca Aila’nın gülümsemesi soldu. Onunla evli olmak nasıl bir şeydi acaba? Nazik miydi yoksa kaba mı? Sorular kalbinde dövünüyordu.

Si qua ergo in Christo nova creatura vetera transierunt ecce facta sunt nova.

Kutsal yazıt davetsizce aklına düşmüştü birden. İsa’nın

yolundaki herhangi biri yeni bir şey yaratmışsa, eskisi gitmiş, yenisi gelmiştir. Yeni bir başlangıç? Bu güzel olurdu. Havadaki umudu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Gözlerini kapayarak, güneşin sıcaklığının tadını çıkardı. Bu Aziz John günüydü.

Her şey yaşanabilirdi.

*

Kaleye dönerken duyduğu sayısız nasihatın kulaklarında çınlamaya devam ettiği MacLaren, karısıyla buluşma vaktinin geldiğine karar verdi. Chaumont onu engelledi ve yıkanıp doğru düzgün giyinmeden karısıyla buluşmasına karşı çıktı.

“Onu etkilememe gerek yok. Çoktan evlendik,” dedi MacLaren, Chaumont’un gerekli gördüğü giysileri yanında getirmemişti zaten.

“Giysilerin burada,” dedi Braden. MacLaren şüpheyle Chaumont’a baktı.

Chaumont omuzlarını silkti. “Birkaç paket yapmasını söylemişim, evet.”

MacLaren, Chaumont’u tatmin edecek şekilde giyindikten sonra Leydi Aila’nın yanına doğru ilerlemeye başladı, üçüncü kata çıkması konusunda defalarca uyarılmıştı. İkinci değil, üçüncü kata. Bu vurgunun nedenini merak etse de, ikinci katı geçti ve üçe doğru tırmandı. Ağır ve ahşap bir kapıdan girmeden önce gelinini görünce ne söylemesi gerektiğini düşünerek ufak girişte durdu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki üzerinde düşünmek için az vakti olmuştu; tek bildiği bu sorunun bir çözümü olmadığıydı.

Graham’ın MacLaren’a kızıyla evlenmesini teklif etmiş olması, delice ihtiyaç duyduğu toprak ve geleceği temin ediyordu. Ve Graham’ın başka çocuğu olmayacaksa, MacLaren hayal ettiğinden çok daha fazlasına sahip olacaktı. Bu evlilik, klanına ve onu takip eden savaşçılara karşı sorumluluklarını yerine getirmesini sağlayacaktı. Yaptığı doğru

olandı, ama bu hızlı kararı dün verirken sadece Aila'nın toprağını ve Aila'nın parasını hesaba katmıştı; Aila'nın kendisini değil. Marguerite, onun savaşçı yüreğinin saflığını almıştı ve kadınlarla ilgili tecrübesi çok azdı.

Şimdi, kapıda duruyor ve hissediyordu... Tam olarak ne hissediyordu? Sinmiş? Öfkeli? Gururunu ve özgüvenini ortaya çıkarmak için kafasını salladı. Tam bir saçmalık. *Sen bir kontesle yattın; onla da yatarsın. İnsanlar her gün evleniyor. Bu bir iş anlaşmasından başka bir şey değil, pazardan elma almaktan bir farkı yok.* Bu romantik düşünceyle birlikte, kapıyı çaldı ve cevap beklemeden kolu indirdi.

Oda temizdi ve görkemli bir yatak yerine sadece düzenlenmiş bir karyola vardı. Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde bir fırça ve bakır bir ayna duruyordu. Bir sandık yatağın ayak ucundaydı ve suyla dolu bir kap pencere oyuna yerleştirilmişti. Görünene bakılırsa Aila'yı banyo yaparken yakalamıştı, ama oda düzenli ve temizdi. Ve odadaki hiçbir şey bu sabah evlendiği korkmuş görünen kadını yansıtmıyordu. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Duvarlarda hiç örtü yoktu ve Aila'nın karakterini ona anlatacak kişisel bir imge görünmüyordu. Rahatlama ve hayal kırıklığıyla karışık bir hisle boş odada dikilmenin bir anlamı olmadığını düşünerek döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. Kuleye çıktığını düşündüğü merdivenlere bakarak orayı görmeye ve bir sonraki savaşında kendisine ev sahipliği yapacak araziye izlemeye karar verdi.

Stratejilerini düşünerek merdivenleri çıktı ve yalnız olmadığını fark etmeden önce kuleye vardı. Beklemediği duruma karşın donakalmıştı sanki. Üzerinde iç gömleğinden başka bir şey olmayan, neredeyse çıplak bir kadın kollarını kavuşturmuş aşağıdaki vadiyi izliyordu. Güneşin ince gömleğinden içeri sızıışı harika görünüyordu. Fırtınaya dönecek gibi görünen rüzgâr kumaşı bedenine yapıştırıyor, hatlarını ortaya çıkarıyor ve sonra geri çekiliyordu. Geç öğlen güneşinin altında, saçları güneşinkinden daha az olma-

yan bir parlaklıkla, kırmızı amberler gibi sanki kendi ışığını yayıyormuşçasına salınıyordu. Rüzgâr saçlarıyla oynuyordu saçlarını kendine doluyordu. Gözlerini kapattı ve güneşe sırtını çevirdi.

MacLaren'in ağzı açık almıştı. Savaşçılara ölmesini emreden sirenler kulağında çınlıyordu. O yeni evlenmiş bir adam olduğuna göre, kadın onu fark etmemişken burayı terk etmeliydi. Botları zemine takıldı. Aila sesi duyunca döndü ve nefesini tuttu, bir eliyle ağzını kapadı ve diğer eliyle göğüslerini. MacLaren'in da nefesi kesilmişti. Bu güzellik karısından başkası değildi.

Gökyüzündeki azizler! O çok güzeldi. MacLaren karısına bakıyordu ve Aila da ona. MacLaren söyleyecek bir şey düşündü ama garip sessizlik devam ederken kafası daha da büyük bir boşluğun içine düşüyordu. Onu öpme arzusu tarafından ele geçirilmişti. Bu fikre karşı koydu, fakat sonra onun kendi kadını olduğunu hatırladı. Bunu yapmaya hakkı vardı. Yavaşça ona doğru ilerledi, parmaklarını saçlarının arasına yerleştirme ve dudaklarını ona bastırma isteği her adımda daha da büyüyordu.

“Özür dilerim efendim, beni korkuttunuz. Burada olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Aila sonunda. Alt dudağını ısırtıyor ve MacLaren’in yaklaşmasını gittikçe büyüyen gözlerle izliyordu.

“Hmmm,” dedi MacLaren, çünkü söyleyebileceği tek şey buydu.

“Bunu daha önce söylemeyi ihmal ettim,” Aila’nın kelimeleri birbiri üzerine biniyordu, sesi biraz yüksekti. MacLaren daha da yaklaştı ve ona dokunabilecek yakınlığa erişti. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. “Lütfen sevgili kardeşimi bize getirdiğiniz için derin minnetimi size ifade etme izin verin.”

Yalnızca buydu işte.

Acı dolu anılar sel baskını gibi üzerine geldi ve MacLaren arzusuyla kaldırdığı kolunu indirdi. Neville çarpışma-

sındaki savaş alanını hatırladı. Birçok ceset vardı. William Graham’dan geriye kalanı bulabilmek için cesetten cesede saatlerce sürünmüştü. Will çok iyi bir dosttu, iyi kılıç kullanırdı, atını hızlı sürerdi. Asla böyle sona ermemeliydi. Tabii eğer MacLaren İskoçya’ya daha erken dönebilmiş olsaydı.

MacLaren Kral David’in İngilizlere saldıracağını duyunca, onu izlemiş ve güçlerine katılmıştı. Hızla geri çekilirken İskoçyalılarla tanışmıştı. Tek yapabildiği geri çekilenleri korumak ve İskoçya’ya geri dönerken kayıpları engelleyebilmek olacaktı. Fakat geç kalmıştı. Bir gün önce varsaydı akışı sağlayabilecekti belki de. Ya da ölüm uykusuna yatan dostuna eşlik edecekti.

Aila’ya kafa salladı ve dikkatini batmakta olan güneşin uzun ışınlarının gölgelediği vadiye çevirdi. Kulenin manzarası etkileyiciydi, Graham’ın uçsuz bucaksız arazisi ayaklarının altındaydı. Garip sessizlik tekrar aralarına girecekmiş gibiydi ve MacLaren bir şey söyleme sırasının kendisinde olduğunu fark etti.

“Bu çok iyi bir savunma pozisyonu,” dedi kalenin mimarisini överek.

“Pardon?”

“Dundaff. Bu güzel bir kale. İyi bir gözlem kulesi. Sana şaşırtıcı gelmemesi normal.”

“Oh... evet,” dedi Aila kafası karışmış görünerek.

“Evet...” Aklına gelen ilk soruyu dile getirdi. “Kendini Kilise’ye mi adamıştın?”

“Erken yaşta Kilise’ye adanmıştım. Annemin hayali benim bir rahibe olmamdı. Ama zayıf sağlığımdan ötürü, burada olmama ihtiyaç vardı. Erkek kardeşimin evlenmesini ve benim yerime Dundaff’in sahibesi olacak birini bekliyordum, ama sonra...” Sol tarafında kalan batmakta olan güneşe doğru döndü. “Ama sonra siz geldiniz.” Ona belirsiz bir gülümsemeyle döndü, ne kadar geniş yapılı olduğunu gördü tekrar, yüzü kızardı ve başını çevirdi.

MacLaren, kendisine ilgiyle baktığını fark etmişti ve bu incelemeyi başarıyla geçip geçmediğini merak etti. Nasıl göründüğünü nadiren önemseyen MacLaren, tıraş olup banyo yapmış olduğuna sevindi. Chaumont'un ısrarıyla Fransa'da giydiği Kuzey İskoçyalı kıyafetini geçirmişti üzerine. Fakat İskoç eteği yerine giydiği, üzerine tam oturan koyu kırmızı renkli pantolonunu siyah deri botlarının içine sokmuştu. Ketten gömleğinin üzerine geçirdiği koyu yeşil cüppe kalçalarına kadar iniyordu.

Bu cüppe ona hatırı sayılır bir miktara mal olmuştu ve özel bir parçaydı, köşeleri ve öndeki düğmeleri altınlarla süslenmişti. Nefretle hatırladı, bu cüppeyi Fransız mahkemesinde, Kontes Marguerite'i etkilemek için gitmişti. Hem Kontes Marguerite hem de Lord Graham'ın kızı ondan daha yüksek bir statü ve varlıkla dünyaya gelmişlerdi, Aila'nın da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Bu sabah evlenirken gönülsüz görünüyordun," dedi MacLaren onla ilgili şüphelerini konuşmaya çalışarak.

"Şaşkındım." Aila yeşil vadiyi izliyordu. "Kendimi bildim bileli Azize Margaret'e adanmışımdır." Ona döndü. "Hayatınız hiç, bir an içinde değişti mi? Ve bildiğinizi düşündüğünüz her şey bir anda gitti mi, sonsuza dek yok oldu mu?"

"Evet, buna benzer bir şey yaşadım." Aslında, tüm hayatı hain gözlerin tek bir kırışıyla gölgelenmişti. Aila'nın çekincesi belki de onu istemediğinden değildi; fakat şok olmuş, şaşırılmıştı. Bunu anlayabiliyordu.

MacLaren bir kez daha bir çift yeşil gözün tuzağına düşmüştü. Ona biraz daha yaklaştı, gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Uzandı ve usulca yüzüne dokundu. Aila'nın gözleri büyüdü ve nefesi ince gömleğinin altında hızla çarpmaya başlayan kalbiyle birlikte hızlandı. Onu yatağa götürmek MacLaren'in göreviydi. Sorumluluklarını yerine getirebileceğinden emindi.

Aila gözlerini onunkilerden ayırdı, kollarının arasında uzanmadan önce hızlıca bir şey bulmak istermiş gibi etrafa bakmaya başladı. "Sabahki giysilerinizi değiştirmişsiniz."

"Evet," dedi MacLaren kolunu indirirken, kafasındaki şüpheler bir kez daha su yüzüne çıkmıştı. Sabahki giysisinin Aila'nın daha çok hoşuna gitmiş olabileceğini düşündü. Onun üzerinde kötü izlenim yaratmak istemiyordu. Ona şimdiden kendini olduğu gibi anlatmalıydı. Değişken bir kadınla uğraşmak istemiyordu.

"Babama niçin benimle ilgili bir teklif yaptığınızı sorabilir miyim?" Aila'nın sesi yumuşaktı ve MacLaren onun yine alt dudaklarını çiğnediğini fark etti.

"Graham bana bir anlaşma teklif etti. Kabul ettim."

"Ah."

"Creag an Turic'e döndüğümüzde böyle giysileri nadiren giymem gerekecek." MacLaren, Aila'nın tepkisini izledi.

"Creag an Turic?"

"Evim... Ve artık senin de tabii... Dundaff kadar büyük bir yer değil." MacLaren, Aila'nın yüzündeki paniği görüp hayal kırıklığı yaşadı.

"Ama ben sizinle gelemem. Dundaff'te kalmak zorundayım. Annemi bırakamam."

MacLaren'in gırtlığı gerildi ve takınmaya çok alışık olduğu kararlılık maskesinin arkasında kalakalmıştı. MacLaren'in beklediği gibiydi. Aila onu asla kabul etmeyecekti.

"Eminim annen seni çok özleyecektir. Aranıza girdiğim için üzgünüm. Seni yalnız bırakayım da giyin." Kısa ve sert bir bakış attı, arkasını döndü ve dışarı çıktı.

*

Lord Archibald McNab atının üzerinde buluşma yerine gelmişti. Belirlenen yer bilinen ana yol ve patikalardan ol-

dukça uzaktaydı ve bu durum için gereken gizliliği sağlıyordu. McNab atından çeviklikle indi ve dizginleri bodur bir bitkiye doladı, sık ağaçlarla çevrilmiş dar açıklığa adım attı. Rüzgâr ağaçları yalıyor, yaprakları ve dalları uçurup McNab'ın yüzüne vuruyordu. Sinirlendi ve öfkeli yapraklardan kendini korumak için elini yüzüne siper etti.

Gözlerini tekrar açtığı anda, önünde bir adam duruyordu. Tedirgin olan McNab bir adım geri sıçradı ve kılıcına davrandı. Adam ona kınayıcı bir gülümseme fırlattı. Evet oydu, Dundaff'ten fark edilmeden çıkmak için yünlü köylü pelerini ile başlığını giymişti. McNab duruşunu tekrar kazanmak üzere boğazını temizledi. Bu adamı sevmezdi, kendi insanlarına hainlik yapan bu adamı... Onu kullanabilirdi şüphesiz, fakat gururuna karşılık para kabul eden bir adamı sevmeydi.

"Lordunuz mesajı aldı mı?" diye sordu McNab. Yağmacılara karşı onları korumak için Leydi Aila üzerinden bir teklif yapmıştı.

"Evet, fakat Graham'ın kızıyla planladığın evliliğin olmasına imkân yok."

"Neden? Başka seçenekleri mi varmış?"

"Kanunen oğlu olacak kişiyi MacLaren olarak seçti ve bu sabah kızını onunla evlendirdi."

"Ne? Bu nasıl olur?" McNab yün pelerinli adamı suçluyordu. "Aila'yı bana vereceğini söyledin. Bu işin kolay olduğunu söyledin."

"Kafanı MacLaren'a yorma. Onun icabına bakacağım. Sabah olmadan ölecek. Fakat senin Graham'a neden seninle işbirliği yapmaktan başka seçeneği olmadığını tekrar hatırlatman gerekecek."

"Bunun olmasına nasıl izin verdin? Graham'ın başka biriyle onu evlendirmesi durumunda bize haber vereceklerini söylemiştin."

"Kız gibi zırlayacak mısın yoksa bu konuda bir şeyler yapacak mısın? Bir planım var, tabii yeterince erkeksen ki bundan şüphe ediyorum."

"Bu sefer ne yaptıracağını bana?" diye sordu McNab şüpheyile. Bu hain, Graham'ın her adımını ona haber vereceğini söylemişti, böylece McNab yakalanmadan tarlaları ateşe verebilecekti. Her şey yolundaydı. Fakat işin içine MacLaren'ın dahil olacağını düşünmemişti. Ölmek zorundaydı.

Hain elini uzattı. McNab öğrenerek bir torba sikkeyi avcuna bıraktı. Adam torbanın bağını çözerek haracını saymaya başladı, bunu yaparken eğleniyordu. Tatmin olmuş görünüyordu. "Graham'ın askerleri bu geceyi kale duvarlarının arasında geçirecekler. Gece uyurlarken sen de yakabildiğin kadar araziye yakacaksın. Ona korkması gereken şeyleri hatırlat."

"Ama bu gece? Bu gece dışarı çıkamam. Bu gece Aziz John akşamı. Ruhlar başıboş gezerler. Ve eğer çok fazla tarla yakarsam kendi klanım da bundan zarar görür."

Adam insafsızca güldü. "Nasıl biri olduğuna karar ver. Perilerden korkan biri misin yoksa bir savaşçı mısın? Bence sen herkesin senin için söylediği şeysin. Değersizsin."

McNab kılıcına uzandı ama adam ağaçların arasında kayboldu.

Hain gülümseyerek uzaklaşıyordu. *Aptal, aptal adam. Gerçekten sadece birkaç kuruş için klanımı sırtından bıçaklayacağıma inanıyor mu? Kaleye doğru hızla yürüdü. Ah, ama bu güzel olacaktı. Graham yarın sabah uyandığında MacLaren'ı ölü ve tarlalarını yanmış bulacaktı. Aila'yı McNab ile evlendirmek zorunda kalacaktı. Sonra, doğru zaman gelince çakal McNab'i ve piç Graham'ı öldürecek. Lordumun hayatını korumak için McNab'i boğazladığımı fakat Lordumu koruyamadığımı, kollarında öldüğünü ve cesedini kaleye geri götürmemi vasiyet ettiğini söyle-*

yeceğim. Ve sonra Aila'yı kendime alacağım. Umarım onu aldığımda McNab rahmine bir çocuk yerleştirmemiş olur, ama olursa da sorun değil. Öyle olursa, çocuğunu gölde boğarım. Kıkırdadı, uzaktaki kayalıkların tepesine kurulu Dundaff'e baktı. Sabır, sabır, hepsi benim olacak.

7

Aila kulede kalakalmış, biraz önce kocasının durduğu yere bakıyordu. Teklifi o etmemişti. Onu istememişti. Evliliği babası istemişti, henüz bilmediği bir sebepten ötürü. MacLaren'in yüzünde dokunduğu yer hâlâ yanıyordu. Ona hiç kimse böyle dokunmamıştı. Daha fazlası için ani bir arzu hissetmişti. Tüm bedenini onunkine bastırmak istemişti. Ona karşı verdiği şaşkırtıcı tepkileri kafasını sallayarak dağıtmak istedi. Belki de rahibe olmamak iyi bir şeydi.

Bunda şaşırarak bir şey olmadığını düşünse bile Dundaff'ten ayrılma düşüncesi şok ediciydi. Burası onun tek bildiği yerd. Annesinin ona ihtiyacı vardı. Buradaki insanların ona ihtiyacı vardı. Burası onun eviydi. MacLaren'in onun endişelerine verdiği tepkiden anladığı, Aila'yı yok saydığıydı. Onu anlamıyordu. MacLaren'in duyguları dalgalanıyor gibiydi; bazen nazik, bazen soğuk.

Güneş, ufuk çizgisinin altındaydı artık. Ve nihayet Aziz John akşamı başlıyordu. Carronlu köylüler kutlamalar için Dundaff'e tırmanıyor, el fenerleri kalenin kapılarına doğru bir ışık yolu çiziyorlardı. Aila'nın içine bir heyecan dalgası yayıldı. Bu bir kutlamaya katıldığı, hatta büyük salonda yemek yediği ilk akşam olacaktı.

Odasına indiğinde birçok hizmetliyi orada buldu. Hemen etrafına toplanıp gevezelik etmeye başladılar. Leydi Graham'ın kişisel yardımcısı Treva saçını yapmak için gelmişti. Tecrübeli kadın saçlarını güzelleştirirken, Aila

Treva'yı annesinin mi gönderdiğini yoksa kendi kendine mi geldiğini merak ediyordu.

Bir süre sonra Treva ile odada yalnız başlarına kaldılar ve onunla endişelerini paylaşabilme şansının olduğunu düşündü Aila. "Treva, Lord MacLaren ile birlikte yaşamak zorunda kalabilirim."

"Bunu bekliyordum," diye cevapladı Treva.

"Annem bana muhtaç. Onun için endişeleniyorum."

"Yirmi senedir Leydi Graham'a hizmet ediyorum. Ona iyi bakacağımı garanti ederim." Treva durdu ve Aila'ya baktı. "Şimdi kendini üzmeyi bırak. Annen açlıktan ölmeyecek."

"Teşekkürler Treva. Çok rahatladım." Gerçekten rahatlamıştı.

Hizmetliler kocaman sırtışlarıyla odaya geri gelmişlerdi. Elbiseyi düzeltme işini bitirmişlerdi ve çıkardıkları işten gurur duyuyorlardı. Senga, kırmızı değerli taşlarla süslü karanfili taşıyarak içeri girdi, içindeki viskinin kaleden evlilikleri için iyi dileklerini ileten birinin hediyesi olduğunu söyledi.

Aila kırmızı taşlı şişeyi aldı ve onu masanın üzerine bırakmadan önce el işçiliğine hayran oldu. Evlendiği için herkes çok mutlu görünüyordu. Aila gerçekten duygulanmıştı.

"Şu haline bak. Daha önce hiç böyle bir gelin görmedim," dedi bir hizmetli duvağı saçına tuttururken.

Ben de görmedim, diye düşündü Aila.

"Nasıl bir gece yaşayacaksın kim bilir," dedi bir diğeri ve hepsi kıkırdadı.

"Kısa zamanda çocuğun olur."

Çocuk mu?

Aila'nın ağzı kurumaya başlamıştı. Tabii ki bir erkek, tohumları büyüsün isterdi; bu neden Aila'nın aklına daha önce gelmemişti?

"Evet, yakında çocuğunu kucağına alırsın." Geleceğini manastır üzerine kurduğu için bir erkek ve kadın arasındaki evlilik işleriyle ilgili pek az şey düşünmüştü. Bir adam karısını nasıl hamile bırakırdı? Bunu yapmak istiyor muydu MacLaren? Bu gece? Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Masadaki viskiye baktı. O asla alkollü içkiler içmezdi, ama belki bu gece için bir istisna yapabilirdi. Etrafını çeviren kadınların hepsi bu konuda bilgi sahibi görünüyorlardı ve onu biraz bilgilendirmelerini diledi. Bunu annesinin yapması gerekirdi, ama Aila ondan yardım istemenin daha kötü olacağını düşündü. Merakına rağmen, hizmetlilere soru sormaya utanıyordu ve o doğru kelimeleri bir araya getiremeden önce işlerini bitirdiler.

Hizmetlileri tatmin edecek şekilde giyindikten sonra, kendini hiç bilmediği, tamamen farklı biri gibi hissediyordu. Yardımcılar bir adım geri çekilip gülümseyerek onu izlediler. Maggie göz yaşlarına boğulmuştu.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim."

Aila hayatında ilk kez bu söylenene inanmıştı. Gümüş elbisesinin üst kısmı aşağı çekilmiş ve üzerine tam oturacak hale getirilmişti; daha önce gün ışığı bile görmemiş dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Elbisesinin uzun eteğine kısa bir kuyruk eklenmişti. Üzerine kolsuz ve kalçalarını açıkta bırakan bir pelerin hazırlamışlardı, mavi renkli ve taşlarla süslenmişti. Göğsüne sıkıca oturuyor ve ipek kuşaklarla bağlanıyordu, daha önce asla görünmemiş yerleri biraz daha yukarı kalkmıştı. Kalçalarının üzerine gelen altın rengi bir kemerin ucundan küçük bir hançer sallanıyordu. Saçları toplanmıştı ve ensesinden bukleleri dökülüyordu. Altın ve yuvarlak bir taç başına yerleştirilmiş ve yüzünü çerçeveleyen duvak takılmıştı. Saçlarının açıkta olması onu korumasız hissettiriyordu... ve heyecanlı... ve özgür.

Hizmetliler onun tek başına mı aşağı inmesi gerektiğini yoksa birinin onu almaya gelip gelmeyeceğini tartışıyorlardı. Büyük salonda hiç yemek yememiş olan Aila'ya göre tek

başına inmesi doğru olmazdı. MacLaren kendi gelmese bile mutlaka onu getirmesi için birini gönderecekti. Hizmetlileri gülümseyerek yok saydı ve penceren dışarıyı izlemeye başladı, ayağını yere vurarak birinin gelmesini bekliyordu. Bu, tam bir gece olacaktı.

*

MacLaren akşam yemeğine bazı kuşkularla birlikte hazırlandı. Aila'nın tepkisi hayal kırıklığı yaratmıştı; gerçi bunu kabul etmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Belki de, o da, hayatına daha önce giren diğer güzel kadının yapmaya çalıştığı gibi onu öldürtmek isteyecekti. Hoş olmayan düşünceleri kafasını sallayarak dağıttı ve ahşap kutunun içinden zümrüt bir gerdanlık çıkardı. Bu, annesinin kolyesiydi ve şimdi, isteksiz karısına ait olacaktı. Aila'nın babasıyla karşılaştırıldığında MacLaren, dünyevi varlıklar konusunda onun kadar zengin değildi, ama onun ve onun kanından olanların bu adamın da değerli hediyeler verebilecek güçte olduğunu bilmelerini istiyordu.

MacLaren kendi görünüşüne bakınca, bir an için iğrendi. Şık kıyafetler, değerli hediyeler, bunların hepsi ona yaşadıklarını hatırlatıyordu. Gırtlığı geriliyordu. Tekrar aptal durumuna düşmeyecekti. Giysilerini değiştirdi. O bir MacLaren'di ve bununla gurur duyuyordu. Leydi karısı da kendini buna hazırlasa iyi ederdi.

"*Slàinte!*" diye bağırdı bir adam MacLaren büyük salona girerken.

"*Slàinte mhath!*" diye cevapladı MacLaren, iyilik dileyerek. Bir viski kadehi eline tutuşturuldu ve MacLaren kalabalık masadaki yerine doğru ilerledi.

"*Slàinte mhor!*" diye bağırdı başka bir adam iyi dileklerini sunarak.

"*Slàinte mhor a h-uile là a chi 's nach fhaic,*" diye seslendi Chaumont. Tüm İskoçlar alkışladı. Bir seneden az bir süredir İskoçya'da bulunan Chaumont'un İskoç dilini sök-

mesi çok hızlı olmamıştı ancak "Sizi gördüğüm ve görmediğim her gün sağlıklı olun," gibi sözleri ezberlemekte üzerine yoktu. Klandaki varlığını kabul ettirmesi için işe yaramışlardı. MacLaren'a doğru koca bir gülümsemeyle yaklaştı ve bu iki adam, yüksek masadaki Graham'ın yanına oturdular.

"Edepsiz piç," diye mırıldandı MacLaren, dudaklarının uçları yukarıyı gösteriyor olsa bile.

"Sanırım ikisi de doğru," dedi Chaumont büyük bir neşeye. "Dikkatli ol, adamların böyle terbiyesizce duygularını görmesini istemezsin öyle değil mi?"

Biraz önce bir yudum viskiyi ağzına almış olan MacLaren kıkırdadı, gülmemek ve ağzındakileri masaya püskürtmemek için kendin tutmaya çalışıyordu. Konuşabilecek duruma gelince büyük bir yaratıcılıkla Chaumont'a küfretti ve kendini eski zamanlardaki gibi hissetti.

Chaumont'un gülümsemesi MacLaren'in giysi seçimini fark edince yok oldu. MacLaren kalın düğmeli kumaşı belinden kemerlemiş ve tek omzundan sırtına inen safran sarısı kumaş parçasıyla gelmişti.

"Beni nasıl böyle yok sayarsın?" diye sordu Chaumont acı dolu bir ifadeyle.

MacLaren bu sorudan bir şey anlamamıştı. Chaumont'a her zamanki gibi yine küfretmişti, normalde Chaumont buna sadece gülerdi. "Seni incittim mi?"

"Bu iğrenç giyiminle evet. Sen ne giydin böyle?"

MacLaren kadehini arkadaşına kaldırdı. "Ben bir İskoç lorduyum. Bunu karım ve ailesi iyice öğrenmeliler."

Chaumont, MacLaren'in çıplak dizlerine baktı ve kafasını salladı.

"Çarşafını üzerine dolayıp gelmişsin gibi görünüyor."

"Evet, öyle de kullanılabilir. Bu oldukça rahat bir giysi," diye ekledi MacLaren.

“Evet, hepimiz ne kadar rahat olduğumu görebiliyoruz.”

MacLaren yüzünü ekşitti sonra da daha ılımlı bir pozisyon aldı.

Yemekler, genç hizmetliler tarafından getirilmeye başlanmıştı, önce Graham’a sonra MacLaren’a ve sonra önem sıralarına göre misafirlere dağıtıldı. Graham, kuzu eti, ördek ve domuz olan menüyle gücünü gösteriyordu. Arkasından geyik eti, somon, mezgıt ve morina balığı geldi. Hamur işleri, ekmek ve peynir ise devasa tepsilerin üzerinde, kiraz ve elma dolu tabaklarla birlikte sunuldu. Tabii ki viski su gibi akıyordu, şarap, elma şırası, bira ve bal likörü de öyle. Servis yapıldıktan sonra MacLaren kayıp karısını görmek için etrafına baktı, yakın zamanda gelmesini umuyordu.

“Gelinin nerede?” diye fısıldadı Chaumont.

MacLaren etini öfkeyle kesti ve hiçbir şey söylemedi.

“Bu sabah senin yanında biraz korkmuş görünüyordun. Belki de senden kaçıyor,” diye devam etti Chaumont. “Gerçi damat olarak yanında seni gören her gelin aynı tepkiyi verir bence.”

“Dikkatinizi verin, arkadaşlar, dikkatinizi verin lütfen.” Graham ayağa kalktı ve oda sessizliğe gömülmüş insanlarla doluydu. “Aziz John akşamınızı kutlarım. Geçtiğimiz sene çoğumuzun kaybı büyük olduysa da, yine de hâlâ hayattayız. Ve şimdi kutlamamız gereken bir şeyimiz var. Bu akşam size yeni akrabamız Padyen MacLaren’ı takdim etmek istiyorum. İngiliz şeytanlara karşı cesurca savaştığı Fransa’dan yeni döndü. Adamları, tecrübeli savaşçıları ile burada. Ve bu akşam, Lord Padyen ile Leydi Aila’nın evliliğiyle birlikte klanlarımızın birleştiğini size duyurmak istiyorum.”

İnsanların ayağa kalkıp alkışlamasıyla birlikte büyük salonda sesler yankılanmaya başladı. MacLaren ayağa kalktı ve bu birliktelikten duyulan sevinçten mutluluk duydu. Keşke kendisi de aynı hislere sahip olsaydı. Aila yanında oturuyor olsaydı biraz daha iyi hissedebilirdi belki. Neredeydi?

Tatlılar servis edilirken, MacLaren onun yemeğe katılmayacağını fark etti. Kimse bununla ilgili bir şey söylememiş olsa da, tüm bu insanların onun için ne düşündüğünü hayal etmeye çalışıyordu. Kendi düğün yemeklerinde onu herkesin gözü önünde reddetmişti. Soğuk maskesinin arkasında büyük acılar saklayabilmesine rağmen, aşağılandığı hissi hızla yükseliyor, öfkesi artıyordu. Onu bulmayı ve zorla da olsa salona getirmeyi düşündü ama bunun daha sansasyonel bir sahne olacağına ve dedikoducuların ilgisini çekeceğine karar verdi.

Chaumont’un keyfi yerinde, yetişebildiği kadar fazla kişiyle konuşuyor, gülüp eğleniyordu. MacLaren’ın Fransa’daki kahramanlık hikâyelerini anlatmaya başlamıştı bile. MacLaren, arkadaşının dikkatleri Aila’nın yokluğundan olabildiğince uzaklaştırmak için çabaladığının farkındaydı. Yemeğin sonunda, eğlenceler başladı. Jonglörler ve akrobatlar eğlenceye başlamışlardı, fakat onların artistik hareketleri MacLaren’in utancını örtmüyordu. Aşağılandığı bu ortamı terk etmekten başka bir şey istemiyordu, fakat bunu yaparsa Aila’nın onu reddedişine üzülüğünü düşünecekti insanlar. Geri çekilmek düşünülemezdi. O savaşta geri çekilmemişti, burada asla çekilmezdi.

MacLaren, bu düğün yemeği kâbusuna bir son vermek için jonglörleri öldürmeyi düşünürken, müzisyenler canlı bir ezgi çalmaya başladılar ve davetli adamlar dans etmeye çabaladılar. Çift olarak gelenler ise, karılarını ya da nişanlılarını dansa kaldırıyorlardı ve sonra bir koşturma başladı. Chaumont kendisiyle ilgilenen kadınlarla çevrilmişti, hep siyle dans etmek üzere söz verdi. Chaumont, fiyakalı danslar ederken MacLaren onu izliyordu. Hayranlarından kısa bir mola rica edip MacLaren’in yanına oturdu, leydinin yokluğu gidermek daha fazla göze batıyordu.

“Kendi alkole vermene gerek yok. Gel, dans et, ne istiyorsan onu yap. Hepimiz için fazla fazla kadın var.”

“Eminim gerçek düşüncelerin bunlar değil, ama bir ka-

dını yatağa atmanın çözemeyeceği bazı sorunlar da vardır.”

“Bu doğru olabilir dostum,” diye cevapladı Chaumont yaramaz bir gülümsemeye. “Ama genelde çoğunu çözer.”

MacLaren’in dudak kenarları tekrar yukarı bakmıştı şimdi. “Git dostum, seni işinden alıkoymama izin verme.”

Chaumont yeni bir partner bulmadan önce müzisyenler ara verdiler ve insanlar salondan çıkmaya başladılar. MacLaren salondan çıkarken hâlâ cebinde duran annesinin kolyesini hatırladı. O soğuk kalpli kadının bunu isteyebileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti.

Avlunun dışında, büyük bir ısı ve ışıkla yanan bir ateş vardı. Rahip, Aziz John’a gelecek hasat için bereket duası edenlerin yanındaydı. Diğerleri ateşin etrafında dönerek iyi şans ve refah için dua ediyorlardı. Bazı gençler alevlerin üzerinden atlıyorlardı.

“Ne yapıyor bunlar böyle?” diye sordu Chaumont.

“Kâfir ritüeli,” diye söylendi yanındaki yaşlı adam. “Tanrılara kutsanır gibi alevlerin üzerinden atlıyorlar. Bunu yapmamalılar!” Yaşlı adam rahibe şikâyet etmek için hızla ilerlerken, genç biri cesaretle alevleri yardı ve genç kızların arzululu fısıltıları duyuldu. Onlardan geri kalmayan MacLaren’in adamları da ateş üzerinden atlamaya başladılar.

“Ateşe atlamamanın tanrılarla değil kızların ilgisini çekmekle ilgili olduğunu düşünüyorum,” dedi Chaumont alaycı bir gülümsemeye. “Ve tabii etek giymek çok cesurca bir şey.”

“Buna kilt deniyor,” diye cevapladı MacLaren homurdanarak.

“Neyse ne, altında hiçbir şey yok, hayalarını bronzlaştırmak için iyi bir yol.”

Uzun, ince ve kır saçlı bir adam ateşe doğru insanları yararak ilerliyordu.

“Lütfen bize bir masal anlat,” diye yalvardı bir çocuk.

“Hangi masalı anlatmamı istersin?” diye sordu adam usulca gülümseyerek.

“Hayalet!” diye bağırdı çocukların hepsi bir ağızdan.

“Ah, hayalet. Gecenin geç saatlerinde beyaz atlı, pelerin giymiş uzun birinin ormanda gezdiğini söyleyenler varmış.” Masalcının gür sesi duyulunca onu duymak için insanlar yaklaşmaya başladılar ve ateşin etrafındaki banklara ve taşlara oturdular. Kır saçlı adam durdu ve herkesin yerleşmesini bekledi. Ateş parıladı ve karanlık geceye turuncu kıvılcımlar saçtı, dans eden alevler kalenin taş duvarları üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Kalabalığın üzerine sessizlik çöktü.

“Kralımız Robert Bruce,” diye başladı masalcı, “İngilizlere karşı özgürlük kazandıktan sonra, zaferinin tadını çıkarmaya vakit bulamadı. Başarısı kutsanmamış değildi ve İskoçların özgürlüğü için verdiği yaman dövüşten sonra hasta düştü. Hastalıktan kurtulamayacağını anlayınca, gençlik günahları için tövbe etti. Günahlarını affettirmek için, Sarazenlerle savaşmaya kutsal topraklara gidebilmek için dua etti. Bu sebeple, en yakın arkadaşından ve en güçlü savaşçısından, Lord James Douglas’tan kalbini Kudüs’e gömmesini istemişti.

“Bruce’un Cardoss’taki ölümünden sonra, kalbi bedeninden çıkarılmış mumyalanmış ve gümüş bir kutuya konulmuştu, Lord Douglas bu kutuyu boynuna astı. Bruce’un kalbini İspanya’da Granada’ya kadar götürebilmişti ancak Faslıların saldırısına uğradı. Bu cesur savaşçının cesedi gümüş kutunun üzerine siper olmuş şekilde bulunmuştu, kralının kalbinin son nefesine kadar korumuştur. Simon Lockhard, şimdiki adıyla Lockheart, Bruce’un kalbini İskoçya’ya geri getirdi ve Melrose Manastırı’nın mihrabının altına gömdü.

“Bazıları Bruce’un ruhunun, kalbi kutsal topraklara varmadığı için huzurla uyuyamadığını söylerler. Çoğu İskoçyalı gecenin geç saatlerinde sislerin içinde beyaz pelerinli ve başlıklı bir adamın beyaz atını hiçbir insanın onu yakalaya-

mayacağı kadar hızlı sürdüğünü gördükleri üzerine yemin etmektedirler.”

Masalcının hayalet masalını onaylayan insanlar birbirlerine hayaletin olduğunu kendi tecrübelerini anlatarak doğruluyorlardı. Robert Bruce oldukça huzursuz olmalı diye düşündü MacLaren etraftakilerin hikâyeleri kulağına ilişirken. Aşağı avluda müzik tekrar başladı ve insanlar dans etmeye devam ettiler. Ateş tüm gece yanacak ve çoğu kişi gün doğana kadar uyumadan kutlama yapıp, kaleyi ruhlardan koruyacaktı.

MacLaren burada yeterince zaman geçirdiğine karar verdi ve yavaşça Aila'nın kulesine doğru ilerledi. Evlilik gecesinde birilerinin yeni bir etkinliğe davet etmelerinden önce ortadan sıvışmak en iyisi olacaktı. Şu an son istediği şey Aila'nın mutlu yakın akrabalarıyla karşılaşmaktı. Bu güvenilir kızla ilgili planları vardı, hem de etrafta hiç gördü tanıdığı bulunma ihtimali yokken. Onu kendi klanının önünde aşağılamıştı. Bu meydan okumanın bedelini ağır ödeyecekti.

Aila bekledi. En başta kapının çalınmasını gergince bekleyerek oturmaktan bıkmış halde odanın ortasında duruyordu. Bir süre sonra, ayağa kalktı ve duvara dayandı. Akşam ilerledikçe, sonunda pencere kenarına oturdu, birinin gelip onu almasını istiyordu. MacLaren'in neden bu kadar geciktiğini merak ediyordu. Daha fazla vakit geçince, heyecanı yok oldu ve yeni bir gerçeklik su yüzüne çıktı. Kendi evlilik kutlaması yemeğine davet edilmemiş olabilir miydi? Kapının usulca vurulması onu yerinden zıplattı ve heyecan tüm bedenini sardı, ta ki gelenin Maggie olduğunu fark edene kadar.

“Size yemek getirdim leydim,” dedi Maggie, Aila'nın gözlerinin içine bakamayarak.

“Onların yanına büyük salona ineceğimi düşünmüştüm.”

“Salona yemek servisi yapıldı leydim,” dedi Maggie kısık bir sesle. “Yemeklerini bitirdiler, şimdi eğlence faslındalar.” Maggie tepsideki yemekleri Aila'nın önündeki banka dizmeye başlamıştı fakat Aila kafasını iki yana salladı.

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim, ama aç değilim.”

Maggie tepsiyi aldı ve kapıdan çıktı.

Aila soğuk taş bankın üzerine oturdu, aşağıdan gelen müziğin mırıltılarını dinledi. Dans ediyor olmalıydılar. Nefesi camı buğulandı ve Aila camın üzerindeki buğuya dans

eden insanlar resmetmeye başladı. MacLaren'in dans edip etmediğini ve yeni kurduğu geleceği kutlayıp kutlamadığını merak etti. Artık her şey açıktı. Onu istememişti. Sadece mirasını istemişti. Aklını çizdiği resme odaklamaya çalışırken bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, MacLaren'in onu yok sayışına ağlıyordu.

Şenlik ateşinin ışıltısı penceresine yansdı, oda sanki bir cenaze yakım yeri gibi geldi gözüne. Boğazı düğümlendi ve midesi ağırlaştı. Hissettiklerini unutmaya çalıştı fakat yanaklarından daha fazla yaş akmaya başladı. Annesi Aila'nın büyük salonda yemek yemesini yasaklamıştı ve babası buna hiç karşı çıkmamıştı. Babası da onu istemiyordu. Kocasını da onu istemiyordu. Aila yapayalnızdı. Bu yeni bir şey değildi, ama MacLaren'in onu reddedişi zulmediciydi ve nefes almak için çabalıyordu. Hıçkırmaya başladı, yaşlarını tutamıyordu. Yıllarca süren tecrit ve yalnızlık su yüzüne çıkıyordu şimdi. Onu rahatlatmak hiç kimse olmadığı için şiddetli acıya karşı zayıf ve güçsüz kendini tutmaya çalıştı.

*

MacLaren, Aila'nın kulesinin girişinde kılıcının sert çeliği gibi dimdik duruyordu. Soğuk geceden ardı ardına birkaç nefes aldı, sakinliğini geri kazanmaya ve o kızın boynunu koparmamak için nabzını düşürmeye çalıştı.

"Onu bu akşam öldürürsen sana çocuk veremez," dedi arkasında duran Chaumont sanki aklını okumuş gibi. "Ve seni temin ederim, o zaman mirasını da alamazsın."

"Bu yüzden hiç evlenmek istemedim. Kadınlar, insanı öfkeliendirme konusunda en iyi yaratıklar, cehennemden kaçmış acımasız vampirler."

"Marguerite ile olan evliliğinin kötü bitmesini anlıyorum."

"Kötü bitmek mi? O pislik fahişe kuzenimi öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı," diye gürlendi yüzündeki yarayı göstererek.

"Belki de bir çürük elma yüzünden koca bir bağı terk etmemelisin."

"Onlar elma değiller, olsalar bile içlerinde zehir var," diye cevapladı MacLaren sesinden kin damlayarak.

"Peki ya annen?"

"O bir azizeydi."

"Doğal olarak."

"O iyi seçim yapmıştı, yani babamı seçmişti. Onun öğütlerini hâlâ duyabilmeyi çok isterdim."

"Sana şu an nasıl bir öğüt verirdi sence?"

"Klanını koru," diye cevapladı MacLaren duraksamadan. "Ve ben de bunu yapmayı düşünüyorum. Gel, Chaumont. Gel bu akşam düşmana karşı savaşalım." MacLaren kuleye arkasını döndü ve aşağı avluya doğru ilerledi.

"Evlilik gecesinde gelininle sorunun nedir? Sakinleştiğin zaman gidip matmazelle konuşmalısın."

"Kaba ve hileci kadınları midem kaldırmıyor. Sırtımdan bıçaklanacağıma kendi suratımı kılıcımınla keserim."

Chaumont omuzlarını silkti ve adamlarının arasına karışan MacLaren'a katıldı. MacLaren'in askerleri gizemli ateşi ve geç buldukları hanım arkadaşları bırakma düşüncesinden memnun değillerdi. Graham'ın adamları geceden ayrılmışlardı ve birçok yalnız kız MacLaren'in adamlarına aç gözlerle bakıyordu. Onları adamlardan ayırmak güç olacaktı. Adamları da güvenli kale duvarlarını ve kutlama ateşini terk etmeye niyetli değillerdi. Tekinsiz ruhların başıboş gezindiğini kim biliyordu Tanrı aşkına? Ancak koca bir aptal bu akşamdan şans dileyebilirdi.

MacLaren emir vermekten vazgeçti, fakat isteyenlerin kendisiyle gelebileceğini söyledi. MacLaren'in askerlerine, hem de bir erkeğe yarı yolda bırakmak yakışmayacağı için hepsi homurdanarak da olsa onu karanlık gecenin içine doğru takip ettiler.

“Eğer bir ruh tarafından yakalanırsam arkamdan gelmenizi umuyorum,” dedi adamlardan biri.

“Ben gelmem,” diye cevapladı Gilbert. “Güzel bir peri beni yakalarsa, peşimden gelmeyin. Karıma elveda dediğimi iletirsiniz.”

MacLaren olabildiğince geniş bir alana yayılmak için adamlarını böldü. Graham’ın toprakları uçsuz bucaksızdı, bu yüzden tamamını koruyabilmek imkânsız olacaktı. MacLaren bazı tahminler yaptı ve adamlarını daha çok kuzeye yönlendirdi. Eğer saldırıların arkasındaki kişi McNab ise ve Aziz John akşamında evinden çıkacak kadar cesursa, güvenli bölgeden çok fazla uzaklaşmayı tercih etmeyecek olmalıydı. MacLaren bu akşam kimsenin dışarlarda olmayacağını düşünüyordu. Ama yüreği olan biri için, yakalanma riski olmadığına göre saldırmak için en ideal zaman buydu, ancak bir aptal Aziz John akşamının güvenli ateşinden uzakta dururdu. *Benim gibi*, diye düşündü MacLaren.

MacLaren gecenin en güzel bölümünü küçük bir dere nin oyduğu hendekte uzanarak geçirdi. Hiçbir hareket yoktu. Uzun ve soğuk gece boyunca düşünecek çok vakti oldu. Ve düşündüğü, Aila’nın bedeniydi. Gömleğinin vücuduna yapışması, bedeninin kıvrımları, göz alan parlak saçları. Onu düşünmemek için ne kadar çabalarsa, akli o kadar karşı çıkıyordu, onu tekrar tekrar hayal etti, bu sefer gömleği olmadan. Onun kendisini herkesin önünde aşağıladığını ve güzelliğini kullanarak onu tekrar tekrar yaralayacağını kendine hatırlatmaya çalıştı. Bu yararsız bir çabaydı. Akli uslanacak gibi değildi ve çok zaman geçmeden basitçe şunu düşündü; burada pisliğin içinde yatmaktansa onun yanında yatıp iyi bir intikam alabilirdi.

Bunun üzerine düşünmeye devam ettikçe, Dundaff’e geri dönme arzusu onu yakmaya başladı. Güzel gelini yatağında yatmış onu beklerken neden bu pisliğin içindeydi? Ruhu değersiz olabilirdi ama bedeni değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, bir erkek bundan başka neye ihtiyaç duyardı ki?

Adamlarına kaleye dönme emri vermek üzereydi ki belli belirsiz bir ses dikkatini çekti. Çamurlu hendekten kafasını çıkardı; ileride el fenerlerinin ışığını görebiliyordu.

*

Aila erken uyandı. O kadar erkendi ki, çoğu insan bu zamana sabahın körü derdi. Nasılsa taş bankın üzerinde uyu-yakalmıştı ve dikkatle doğruldu, bedeni soğuk ve ıstıraplı bir haldeydi. Evlilik gecesi. Damat ortaya çıkma zahmetinde bile bulunmamıştı. Kendini gece boyunca bir kedinin oynadığı ve sonra yok saydığı bir fare gibi hissetmişti, öldürmeye bile değmeyecek bir fare. Annesi tüm söylediklerinde haklıydı; erkekler acıdan ve reddedilmekten başka bir şey vermezlerdi.

Kırmızı mücevherli viski şişesi hâlâ orada duruyor, evlilik kutlaması için onları bekliyordu. Belki şimdi bir yudum almak ona iyi gelebilirdi. Şişeye doğru usulca ilerledi ve kapağını çıkardı, kokladı. Alışık olmadığı alkol kokusu onu kuvvet şurubu gibi çarptı ve hızla şişeyi geri bıraktı.

Daha hava aydınlanmamış olsa da, aslına hep bu saatlerde uyanırdı. Öngörülerine göre, normal rutinine devam etmeli ve her sabah ne yapıyorsa bu sabah da onu yapmalıydı. MacLaren burada olmadığına göre onu alıkoyacak kimse yoktu.

Zorlanarak da olsa şık giysilerini batmakta olan ay ışığında çıkarıp fırlattı, bir erkek pantolonu, deri botlar ve belinden kemerlenen, neredeyse dizlerine kadar inen kalın yün bir kazak giydi. Üzerine, bir zamanlar babaannesinin olan, artık griye çalan uçuk mavi, ipek bir pelerin giydi. Aila bu eski pelerine çok değer verirdi, iç kısmı yünlüydü ve gece ayazından koruyordu. Saçını hızlıca topladı ve örtüsünü pelerinine iğneleyerek kafasını kapattı.

Usulca merdivenleri indi ve karanlık koridorları bir kedi gibi sessiz ve kararlı bir şekilde indi. Günlük kale hizmetlerinden dolayı tüm gizli geçitleri bilirdi. Kuleden çıktı ve

avluya vardı, nöbetçiye görünmemek için karanlık gölge-lerden yürüyordu. Çoğu eğlence düşkünü uyumaya gitmişti, kalanlar yerlerde uyuyordu, fakat birkaçı gün doğumuna kadar alevlerin dönmediğinden emin olmak için ateşin başında nöbet tutuyorlardı.

Aila nöbetçileri sessizce geçti ve aşağı avluya inen merdivenlerin karanlığına gömüldü. Merdivenlerden çıkarken arkadaki ahırın arka kapısına baktı ve kısa koridoru geçmek için yürümeye devam etti, ahırın ön kapısının olduğu sağdaki uzun koridora döndü.

“Günaydın,” dedi yaşlı ahır bekçisi, uzun bir atın üzerine yerleştirdiği eyerin deri kemerlerini sıkıyordu. Ahır, tek bir gaz lambasıyla aydınlatılmış şekilde loş ve ılıktı.

“Sana da günaydın Fergus. At binmek için güzel bir sabah. Atın bu sabah nasıl?” Aila puslu gri hayvana yaklaştı, at usulca kafasını indirdi. Aila onun etkileyici selamını burnunu okşayarak cevapladı. At seğirdi ve ön ayağıyla yeri eşeledi.

“Koşmaya hazır,” dedi yaşlı bakıcısı gülümseyerek. Gölge, atların arasında en nadide olandı. Erkek kardeşinin atıydı. At, savaştan yaralanmadan dönmüştü, ama kimsenin üzerine binmesine izin vermiyordu. Kalenin en iyi binicilerini artarda üstünden fırlattıktan sonra, Lord Graham, Gölge'nin artık güvenilir bir savaş atı olmadığına karar verdi, ama yine de ahırda kalmasını istedi. Aila yüksek ruhlu bu atın güvenini kazanmak için çok daha sabırlı ve olgun yaklaşmıştı.

“Bu sabah gezelim mi?” diye mırıldandı Aila kendi kendine, dizginleri aldı ve tecrübeli bakıcının yavaş fakat emin adımlarını uzun koridorun sonuna kadar takip etti. Fergus ahırda o kadar uzun zamandır çalışıyordu ki, kendisi de dahil kimse onun gerçek yaşını bilmiyordu. Zayıftı, omuzları yaşlılıktan çökmüştü fakat elleri bir genç adaminkiler gibi güçlüydüler hâlâ. Cildi bir deri gibi bronzlaşmıştı fakat yine de yumuşaktı. Hayvanlar onun sakin varlığına cevap veriyorlardı ve Aila onun yanındayken kendini hep huzur içinde

bulurdu. Fergus, Aila'ya at binmek için izni olup olmadığını hiç sormamıştı ve Aila da ondan biniciliğini kimseye söylememesini rica etmek zorunda kalmamıştı. İkisi de biniciliğinin kötü olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Geleceğini düşünmemiştim. Evlenmiş olman, Aziz John akşamı ve koşturmalar...” dedi Fergus.

“Ama onu yine de eyerlemişsin.”

Yaşlı adam omuz silkti ve ahırın sonuna kadar ilerledi. Karanlık köşedeki son ahır bölümü terk edilmiş görünüyordu. Kenarları kırık bir eğer, demir parçaları, yırtılmış deri parçaları ve parçalanmış ipler. Fergus içeri girdi ve yerde duran iki parça tahtayı çıkardı. Aila gülümsedi. Bunlar erkek kardeşinden kalmıştı. Ona at binmeyi kardeşi Will öğretmişti ve hâlâ onun sayesinde at biniyordu.

At bakıcısı ahır kapısını itti, kapılar sessizce iki yana açıldı ve karşısına kayanın içine oyulmuş oyuk çıktı. Kaya bir dağın yamacından kesilmişti ve kumlu zemin büyük bir oyuğa açılıyordu. Oyuğun sonundaki duvarlar bir koridor gibi inceliyordu. Kalın bir demir kapı bu oyukla tünel arasını engelliyordu. Fergus gaz lambasını uzattı ve Aila kapının kilidini açtı, Gölge'yi ilerletti, sonra kapıyı arkasından kilitleti.

“Dikkat et kızım.”

“Teşekkür ederim, dikkat edeceğim.”

Ahır bekçisi gaz lambasını alarak ahıra doğru geri yürümeye başladı. Kaya oyuğundaki gizli kapıyı kapattı ve Aila'yı siyahlığın içine bıraktı. Aila karanlığa alıştı ve gözlerinin kaya duvarındaki minerallerin pırıltısını görecektik kadar karanlığa alışmasını bekledi. Dağ yamacından aşağı inen kaya tünelde ilerledi.

Bu geçit çok seneler önce kalenin kuşatılması ihtimaline karşın açılmıştı. Bir süre sonra bu geçidin gereksiz olduğu düşünüldü ve büyük kayalarla kendiliğinden kapanmıştı. Henüz bir çocuk olan Will babasını, bu tünelden bahsetti.

derken tesadüfen işitmiş ve bunu en yakın arkadaşı, Kâhya Pitcairn'in oğlu Duncan'la paylaşmıştı. Düşen kayaları temizlemek ve geçidi tekrar açmak için çalıştılar ve ahır bekçisi olanlara göz yumdu. Çok seneler sonra geçidi açtıklarında, sabahın erken saatlerinde endişesiz bir şekilde dolaşmak ve özgürlüğün tadını çıkarmak için sıvıştılar.

Duncan er meydanında kazara öldükten sonra Will, Aila'ya yalvarmış, onunla gelmesini istemiş ve ona at binmeyi öğretmişti. Bunlar Aila'nın hayatı boyunca yaşadığı en güzel zamanlardı. Artık Will ve Duncan olmasa bile, onların sırrını saklamaya devam ediyordu. Bu geçidin artık açık olduğunu yalnızca Aila ve ahır bekçisi biliyordu.

Karanlık tünelin içindeki yavaş yürüyüşten sonra, Aila ve Gölge oyuğun ağzına vardılar. Giriş kısmı büyükçe bir kaya parçası ve kalın bitkilerle örtülmüştü, manzarayla o kadar uyumluydular ki birinin burayı fark etmesi imkânsızdı. Aila aynı gri ışığının aydınlattığı yere bastı ve seri bir hareketle Gölge'nin sırtına atladı. Derin bir nefes aldı; gece kokusunu, özgürlük nefesini içine çekti.

Aila bu bölgede tek tük yola çıkmış insanlar tarafından görülmekten korkmuyordu. Çoğu kişi tepelerin Robert Bruce'un hayaleti tarafından ele geçirildiğini söylüyordu fakat Aila bu gizli gezilerinin hiçbirinde hayalet görmemişti, bu yüzden anlatılanlara önem vermezdi. Gölge, zemine sabırsızca ayaklarını vuruyordu ve Aila'nın ayaklarının vuruşuyla harekete geçtiler, Aila bayır aşağı vahşi bir hızla inerken dizginleri var gücüyle tutuyordu.

Gölge'nin hızı sayesinde bu gezinti için ayırdığı birkaç saatte Aila koca bir araziye denetleyebiliyordu. Önce Azize Margaret Manastırı'na gitti. Tepe yamacında durdu, bu güzel binaya baktı, daha düne kadar orayı kendi evi bellemişti.

Azize Margaret ve yakındaki diğer manastırlar görece yeni yerlerdi ve Grahamların desteğiyle inşa edilmişlerdi. Hepsi Graham toprakları içindeydi, bu bölgeler Aila'nın mirastan alacağı topraklardı ve rahibe olacağı gün hepsi ki-

liseye geçecekti. Evet, hepsi kilisenin olacaktı, ama artık MacLaren'ındılar. Bu desteği sürdürmeye devam mı edecekti yoksa rahibeleri kaderlerine mahkûm mu edecekti? Aila iç çekti. Daha fazla soru oluşmasını istemiyordu, kafası zaten bir sürü soruyla doluydu. Koşmaya ihtiyacı vardı.

Aila daha sapa olan kuzeydeki toprakları, sonra batıdaki MacLaren'in topraklarını ve doğudaki McNab'in topraklarını gezdi. Gölge'yi daha hızlı ve daha uzağa koşturarak, üzücü evliliğini unutuyor ve ne yapması gerektiğini soran sıkıcı sorulardan kurtuluyordu. Aila şu an özgürdü ve şimdilik önemli olan buydu.

Gün doğumu öncesindeki sis kalındı ve bazı alışık olduğu sesler kulağına garip geliyordu. Gölge'yi yavaşlatarak garip sesleri duymaya çalıştı. Bu sabah rüzgârının sesi miydi yoksa biri çığlık mı atıyordu? Tepelerin hâkimi hayaletlerden bahseden hikâyeler aklına geldi ve bu gezintinin olmaması gereken bir şey olduğu fikrine kapıldı dehşetle. Ses yükselmeye başlamıştı ama sisin ortasında nereden geldiğini tam olarak anlayamıyordu.

Hiçbir uyarı yapmadan at üstündeki iki karartı hızla ona yaklaştı. Biri ışık tutuyordu, diğeri ölüm perisi gibi acı içinde bağıyordu. *Öleceğim*, diye düşündü Aila ve karartılara doğru çığlık atabildi sadece. Öç almak isteyen bir melek gibi üçüncü bir karartı daha belirdi sisi dağıtarak. Bu bir savaşçıydı, büyük kılıcı çok uzundu. Aila'nın ağzı açık kalmıştı, çığlığı boğazında erimişti sanki. Ve kalbi durdu, bu MacLaren'di.

MacLaren saklandığı yerden sessizce kendisine doğru yaklaşan ikiliyi izledi, ikisinin de elinde fener vardı.

“Ah, bunlar hayalet,” diye fısıldadı MacLaren’in adamlarından biri.

“Hayaletlerin fener taşımadığını garanti ederim,” diye fısıldadı MacLaren. “Bunları izleyin çocuklar, aradığımız hainler bunlar olabilir.”

Kimsenin tanımadığı bu adamlar sis sarmaşığının içinden çıkıyorlardı. MacLaren bunların hayalet olmadığından emin olsa bile yine de mistik bir ürperti yayılmıştı içine. Hayaletler el feneri taşıyabilirler miydi?

“Bunu yapabildiğimize inanamıyorum. Alev alev yanacak bir şey hazırla ve şu işi bitirelim,” dedi içlerinden biri. “Bu akşam beni ürkütüyor.”

Hayalet değildiler. MacLaren kendinden iyice emin oldu. Başa çıkabileceği insan evlatlarıydı bunlar. Yerinden çıktı ve kılıcına davrandı. Kılıcının kınından çıkardığı çelik sesi geceyi böldü.

“Orada durun ve silahlarınızı indirin,” diye emretti MacLaren.

Hayalete benzeyen karartılardan biri korkudan sıçradı ve fenerini düşürdü. İkisi birden arkalarını dönüp kaçmaya başladılar.

“Bana doğru, bana doğru,” diye bağırdı MacLaren ve

adamları yardıma koşmak için hendekten çıktılar. MacLaren fenerin düştüğü yerde çıkan küçük yangını söndürmele-takip etmesini söyledi. Rory atları getirdi ve MacLaren hızlıca atladı. Kalın sisin içinde kör olmuşçasına takip ediyordu kaçanları. Şanslıydı ki, biri feryat etmeye devam ediyordu ve MacLaren bu sesi diğerindeki el fenerinin baygın ışığıyla birleştirerek yönünü çizebiliyordu.

MacLaren kaçanları koca bir kayanın dibinde kıştırabilirdi, fakat onların kendisinden önce durduğunu fark etti. Bu kovalamayı bitirmek için kılıcını kaldırmıştı ki iki adamın arasındaki üçüncü belli belirsiz karartıyı gördü. Bu hayalete benzer karartının beyaz bir atı, üzerinde gri bir pelerini vardı ve yüzü örtülüydü. İlk iki adamın tersine elinde fener de yoktu.

MacLaren bu karartıya iyice baktı, Bruce’un hayaletinin olduğu doğru muydu? En azından diğer ikisi gibi çılglık atmayacak kadar cesur bir erkekti bu kişi. MacLaren’in yaratabileceği tehlikeyi anlayan iki adam arkalarını döndüler ve hızla gecenin sisine tekrar karıştılar. MacLaren bir an dikkatini dağıtmış olan bu hayalete benzer herife küfrederek, Chaumont ile yeni beliren bu varlığı incelerken, kaçanları takip etmeleri için adamlarına bağırdı. Karartı atına vurdu ve göz açıp kapayana kadar kayboldu.

Korkuyla savaşarak, garip yaratığın peşinden gitti, onun kim olduğunu öğrenmekte kararlıydı, öbür dünyadan biri olsa bile. Karartı hızlıydı, çok hızlı. Aslında şimdiye kadar bunun kadar hızlısını görmemişti ve eyerinden kaymamak için çaba harcıyordu MacLaren. Ağaçların arasından kurtulunca bataklığa vardılar ve atla sürücüsü kalın çamurun içinde hızla ilerlemeye devam ederek MacLaren’in adamlarını da bataklığa sürmeye çalıştı, fakat onun adamları bu çamuru fark edemeyecek ya da yola devam edecek kadar aptal değillerdi. Riskli olmasına rağmen son sürat ilerleyen MacLaren aniden dizginleri çekti ve son anda durdu. MacLaren,

daha önce de gördüğü o atın William Graham'ın atlarından biri olduğuna emindi. Onu savaş alanında düşen arkadaşını ararken görmüştü. MacLaren zorlanarak yutkundu, kalbi heyecanla atıyordu, sürücünün Graham'ın kalesine doğru hızla ilerleyişini ve sisin arkasında kayboluşunu izledi.

"Bu da neydi?" dedi Chaumont nefes nefese. MacLaren hayalet benzer şeyin biraz önce kaybolduğu yeri izliyordu.

"Bilmiyorum."

MacLaren adamlarına döndü ve kaçmaya çalışan iki adamın izlerini kaybettirdiğini öğrendi. Ancak o iyi bir takipçiydi, bu yüzden gün ışıyana kadar geçecek kısa süreyi bekleyerek geçirmeye ve sonra kovalamaya devam etmeye karar verdi. Aynı zamanda adamlarına koca bir ateş yakmalarını, böylece etrafta dolaşan ruhları kendilerinden uzak tutmalarını emretti. Chaumont normal şartlarda bu planı beğenmese ve mistik şeylere inanan İskoçlara gülse bile bu sefer eğilip çıra toplamaya başlamıştı bile. Nöbetçiler yerini alana, ateşin sıcaklığını artırana ve rahatlayana kadar, MacLaren kendini bir yabancı gibi hissetti.

"Neydi o şey?" diye sordu Chaumont.

MacLaren omuz silkti.

"Bir hayaleti mi kovaladık?"

MacLaren uzun uzun alevlere baktı. Chaumont'un sorusuna verecek cevabı yoktu. "Galiba gelecek sene Aziz John akşamının ateşinden uzaklaşmayacağım."

Chaumont ve diğer adamlar da aynı fikirdelerdi.

*

Kovalamacanın korkusuyla titreyen Aila tünel yoluyla Dundaff'e vardı. Demir kapının kilidini açıp Gölge'yi kaya oyuğundan içeri sokarken bile titremeye devam ediyordu. Kalbinin tekrar eski düzenine geri dönüp dönemeyeceğinden emin değildi. Yüzü dalların ve çalıkların açtığı çiziklerle doluydu; tüm bedeni acıyordu. Daha önce hiç bu kadar

korkmamıştı. MacLaren bir şeytan gibi ortaya çıkmıştı.

Kapıyı tekrar kilitledi ve ahıra girdi. Fergus'un her seferinde hazır ettiği gibi, ahır duvarında gaz lambasının yanmasına şaşırırdı. Yaşlı adamın neden onu karşılamaya gelmediğini merak ediyordu. Belki de uyumuştur, saat çok erkendi. Sabahın en erken saatinin gri ışığında Gölge'yi kendi bağladı, yaşlı adamı uyandırmak istemiyordu. Sanki buz gibi birkaç parmağın ensesine değdiğini hissedip yerinden sıçradı, fakat sakinleşmek için kendini zorladı. Buradan çıkmak için duyduğu giderek büyüyen arzuyla daha hızlı çalıştı.

İşini hızlıca bitirdikten sonra uzun ahır koridorunu geçti ve yan giriş kapısının olduğu köşeyi dönerken garip bir görüntü durdurdu onu. Fergus'un odasının zemininde yatan garip ve büzüşmüş bir karartı gördü. Aila nefesini tuttu ve biraz daha yaklaştı. Bu Fergus'tu, kafasının arkası yarılmıştı. Hareketsizce yerde yatıyordu ve açık yaradan akan kan etrafında bir havuz yaratmıştı. Aila'nın soluğu kesildi ve ona doğru koştu, yanağı buz gibiydi. Aila'nın midesi sallandı ve taş kesildi. Donakalmıştı; hareket edemiyor, çığlık atamıyordu.

Köşedeki ahır kapılarından bazı sesler duydu. Ayağa kalkıp yardım istemeye karar verdi, fakat yaşlı adamın yanı başında demir bir sopa durduğunu fark etti. Bir ucu kanlıydı.

Aila'nın kalbi son hızla atıyordu ve aklını toparlamıyordu. Bu saatte Fergus'un yanında daha önce hiç kimseyi görmemişti. Biraz önce duyduğu sesler yükseldi ve gaz lambasının turuncu ışığı giderek büyüdü. Ahır bakıcısının başına ne gelmişti? Kaza mı olmuştu, yoksa...? Nefes alıp veremiyordu Aila, gözleri karardı. Yaklaşan kişi dost muydu... Yoksa bir katil mi? Çınlayan ayak sesleri Aila'nın durduğu köşeye yaklaşıyordu. Aila olduğu yerde donakalmıştı.

Turris fortissima nomen Domini ad ipsum currit iustus et exaltabitur.

Efendinin adı güçlü bir kuledir; ona koş ve güvene kavuş.

Ezberindeki atasözlerinden biri aniden aklına düşmüştü ve dikkatini en çok çeken “koş” kelimesiydi. Akli bu emri anlamamış olsa da, ayakları mesajı almıştı ve yan kapıya doğru koştu. Kapıyı arkasından kapayınca büyük bir sesle yankılandı. Kim olduğu bilmediği kişinin gürültüyü duyup duymadığından emin değildi, kule merdivenlerine ulaşmak için onu üst avluya bağlayacak merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Kulenin içinde tekrar zifiri bir karanlığın içine düştü ve yuvarlak merdivenleri adeta uçarak çıkıyordu.

Kule merdivenlerinin yarısını geçmişti ki nefeslenmek için durdu ve ne zamandır nefesini tuttuğunu merak etti. Ciğerleri yanıyordu, hızlı hızlı soluyor ve havaya doymaya çalışıyordu. Aşağıda, kule merdivenlerinde çınlayan uğursuz ayak sesleriyle birlikte giderek büyüyen lambanın ışığını tekrar gördü. Panik gırtlaklarını bir pençe gibi yakaladı ve Aila kendinden geçmiş bir şekilde merdivenleri koşarak tırmandı.

Basamaklar bitince avluyu boydan boya geçti ve kendi odasına çıkan kulenin içine gitti, odasına varana kadar asla durmadı. Kapısını hızla kapadı ve pencereye doğru koştu. Aşağıda elinde lambası olan pelerinli bir karartının sağa sola volta attığını gördü. Sonra kafasını kaldırdı ve kuleye baktı, Aila görünmemek için kendini yere attı. Pencereden tekrar bakacak cesareti kazandığında pelerinli karartı ortadan kaybolmuştu.

Aila birinin kapıyı açmaya çalıştığını fark ederek ürktü, kilit şangırdıyordu. Aila korkudan yere çömelmiş ve buz kesmişti. Ne kadar süredir buradaydı? Dakikalar mı yoksa saatler mi sürmüştü? Kalenin içinekilere tehlike işareti vermek istiyordu, fakat güvenli odasını terk etmek istemiyordu. Alt avludaki garip adam geri gelmiş ve yukarı mı çıkmıştı? Kapısını çalan kişi o muydu? Fergus'u o mu öldürmüştü? Aynısını Aila'ya da yapmak için kapının açılmasını mı bekliyordu?

“Leydim, orada mısınız?” Hizmetlinin tanıdık sesi geldi.

“Ah, evet,” Aila nefes aldı, rahatladı; ayağa kalktı, üzerine hâlâ gömlek ve pantolon vardı. Bunu açıklamak zor olabilirdi, bu yüzden üzerindeki hızla çıkardı ve attı, sonra iç gömleğini gitti. Aila, Maggie ve Senga'ya kapıyı açtı.

“Müsait misiniz... Leydim?” diye sordu Maggie fısıltıyla.

“Evet,” dedi Aila kafası karışmış bir şekilde.

“MacLaren hâlâ uyuyor mu?”

Aila şimdi anlamıştı. Doğal olarak kocasının geceyi nihayet onun yanında bitirdiğini düşünmüşlerdi. “Hayır, burada değil.”

“Çok iyi,” dedi Maggie odaya dalarak. “Çarşaf için geldik.”

Çarşaf mı? Çamaşır yıkama günü gelmiş miydi? Aila'nın anlaması gereken çok şey vardı. Maggie ve Senga yatağın üzerindeki battaniyeyi kaldırıp durdular, çarşafa bakakaldılar.

"Ah," dedi Senga.

"Ah, Tanrım," dedi Maggie.

Sorun ne olabilirdi? Aila onların yanında durmuş beyaz çarşafa bakıyordu. Garip bir şey göremiyordu. Burada garip olan neydi?

"Şey, leydim," diye başladı Maggie, yüzü kıpkırmızıydı. "Siz başka bir yerde mi uyudunuz?"

"Bankta uyudum," diye cevap verdi Aila, neden bunu sorduğunu merak ederek.

"Bankta mı?" diye sordu Maggie inanamayarak.

"Evet."

İki hizmetli de pencereye yaklaşip bankı incelediler. Her şey çok garipti.

"Siz ve MacLaren bankta mı uyudunuz?" diye sordu Senga.

"MacLaren gece burada değildi."

"Ah!" dedi Maggie koca bir gülümsemeye. Durdu, yüzündeki gülümseme öfkeye dönüştü. "Ah."

Maggie ve Senga ifadesiz suratlarla Aila'ya giyinmesi için yardım ettiler, onunla göz göze gelmemek için büyük çaba harcıyorlardı. Senga sessizliğe gömülmüştü fakat Maggie hırsla havadan sudan konuşuyordu. Leydisine sempatik görünmeye çalışıyordu. Aila kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuştu ki Maggie'nin söylediklerinden biri dikkatini çekti.

"Ne dedin sen?" diye sordu Aila, biraz önce ne duyduğundan emin değildi.

"Ahır bakıcısının düştüğünü ve kafasını kırdığını söyle-

dim."

"Düşmüş mü?"

"Evet, onu ahırda bulmuşlar. Aslında size söylememen gerekirdi, ama erkek kardeşim ahırda çalışıyor ve zavallı yaşlı Fergus'un at yularına uzanmak istediğini ve galiba bu yüzden sandalyenin üzerine çıktığını söyledi."

"Sandalye mi?" diye sordu Aila zayıf bir sesle. Onun yanında sandalye filan yoktu.

"Evet. Sandalye de yanına düşmüş. Kırılmış galiba, bu yüzden düşmüş. İyi misiniz leydim? Yüzünüz bembeyaz. Bunları anlatmamalıydım. Böyle haberler leydilerin kulakları için değildir." Maggie Aila'nın saçlarını taradı ve topladı. "Rahip Thomas dua etmek için yanına gitmiş, çünkü çok zor nefes alıyormuş."

"Ahır bekçisi hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet, ama onu uyandıramıyorlar ve eminim melekler onu yanına çağıracaklar. İşte oldu, çok güzel görünüyorsunuz." Odadaki herkes bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Senga ve Maggie selamlarını verip kule odasının kapısından çıktılar. Maggie arkasına baktı, Aila'ya acıyarak son bir kez daha baktı.

Zavallı. Kaledeki bunca senelik yaşamında, Aila'nın hep yasaklarla dolu bir hayatı olmuştu ama daha önce asla kimse- nin gözünde bir zavallı olmamıştı. Bakır aynayı eline aldı ve yansımasına baktı. Düz elbisesi ve beyaz başörtüsüyle, yataktan çıkmış birine değil kendine benziyordu. Gözleri kırmızıydı ve altlarına koyu renk halkalar çökmüştü. Yanaklarında çizikler vardı. Onu yok sayan bir adamla evliydi. Aynayı indirdi, bakırın ağırlığını elinde hissediyordu. Göreceğini görmüştü.

Aila elini yüzünün bir yanına koydu. Kafasını sabit tutmaya çalışır gibiydi, sanki dönüp duran düşünceleri böylelikle durdurabilecekti. Tekrar tekrar, yerde kıvrılmış yatan ahır bekçisinin görüntüsü geliyordu gözlerinin önüne. Bu

bir kaza olabilir miydi? Kafasını iki yana salladı. Orada bir sandalye yoktu, demir sopa vardı evet, ama sandalye yoktu. Tüm bunlar ne demek oluyordu? Aila bir yudum nefes aldı ve aniden fark ettiği şeyler onu dehşete düşürdü. Biri bunu bir kaza gibi göstermek için uğraşmıştı. Bu tek bir şey demek olabilirdi. Kaledekilerden biri katildi.

Ve doğruyu tek bilen kişi oydu. Hayır... yalnız değildi, diğer kişi de biliyordu: katil. Fakat kim olabilirdi? Kim neden böyle bir şey yapardı? Daha da önemlisi katil onu görmüş müydü? Kulenin güvenli odasından çıkmasını bekleyen biri mi vardı acaba?

Annesi haklıydı. Bu evlilik dünya üzerindeki cehennem olacaktı. Neden bu kâbusa ortak olmuştu? Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hisseden Aila, kendini annesinin zaferinin kollarına bırakmaya karar vererek onun bölgesine doğru ilerledi.

Krallara layık kürklü tahtında oturan Leydi Graham kızını soğuk bir yüzle karşıladı. Gözlerinde yanıp sönen tek bir ateş hizmetlilerine çıkmalarını emretmeye yetmişti. Aila'nın omuzları düştü ve kafasını eğip kendi ayakkabılarının siyah bağcıklarına bakakaldı.

"Buraya gel, çocuk." Annesinin sesi alışık olmadığı kadar yumuşaktı, endişeyle Aila'ya uzandı. Aila ona doğru koştu ve kendini annesinin kollarına gömerek ağlamaya başladı. Annesini sıkıca saran Aila yumuşak bir kürk ve ılık kadifeler arasında buldu kendini. Gül yapraklarının yumuşak kokusunu içine çekti ve bu ona annesinin kucağında olabildiği, yıllar önceki anılarını hatırlattı. Bu, çok uzun zamandır unuttuğu bir rahatlıktı ve ruhunu gevşetmişti.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Leydi Graham. Sesi usulcaydı, fakat endişeliydi.

"Hiçbir şey," dedi Aila sesi titreyerek. Gözlerindeki yaşları silip kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Bana söyleyebilirsin, çocuğum. MacLaren piçi seni ağ-

latacak ne yaptı?"

"Hiçbir şey anne. Yanıma bile gelmedi."

"Ne demek istiyorsun Aila? Canını nasıl acıttı o zaman?"

"Canımı acıtmadı. Onu hiç görmedim. Yemeğe davetli değildim ve gece yanıma hiç gelmedi. Ama ahırda—"

"Ne?!" Leydi Graham öyle hızlı ayağa kalktı ki, Aila yere düştü ve kalçasını vurdu. "Yanıma gelmedi mi? Seni düğün gecende geri mi çevirdi? Bana nasıl böyle meydan okuyabilir? Beni kimse yok sayamaz!" Leydi Graham adım atmak istedi fakat ayağındaki acı, yüzünü buruşturarak yerine geri oturmak zorunda kalmasına sebep oldu. "Aila! Yerde ne yapıyorsun Tanrı aşkına? Ayağa kalk ve yüzünü gözünü düzelt. Dağınık görünüyorsun."

Aila yerden kalktı, eteğindeki hasırotlarını temizledi ve emredildiği üzere yüzünü yıkadı.

"Şimdi otur ve sırtını yasla. Hizmetlilerin dedikodu yapmasını istemeyiz." Hizmetliler yemeklerini servis etmek üzere odaya girdiler ve işleri bitince tekrar çıkmaları emredildi.

"Şimdi ne yapacağımızı düşünelim," dedi Leydi Graham, Aila'nın uzattığı kaşıktan bir lokma alırken.

"Ama anne, benim yapabileceğim bir şey yok. Ben artık evliyim." Aila, annesine ahırda olanları anlatmak istiyordu fakat bu onu daha da öfkelenlendirmekten başka işe yaramaz diye korkuyordu. Aila'nın dışarı çıkıp at bindiğini öğrenirse çok kızacaktı. Leydi Graham, Aila'ya yaramaz bir gülümseme fırlattı ve Aila'nın itiraf etmek istediği şeyler o anda yok oldu.

"Evet, evlisin, ama tamamlanmış bir evlilik değil. Seninle yatana kadar kullanabileceğin seçeneklerin var tatlım."

"Ah?" Aila'nın gözleri büyümüştü.

"Manastıra tekrar kendini adayabilirsin."

“Ama evlilik...” Aila annesinin söylediklerini anladığından emin değildi.

“Aptal kocan düğün gecesi yanına gelmediğine göre, başrahip bu evliliği feshedebilir.” Gerçeklik Aila’yı çarptı. Annesi haklıydı; manastıra adanması, manastır ve kilisenin ona miras kalacak topraklara sahip olması demekti, tam da bu yüzden başrahip Aila’nın evliliği feshetme talebini kesinlikle değerlendirirdi. Kilise, onun mirasını geri çevirmeyi göze almazdı. Üstelik Rahibe Enid, ona evlilikten uzak durmasını ve dua etmesini söyleyen bir mektup bile yazmıştı. Rahibenin fikrine değer veriyordu, bu yüzden bu evliliğe boyun eğerek yanlış yapmıştı.

Annesi bir an yemeyi kesti ve kızına keskin bir bakış attı. “Böyle bir adamla evli kalmak istemiyorsun, değil mi?”

Aila iç çekti. Bir an onunla evli olmak istemişti, evet. Ama şimdi... Onun kendisini reddedişini düşündü. “Hayır, anne,” dedi Aila üzüntüyle, “Onu kocam olarak istemiyorum.”

“Güzel, bu iş tamam. Bugün manastıra gidip sığınma ve evlilik feshi talep edeceksin.”

“Ama anne, oraya nasıl gideceğim? Bugün, rahibeleri ziyaret ettiğim günlerden biri değil ve beni tek başıma kaleden çıkarmazlar.” Aila manastırı ancak yanındaki silahlı eskort ile birlikte haftada bir kez ziyaret ederdi, fakat bu yolculuklar önceden ayarlanırdı. Kapıdan çıkabilmek için, babasının iznini alırdı ya da artık kocasınınkini almak zorundaydı ve bu isteğine nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu daha önce düşünmemesi çok kötü olmuştu. Daha bu sabah Azize Margaret Manastırı’na kadar gitmişti. Gizli geçitten çıkabilirdi fakat muhtemelen bu sabah ahırda yaşananlardan ötürü koridor kalabalıktı.

“Gece gidebilirim,” diye başladı Aila söze.

“Hayır, çocuk. Bugün gitmelisin, olabildiğince erken, o çirkin hayvan sana ellerini sürmeden önce.”

Aila, MacLaren’in o kadar da çirkin olmadığını söylemek üzere tepki vermeye hazırlanmıştı ki, bu yorumunu olgunlukla yuttu ve “Peki, kaleden nasıl çıkacağım?” diye sordu.

Leydi Graham kızına gülümsedi. “İzle ve öğren.” Hizmetlileri içeri çağırdı. Maggie ve Senga yemek tepsisini kaldırıp temiz bir masa örtüsü yaydılar.

“Maggie,” dedi Leydi Graham usulca, fakat Maggie yine de yerinden sıçradı ve korkuyla eğildi.

“Buyurun leydim?”

“Senin şu âşığın nasıl?” diye sordu Leydi Graham tekinsiz ve tatlı bir ses tonuyla. “Kapı nöbetçilerinden biriydi öyle değil mi?”

“Evet, leydim,” diye cevapladı Maggie, tedirgin şekilde gömlek kolunun kenarlarıyla oynarken.

“Bugün nöbeti var mı?”

“Evet. Matins’ten sonra vardiyası başlayacak,” diye cevapladı Maggie. Gözleri Leydi Graham’dan Aila’ya gidip gelirken kafasının ne kadar karışık olduğu anlaşılabilirdi.

“Peki, genç talibin şu an nerede?”

Maggie’nin gözleri iyice büyüdü. “Bilmiyorum.”

“Ne kadar ilginç, çünkü kapımın dışında seninle konuştuğumu duyalı pek uzun zaman olmadı.”

Hizmetlinin suratında tek bir damla renk kalmamıştı. “Oh, l-leydim. Özür dilerim.”

“Kendini yorma,” dedi Leydi Graham, sesi hâlâ yumuşaktı. “Gençlerin aşkını bilirim. Neden hâlâ evli değilsiniz?”

“Şey... ben...”

“Çeyizin olmadığı için öyle değil mi? Peki, sana yardım edebilirim. Bana sandığımı getir.” Aila annesine sedir ağacından yapılmış pirinç cilalı küçük sandığı getirdi ve annesinin boynunda asılı küçük anahtarla kilidi açtı.

"İşte burada on altın var tatlım," dedi Leydi Graham. "Bu çeyizin için yeterli mi?"

Maggie'nin nefesi kesildi. Bu onun için bir servet demekti. "Teşekkür ederim leydim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İhtiyacımız olduğunda bize yardım eden sadık yardımcılarımızı böyle ödüllendiririm. Sen de bize yardım etmek istiyorsun Maggie." Maggie gayretle kafasını sallıyor ve masadaki on altına bakıyordu.

"Çok güzel. Senden ve sevgilinden istediğim şey bir asker giysisi ve kaleden güvenli bir çıkış sağlamanız."

"Leydim, yapamam. Brody rüşvet kabul etmez."

"Brody'e rüşvet teklif etmiyorum. Sana çeyiz veriyorum ve tersini iddia etmeni kınıyorum," dedi. Leydi Graham'ın sesi şiddetlenmişti. "Senin sadece Leydi Aila'ya, kocası geri gelmeden önce güvenle manastıra ulaşması için yardım edeceğine sanmıştım. O adamın kızına sevgi duymadığı kesin. Evim dediği kayalıklara kızımı götürdükten sonra ona neler yapacağını düşününce içim titriyor. Anlıyorum ki zavallı Aila'nın şiddet görmesi, zindana atılması ya da daha kötüsünün olması senin umurunda değil."

Odada korku dolu gözlerle bakan tek kişi Maggie değildi. "Hayır, leydim." Maggie yutkundu. "Ona kötü davranacağından emin misiniz?"

"O adamın zalimliğinin bitmek bilmez olmadığını duydum. Herkesin gözü önünde kızımı reddetmesi, onu küçük düşürücü hareketlerinin sadece ilki. Bu senin seçimin Maggie. Aila'nın hayatı senin ellerinde. Kızımı korumak ve bana yardım edecek kişiyi ödüllendirmek istiyorum."

Senga araya girdi. "Ben onu manastıra götürebilirim. Onu güvenle oraya ulaştırabilirim."

"Teşekkürler, Senga. İki asker giysisine ihtiyacım var. Ne diyorsun, Maggie?"

"Evet, yardım edeceğim," dedi gözleri fal taşı gibi açıl-

mış olan Maggie, Aila'ya bakarak.

*

Her şey çok hızlı geliyordu. Aila asker giysisi giyip saçlarını berenin altına saklamıştı. Aşağı avluda yanındaki asker giysisi içindeki Senga ile yürüyordu. Annesinin onun içinde bulunduğu tehlikeyi tarif edişi bu planın gerekliliğini sadece Maggie'ye değil Aila'ya da kabul ettirmişti. Hepsinden öte, Aila, Rahibe Enid'in desteğini hissetmek istiyordu. Kendisine evlilikten uzak durmasını ve dua etmesini söyleyen bir mektup yazdığına göre, Enid mutlaka bu planda ona en büyük desteği verecekti.

Ahıra girdiklerinde, kaos hüküm sürüyordu. Ahır bekçisi ölüm döşeginde yatıyordu ve yanında ailesi ile birlikte çalıştığı diğer ahır işçileri vardı. Ahırda hastalığın ağırlığı ve telaş hâkimdi. Aila kılık değiştirdiği için annesine müteşekkirirdi. Ahırda sabah peşinden gelen kişinin onu görüp görmediğini ya da ona zarar verip vermeyeceğini hâlâ bilmiyordu. Manastırın güvenli alanına geri dönmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ahır bekçisinin yardımcısı, Aila kapıdan içeri girince.

"Acil bir haber götürmek için atları hazırlayın," diye cevapladı Aila yüzünü eğerek ve sesini kısık tutmaya çalışarak.

"Peki, peki, biraz bekleyin. Bir dakika sonra buradayım."

"Sana yardım edeyim," dedi genç bir ahır işçisi oğlan arkasından koşarak. Aila bunun Maggie'nin erkek kardeşi olduğunu hatırladı, plan için uyarılmış olmalıydı.

"Git ve ona iyi bir at bul," dedi Aila hizmetlisini göstererek. "Benimkini kendim seçeceğim." Aila direkt gözünü kestirdiği ahır bölmesine ilerledi. Dundaff'i sonsuza dek terk ediyorsa, Gölge'yi yalnız bırakamazdı. Onu hızlıca eyerleyerek, Gölge'yi odasından çıkardı ve Maggie'nin kardeşinin korkuyla beklediği yere doğru ilerledi.

“Hayır, leydim,” diye fısıldadı. “İzin verin size daha uygun bir at getireyim.”

Aila çocuğa kendinden emin ve öfkeli gözlerle baktı. “Kardeşimin atını alıyorum.” Çocuk etrafına bakındı. Herkes kendi işiyle meşguldü, kimse onlara bakmıyordu bile. Yavaşça kafasını salladı ve uzaklaştı.

Şimdiye kadar her şey sorunsuz diye düşündü Aila, içinde birkaç çamaşırın olduğu bohçayı eyere bağlarken. Atına bindi ve ana kapıya doğru ilerledi.

“Leydi Graham’ın elçileri,” diye seslendi Aila kapı nöbetçilerine. Buradan çıkmayı diliyordu ancak bir yandan söylediği yalan yüzünden içten içe korkuyordu.

“İzin verildi,” diye seslendi nöbetçi, bu Maggie’nin sevgilisiydi muhtemelen. Güzel bir evliliklerinin olmasını dileyerek kale kapısının demir parmaklıklarının arasından geçti. Kapının diğer tarafına varınca, derin bir nefes aldı. Artık özgürdü.

Aila, kale kapısından çıkar çıkmaz son sürat koşmaya alışmış olan Gölge’yi dizginlemeye çalışıyordu. Hizmetlisinin onu yakalaması imkânsızdı, bu yüzden Aila atını daha düşük hızla ilerletiyordu. Manastıra giderken yanında bir eskort olmasından hiç hoşlanmazdı fakat annesi bu yolculukta ona birinin eşlik etmesi fikrini beğenmişti. Masanın üzerindeki altınlar Senga’nın aklını çelmiş olmalı ki manastıra giden yolu iyi bildiğini söyleme cesaretinde bulunmuştu. Yol boyunca sayısız kere yanlış yöne gitmeye kalkışmasını Aila engelliyordu.

Azize Margaret Manastırı’na vardıklarında, Aila oldukça sakindi. Buraya gelme sebeplerini aklından geçirdi ve doğru şeyi yapıp yapmadığını sordu kendine. Kendi kocasından kaçtığı için pişmanlık duydu, hatta onunla evlendiği için daha büyük pişmanlık duyuyordu. Kafasını toplamaya çalıştı fakat üzerinde kimin daha çok hakkı olduğuna karar veremedi; babasının mı, annesinin mi, kocasının mı yoksa kilisenin mi? Kafası karışmış halde atını bağladı ve ruhani akıl hocası ve arkadaşı Rahibe Enid’i bulmak için ilerledi.

Azize Margaret’in rahibeleri sadece tanrısal şeylerle ilgilenmek ve dünyevi zevkleri reddetmek üzere eğitilmişlerdi, ama Leydi Aila’nın asker üniforması içinde farklı bir dilde mırıldanarak manastır bahçesinde sağa sola yürümesi ona bakanların kaşlarını kaldırdı. Aila, Rahibe Enid’i bahçede otururken bulduğunda tam bir enkaz haline gelmişti.

“Aila?” diye sordu rahibe şaşkınlıkla. Rahibe Enid keskin ve derin mavi gözlerle sıcak bir gülümsemesi olan, orta yaşlı bir rahibeydi ve sönük aksanı ana dili olan Fransızca’dan geliyordu. Elleri yıllarca çektiği acıdan kaskatıydı ve o kadar zarar görmüştü ki artık yazı yazamıyordu. Ruhani yol göstericiliği hâlâ kişisel ve dinsel olarak rağbet görüyordu, bu yüzden mektuplara bir kâtiple cevap veriyordu.

“Rahibe Enid.” Aila, rahibenin ayaklarının dibine çöktü ve kederli hikâyesini anlatmaya başladı. “Her şeyi mahvettim. Mektubun ancak MacLaren’la evlendikten sonra elime geçti, ama o yanıma gelmedi, eğer başrahip evliliği feshederse hâlâ rahibelerin arasındaki yerimi alabileceğimi söylüyor annem. Ah ve ahır bekçisi öldürüldü, ya da en azından son nefesini verdiği anda öldürülmüş olacak.”

“Azizler aşkına,” diye cevapladı Rahibe Enid. “Seni son gördüğümde bu yana belli ki çok şey olmuş. Gel yanıma otur ve sakinleş.”

“Ama Rahibe, sığınma istemem gerekiyor.”

“Başın dertte mi?”

Aila şiddetle başını salladı.

“Doğru yolu bulmak için dua ettin mi?”

Aila sakince kafasını salladı tekrar.

“Bu duvarlar seni Tanrı kadar iyi koruyamaz. Nefes duanı et ve bekle.”

Aklında düşünceler uçuşsa bile, Aila arkadaşının önerdiği şeyi yaptı, ona öğretildiği gibi duasını etti. *Ulu İsa*, nefes alırken duaya başlamıştı, *bana acı*, nefes verdi. Nefesine odaklanırken etrafındaki şeylerin daha iyi farkında vardı. Manastır duvarının dibindeki taş bankta oturuyorlardı. Önlerindeki bahçeye, daha çok pancar ve laleden oluşan bitkiler ekilmişti. Koyu renkli verimli toprak yeni havalandırılmıştı ve taptaze kokuyordu. Kuşlar etrafında uçuşup neşeli şarkılarını söylüyorlardı. Bahçeyi ve içindekileri giderek

fark ettikçe kendini daha iyi ve huzurlu hissetti.

“Şimdi bana seni buraya neyin getirdiğini söyle,” dedi Rahibe Enid.

Aila öncesine göre çok daha iyi hissederek dün yaşadıklarını tekrar anlatmaya başladı. Rahibe Enid, Aila’ya nefes almasını hatırlatmanın dışında hiçbir yorum yapmadan sununa kadar dinledi. Aila her şeyi anlattı; evliliğini, Rahibe Enid’in mektubunu, MacLaren ile konuşmasını, evlilik gecesinde onu nasıl reddettiğini, gizli geçidi, MacLaren’in onu kovalamasını, ahır bekçisine yapılan saldırıyı ve Dundaff’ten kaçışını. Aila sonunda sözlerini bitirdiğinde hâlâ ne yapacağını bilemiyordu, fakat her şeyi anlatmış olmanın verdiği boşalmışlık hissiyle gerçek bir rahatlama yaşadı.

“Pekâlâ,” dedi rahibe. “Çok fazla şey anlattın. Peki, sence baban seni neden bu kadar ani evlendirmek istedi? Ve neden MacLaren ile?”

“Bilmiyorum,” dedi Aila yaşananları tekrar düşünürken. “Babam MacLaren’a bu evliliğin bazı kişileri memnun etmeyebileceğinden bahsetmişti. Ve McNab’in bana sahip olmasına izin vermeyeceğinden de. Hiçbir soru sormadım, babam beni evlendirip, yangın çıktıktan hemen sonra gitti.”

“Yangın mı?”

“Birkaç kaza yaşanmış ve bazı tarlalarda yangın çıkmış. Halk endişelenmiş görünüyordu fakat ben çok önem vermedim...” Aila’nın gözleri yeni ve korkutucu bir senaryonun aklına gelmesiyle fal taşı gibi açıldı. “Saldırıya mı uğramıştık yoksa?”

“Muhtemelen.”

“O zaman belki babam MacLaren’ı savaşçı olarak yanında istiyor. MacLaren işinin en iyisidir.” Aila onun havaya kaldırdığı kılıcıyla şeytanın ta kendisiymiş gibi sisleri bölerek karşısına çıktığını hatırlamıştı. “Peki, eğer saldırıya uğradıysak birileri bunu bana söylemez miydi? Babam, MacLaren’in klanı ile işbirliği yapmamızı isteyip istemedi-

ğimi sormaz mıydı?”

Rahibe Enid kaşlarını kaldırdı.

“Evet, sormalıydı,” dedi Aila öfkeyle.

“Ahır bekçisinden bahset. Hizmetlinin bunun bir kaza olduğunu söylediğinden bahsetmiştin.”

“Evet, ama ben onun söylediği gibi yanında bir sandalye olduğunu görmedim. Gördüğüm, ucu kanlanmış demir bir çubuktu. Ahırda benimle birlikte biri daha vardı, ama ben kaçtım. Belki de yardım istemeliydim ama çok korkmuştum.”

“Bu kişi Fergus’u gördü mü?”

“Görmüş olmalı. Elinde bir lamba vardı ve ona doğru yaklaşmaktaydı.”

“Fergus’u görünce ne yaptı?”

“Hiçbir şey. Merdivenlere doğru beni takip etti.”

“Aila,” dedi Rahibe Enid, yıpranmış eliyle Aila’ninkini sıvazlayarak. “Sanırım bu durumda kaçmakla doğru olanı yapmışsın.”

“Sence de o katil mi? Ahıra geri gidip bunu bir kaza gibi mi göstermek istedi?”

“Bu bir gizem,” dedi rahibe gözleri uzaklara dalarak. “Emin olmak için Dundaff’te yapmak gereken çok şey var. Sana söylemem gereken bir şey daha var. O mektubu ben yazmadım.”

“Yazmadın mı? O zaman kim yazdı?”

“Manastıra adanmandan kim çıkar sağlayacaksa o.”

“Beni kaybetmek istemeyen, Kilise’den biri olmalı.”

Rahibe Enid tekrar gülümsedi, sabırla bekledi ve hiçbir şey söylemedi.

“Ah, rahibe, başrahip olmadığı kesin...” Fakat kelimeler ağzından çıkarken emin olduğu bu fikirden şüphe duy-

maya başlamıştı bile. Rahip Barrick bu bölgenin başrahipliğini yapıyordu ve manastır kilisesinden beş mil uzakta yaşıyordu. Başrahip koca ve aksi bir adamdı ve Aila kendini onun yanında huzursuz hissederdi. Belki de kılıç taşıyan ve kaftanın altına zırh giyen tanıdığı ilk rahibin o olması yüzündendi.

“Ya da Dundaff’in güvenli duvarlarından ayrılmanı isteyen biri.”

Aila inleyerek başını ellerinin arasına aldı. “Tam bir aptal gibi davrandım.”

“Aptal değilsin. Sen bir insanın kendi çıkarları için neler yapabileceğini bilmiyorsun sadece.”

Aila sanki ilk kezmiş gibi baktı arkadaşına. Bu kadının geçmişini ya da Fransa’da yaşadıklarının ne kadarını yanında getirdiğini bilmiyordu. “Neler yapabilir, rahibe?” diye sordu Aila usulca.

“Aila, senin için endişeleniyorum. Sen bir varissin. Sanırım bu konu üzerine düşünmüyorsun.”

“Çeyizimden daha fazlasının mirasım olacağını bilmiyordum. Erkek kardeşimden sonra miras benden önce amcam ve kuzenime kalıyordu ama onlar da öldü.” Aila kafasını iki yana salladı, ne kadar küçük düşündüğünü fark etti. “Sadece kendi acımı, kendi günlük sorumluluklarımı düşündüm, fakat ne anlama geldiklerini düşünmedim.”

“Pekâlâ, belli ki senin zenginliğinin peşinde.”

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Aila hüznle, ama Rahibe Enid tekrar sessiz kaldı ve bekledi. Aila derin bir nefes aldı. O olgun bir kadındı ve parçaları birleştirme vakti gelmişti. “Babamın MacLaren’in savaşçıları yanına çekmek için bu evliliği ayarladığını biliyoruz. Neden olduğunu bilmesek de birinin ahır bekçisini öldürmek istediğini ve buna bir kaza süsü verdiğini biliyoruz. Birinin benim Dundaff’ten çıkıp manastıra gelmemi sağlamak için sahte bir mektup gönderdiğini de biliyoruz. Ve birilerinin tarlala-

rı ateşe verdiğini de. Soru, şu an benim için en güvenli yerin neresi olduğu.”

“Gerçekten asıl soru bu mu?” diye sordu Rahibe Enid, “Ben etrafta bu kadar tehlike varken neden dua etmekten vazgeçtiğini daha çok merak ediyorum.”

Aila utanarak silkindi. “Sanırım olanlardan çok etkilen-dim.”

“Tanrı seninle her zaman dualarla konuşmaz mı? Dinle, Aila. Dini yol göstericiye her zamankinden daha fazla ihtiyacın var.” Rahibe Enid zorlanarak ayağa kalktı ve Aila’yı sözlerini anlaması için yalnız bırakarak usulca uzaklaştı.

Aila’nın aklı yine karışmıştı fakat dikkatini nefesine yoğunlaştırdı. *Sen artık bir çocuk değilsin. Büyüme zamanı geldi.* İlk önce aklına hiçbir şey gelmedi, ama sonra İncil’deki kadının hikâyelerini hatırladı; güçlü ve kendine güvenen iyi eş, kanuni annesiyle yaşayan Ruth, kendisine verilen acımasız cezalara karşı Haç’a sığınan o kadın.

Si enim nunc silueris per aliam occasionem liberabuntur ludaei et tu et domus patris tui peribitis et quis novit utrum idcirco ad regnum veneris ut in tali tempore parareis.

Esther’in kitabındaki ayeti düşündü. Güzel Yahudi kızının Pers Kraliçesi oluşundan bahsediyordu bu ayet. Esther hain komploju krala anlatabilmek için hayatını riske atmış ve halkını yok olmaktan kurtarmıştı. *Şu an kutsal bir görevin sana ait olmadığını kim bilebilir?* Bu cümle, Esther’i daha fazla sessiz kalmaması ve olanları krala anlatması için teşvik eden cümleydi.

Ani bir iç görü ile Aila, ahır bekçisine olanları babasına anlatmadığını hatırlardı. Bu kesinlikle babasının bilmesi gereken bir şeydi. Aila derince nefes aldı, kendine güven telkin etti. Sadece kendisini düşünmüştü. Oysa klanı için en iyi seçeneğin hangisi olduğunu düşünmeliydi. Ayağa kalktı ve emin adımlarla bahçeden çıkmak üzere ilerledi. Dundaff’e geri dönmek zor olacaktı. Kaçtığını utançla itiraf etmek zo-

runda kalacaktı ve muhtemelen babası ya da kocası tarafından cezalandıracaktı... Ve sonra, annesi onu öldürecekti. Fakat dün sabahki sürpriz evliliğinden beri ilk kez bir amacı vardı ve ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Buruk bir şekilde gülümsedi, Esther’in görevini yerine getirmeye karar verdiğinde söylediklerini hatırladı: *Ölürsem, öleyim.*

Aila hızla çoktan yürüyüp uzaklaşmış olan Rahibe Enid’e yetişti. “Dundaff’e dönüyorum,” diye açıkladı Aila şaşkıncu bir özgüvenle.

Rahibe Enid gülümsedi. “Tanrı’nın hızıyla, Leydi Aila.”

“Teşekkürler, Rahibe.” Aila rahibeden önce eğildi ve onun yıpranmış ellerini öptü.

“İhtiyacın olan yol göstericiliğine eriştiğin için çok mutluyum. Ama dönmeden önce, belki elbiselerini değiştirmek istersin?”

Aila üzerine baktı ve nefesi kesildi. “Ah bağışlayıcı Tanrım! Hemen değiştireceğim. Tekrar teşekkür ederim.” Aila atı ve giysilerini bıraktığı ahıra geri döndü.

Senga’yı buldu. Hizmetlisi çoktan pelerinini giymişti ve haberciye benzeyen bir çocukla derin bir sohbe dalmıştı. Ona Dundaff’e geri dönme kararını açıkladığında Senga gözle görülür şekilde endişelenmişti. Aila’ya burada kalmaları için şiddetle yalvardı, döndüklerinde ikisinin de alacağı cezayı hatırlattı. Aila, hizmetlinin manastırda kalabileceğini söyledi, kendi hatası yüzünden onun da adaletsiz bir ceza-ya mahkûm edilmesini istemiyordu. Dundaff’e geri dönme kararında ısrarcı olsa da hizmetlisini bu kadar dehşet içinde görmek sinirlerini bozuyordu. Sonunda, Senga durumdan memnun olmadığını açıkça belirtse de onunla birlikte dönmeye karar verdi.

Aila manastırdan ayrılmak üzere atına binerken, haberci çocuk atına atladığı gibi Aila’nın önüne geçip aceleyle ahır-ı terk etti. Kaba davranışından ötürü şaşırmış ve irkilmişti. Aila çocuğun hızla yok oluşunu izledi. Peşine takılıp onu

yakalama, yaptığından ötürü onu azarlama ya da daha iyisi onu yolda taciz etme arzusunu zorlukla bastırabilirdi. İç çekti, merhametsiz düşüncelerini bastırdı ve Senga'nın en yüksek hızı gibi görünen hafif tempolu yürüyüşle yoluna devam etti.

MacLaren ve savaşçıları uzun bir geceden sonra öğle saatlerinde kale kapısından giriş yaptılar. Gün ışığı korkularını dindirince, kaçan iki süvarinin izini kuzeye, McNab'in topraklarının sınırına kadar takip ettiler. Saldırıların arkasında McNab'in olduğunu düşünen Graham haklı gibi görünüyordu. Bu çok garip, soğuk bir gece olmuştu, fakat MacLaren daha fazla tarlanın yanmasını engellediği ve hainlerin izini bulduğu için tatmin olmuştu. Daha yapacak çok şey ve McNab'in korkak saldırısının sebepleri ile ilgili sorulacak çok soru vardı, fakat MacLaren sık sık yeni karısını düşünmeye başlamıştı. MacLaren yorgundu, pisti ve açtı. Bu açlığın yemekle ilintisi oldukça azdı. Graham'a rapor vermesi için Chaumont'u gönderdi. Karısıyla ilgilenme vakti gelmişti.

Bu kez MacLaren ona gitmeden önce kendini süslemek için mola vermedi. Bu kış aç kalmamaları için Aila'nın klanını koruyordu ve bu yüzden Aila pis haline katlanmak zorundaydı. MacLaren kapıyı çalmadan hızla açtı, ama oda son kez girdiğinden farkı değildi, içeride tek bir hareket belirtisi bile yoktu. MacLaren homurdandı. *Onu kirletmek için odasına beni bekler halde bulmayı istemek çok mu fazla?* Hayır, tabii ki değil. Onu delirtmek için bunları bilerek yapıyordu. Şimdi çıkıp onu aramalıydı ancak bu onu daha aptal biri gibi gösterecekti.

Kucağındaki tepeleme çarşafın suratını kapattığı hiz-

metli odaya girdi.

“Karım nerede?” diye bağırdı hizmetliye. Hizmetli çarşafı düşürdü ve korkuyla ona baktı. Dürüst olmak gerekirse biraz pis olduğunu biliyordu MacLaren, ama bu kadar kötü mü görünüyordu?

“Şey... Bilmiyorum.” diyebildi hizmetli. Bu gerçek bir yalandı. Burada neler oluyordu? Ona doğru kararlı bir şekilde yaklaştı. Hizmetli sırtı duvara değene kadar titreyerek geriledi.

“Karım nerede dedim?” diye sordu yavaşça, fakat sesi her kelimedede biraz daha yükselerek.

“Gitti, lordum,” dedi şanssız hizmetli ve gözyaşlarına boğuldu.

“Gitti mi? Ne demek bu?”

“Azize Margaret Manastırı’na gitti. Özür dilerim efendim,” dedi korku dolu hıçkırıklarla.

Karısının manastır ziyaretine gitmesi çok altüst edici bir şey değildi. Hizmetlinin kendini bu kadar suçlu hissetmesine bakılırsa, hikâyenin devamı olmalıydı. Sabırla, sakinleşene kadar hıçkırıklarını ve titremesinin bitip kafasını kaldırıp kendisine bir kez daha bakana kadar bekledi. Korkudan sinmişti ve MacLaren bunun sebebini öğrenmek istiyordu.

“Senin adın ne?” diye sordu sakin bir ses tonuyla.

“Maggie,” diye cevapladı kısık sesle.

“Şimdi, Maggie, bana karımın neden manastıra gittiğini anlat.”

Maggie hızla kaçabilecek bir yer bulmak ister gibi sağa sola baktı. MacLaren ona doğru bir adım daha attı ve ellerini beline yerleştirdi, bir eli kamasının üzerindeydi.

Maggie’nin gözleri fal taşı gibi büyüdü ve her şeyi anlatmaya başladı. “Azize Margaret’e gitti, efendim, evliliğinin feshedilmesini ve manastıra geri dönmeyi istemek için.”

“Ne?!” MacLaren hizmetliyi kolundan tuttu ve merdivenlerden aşağı indirip etraftakileri önemsemeden üst avlu-ya kadar indirdi. Graham onunla oyun mu oynuyordu? Bu görüntü kalede büyük bir dedikodu yaratacak olsa da MacLaren umursamadı ve hizmetliyi Graham’ın çalışma odasına doğru çekiştirmeye devam etti. Yaşlı adam gönül rahatlığıyla bir elinde viski kadehi, diğer elinde şişeyle oturuyordu.

“Bu ne şimdi?” Graham ayağa kalktı ve MacLaren’a uzun uzun baktı.

“Lorduna bana anlattıklarını anlat,” dedi MacLaren hizmetliye. Olanları duyan Chaumont, Warwick ve Pitcairn odaya daldılar.

Zavallı hizmetli titriyordu, “L-leydi Aila Azize Margaret Manastırı’na, evliliğinin feshedilmesini istemeye gitti.”

“İmkânsız,” diye gürledi Graham. “Ona çıkması için izin vermedim.”

“Bi-bir asker üniforması giyerek çıktı.”

“Bu olamaz,” dedi Graham, baş asker Warwick’e bakarak. “Git onu bul.”

“Ne oyun oynadığını bilmiyorum Graham, ama ben oynamıyorum,” diye gürledi MacLaren. Bu da aynıydı işte, kontesin ona oynadığı oyunun tıpkısı. Güvendiği biri tarafından bir kez daha zarara uğratılacaktı. MacLaren yaşlı adama zarar vermemek için kendine hâkim olmaya çalışarak titredi. Chaumont ikisinin arasına girdi, MacLaren’i düşünmeden yapabileceği bir hareketten alıkoymak ister gibiydi. Ona son kazık atan kişinin canını almıştı ne de olsa.

“Klanlarımız müttefik olmamış mıydı?” dedi MacLaren. Kontrolünün elinden kaçtığını ve erimiş hiddetinin damarlarına hücum ettiğini hissediyordu. “Kızını ben istemedim. Sana doğruyu söyleyeyim, eğer bir saldırı yapılsaydı senin için zaten savaşırdım. Tek gereken bunu benden istemen olurdu. Kızını rüşvet olarak bana vermene gerek yok-

tu. Ama sen bir birliktelik teklif ettin ve ben kabul ettim. Sözü tutmayan ben miyim? Beni aldatamazsın. Senin uğruna ölmeyi göze alan adamlarımı bu saygısızlıkla kullanmana izin vermem. Ve hiç kimsenin beni sırtımdan bıçaklamasına göz yummam.”

“Beni tam olarak neyle suçluyorsun?” diye sordu Graham, yüzü kıpkırmızıydı. “Daha evimde bir saatten az vakit geçirmişken seni kızım ile evlendirmedim mi? Bu saçmalık. Kızım bana asla kafa tutmaz.”

“O zaman söz dinleyen kızın neden burada değil?”

“Sana söylüyorum, o gitmiş olamaz.”

Nefessiz kalan Warwick, bugün kimsenin Aila’yı görmediğini söyleyen üzücü haberlerle geri döndü. Hatta bugün çocuklara vereceği dersleri de yapmamıştı. Graham iç çekti ve omuzları düştü. “Maggie,” dedi Graham öfkeli bir atı sakinleştirmeye çalışan yumuşak bir ses tonuyla. “Aila neden gitti? Bize şimdi gerçeği söyle kızım.”

“L-leydi Graham, MacLaren’in Aila’ya zarar vereceğini ve onu zindana kapatıp en korkunç işkenceleri yapmadan önce onun güvenliğini sağlamamız gerektiğini söyledi.”

Graham yeni bir iç çekişle koltuğuna çöktü. “Teşekkürler, Maggie. Bu kadar yeterli.”

Maggie odayı, kayıp bir ruh Araf’ta azat edilmişçesine hızla terk etti.

“Karım, beyler.” Graham kollarını geniş göğsüne birleştirdi. “Korkarım onun gizli işbirliğinin kurbanı olduk. Endişe etmeyiniz. Aila’yı geri getireceğim.”

MacLaren kafasını iki yana salladı. Kime güvenmesi gerektiğini bilirdi, fakat artık başkalarının olduğu kadar kendi değerlendirmelerinin de ne derece güvenli olduğunu bilmiyordu. “Azize Margaret Manastırı’na gidip onu bulacağım. Eğer benimle gelirse geri dönerim. Gelmezse askerlerimle birlikte evime dönerim.”

“Gidin,” diye emretti Graham, Warwick ve Pitcairn’e. “Onu Dundaff’e geri getirin.”

“Peki ya başrahipten sığınma talep ettiyse?” diye sordu Warwick.

“Ben onun babasıyım, onun atasıyım. Ne için sığınma isteyebilir ki? Onu eve getirin.”

“Onu getirmenin bir yolunu bulacağım lordum, yemin ederim,” dedi Pitcairn yumuşak bir sesle.

“Güzel,” dedi Graham. “Yüzümü kara çıkarmayacağımızı biliyorum.”

Adamlar Graham’ın çalışma odasını terk ettiler, hepsi Aila’nın başrahipten sığınma istemiş olacağından emindiler, bu yüzden manastırın içinde olduğu sürece yapabilecekleri çok az şey olacaktı. Ama manastırdan çıkacak olursa o zaman işleri çok kolay olacaktı.

*

Aila çamurlu arazide ağır ağır ilerliyor, arkasından gelen hizmetlisi yoldan çıkmamaya çalışıyordu. Bu yolculuk sonsuza kadar sürecekti gibi sanki ve Aila’nın verdiği kararı sorgulamasına sebep oluyordu. Kararını vermişti ve sonucu göze almıştı. Dundaff’e dönen bu uzun yol geleceğini düşünmesi için vakit sağlamıştı. Yaptıklarının cezalandırılması gerektiğini biliyordu ama nasıl bir ceza verebileceklerini bilmiyordu. MacLaren onu gerçekten zindana kilitler miydi, bunu yapar mıydı?

Korkutucu düşünceleri bir kenara bırakıp sakinleşmeye ve nefes duasını etmeye odaklandı. Şu an sık ormanın içinden geçiyorlardı, yolun her iki kenarında kalın çalılar vardı. Güneş ışığı ağaçların arasından süzülüyordu, Aila bu güzelliğe minnet duyuyordu. Ağır yürüyüşlerine devam ettiler, sadece atların çamurlu patikada çıkardığı nal sesleri vardı.

Abscondita est in terra pedica eius et decipula illius super semitam.

Aila, Job'un kitabındaki ayeti hatırladı ve ne anlama geldiğini düşündü. *Yolda onu bekleyen bir tuzak var.* Belki de Dundaff'e dönüşü sandığından daha tehlikeli olacaktı. Belki Dundaff'te ona zarar vermeyi planlayanlar vardı. Ya da belki de onu kötüleyenler olacaktı, mesela doğru olanı yapmadığı için annesi ve hizmetlisi. Eyerinde dik oturdu, geri dönme kararını zayıflatacak korkuya izin vermemeye kararlıydı.

Corripiat me iustus in misericordia et arguat me oleum amaritudinis non inpinguet caput meum quia adhuc et oratip mea pro malitiis eorum.

İnsanlar bana tuzak kuruyorlar. Yollarıma kapanlar koymuşlar. Aila, Psalms'ın ayetlerini düşündü. Belki de tuzaklar onun eski düşmanlarıydı, kararsızlık, korku ve güvensizlik kaderine meydan okumuş ve neşesini öldürmüştü. Hayır, korkuya yenilmeyecekti. Gölge hafifçe kişnedi ve kasıldı, geri çekildi. Aila boynunu sevmek için öne doğru eğildi. Koşmak üzere özgür kalmak için sabırsızlanıyordu. Aila da aynı şeyi hissediyordu fakat arkasındaki hizmetlisi bir yılan hızında olduğu için, koşmak bir seçenek bile değildi. Dahası bugünün tadını çıkarmaya karar vermişti, en azından Dundaff'e dönene kadar.

Aila kendini motive etmek üzere hatırladığı ayetlere öylesine dalmıştı ki, neler olduğunu bile anlamadan atından düştü ve sertçe yere çarptı. Sırt üstü yerde yatıyordu. Bir adam kollarını yere dayadı ve Aila'ya pis pis baktı. Öylesine şaşırılmıştı ki korkmamıştı bile. Hareketsizce yatmaya devam etti ve hayalet olup olmadığını anlamak için uzun uzun baktı. Ne olmuştu biraz önce?

Gölge'nin uzun feryadı onu gerçeğe döndürdü. At şahlandı ve toynaklarını havaya kaldırıp hızla Aila'nın üzerindeki adamın kafasına indirdi. Ormanda bir kargaşa başlamıştı. Çalılıkların arkasından, bağırarak adamların sesleri geliyordu. Üzerindeki adam kan fişkıran kafasını tutup çığlık atarak ağırlığını Aila'nın üzerine bırakmıştı. Aila adamı

üzerinden itip yere düşürdü, ayağa kalkıp koşmaya başladı. Arkasından daha fazla adam geldiğini görünce, yolunu değiştirdi ve çalılıkların arasına girdi. Sık otların arasında olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışıyordu. Çalılar tenini kesiyor ve elbisesini yırtıyordu.

Acımasız parmaklar atkısına asılıp geri çekince kafası aniden geriye doğru çekildi. Acı içinde çığlık atarak koşmaya devam etti fakat biraz önce ayrıldığı patikaya geri gelmişti. Gölge çığlıklar atmaya ve etrafındaki adamlara tekmeler atmaya çalışmaya devam ediyordu. Aila ağaçlara doğru koştu, adamlar arkasından bağıyordu.

"Yakalayın fahişeyi. Hemen arkasında. Acele edin!"

"Yeter artık. Vurun şu atı."

Aila donakalmıştı. Gölge. Kardeşinin atı. Arkasını döndü ve yola doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" Aila çığlık attı ve Gölge ile ona nişan alan adamın arasına girdi.

Uzun bir adam uzandı ve nişancının kolunu havaya kaldırdı, silah gökyüzüne doğru patladı.

"Leydi Aila," dedi uzun boylu adam eğilerek. "Bize katılmış olmanız ne güzel."

Aila'nın etrafı on adamla çevrilmişti. Senga yolun kenarında, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, iki kolunu birden tek bir adam tutuyordu. Adamların şehvet düşkünü görüntüsüyle Aila katlanılmaz bir çaresizlik hissetti. Elbiseleri yırtılmış ve kirlenmişti, başörtüsü düşmüş, saçları açılmış ve kırmızı bukleleri dağılmıştı. Hırsızların saldırısına uğramıştı.

"Size verecek tek kuruşum bile yok," diye kekeleydi.

"Ah, ama babanın var," dedi liderleri sakın bir şekilde. Liderleri koyu kahverengi bir cüppe, koyu renk pantolon ve kahverengi deri çizmelerine kadar uzanan, omzundan ignelenmiş siyah bir pelerin giymişti. Koyu renk saçları kırılmıştı ve yüzü kısa kesilmiş sakallarıyla çerçevelenmişti.

Başka şartlar altında olsalardı, Aila onu etkileyici bulabilirdi, ama şu an kesinlikle bulmuyordu. Belli belirsiz de olsa tanıdık bir havası vardı ve Aila ona dikkatle baktı ve yüzünü hatırlamaya çalıştı.

“Arcihe McNab?”

“Artık lordum, babamı kaybettiğimden beri.”

“Kaybın için üzgünüm,” dedi Aila nazik konuşmalar için doğru zaman olmadığını hatırlamadan önce.

“Ben de senin kaybın için üzgünüm,” diye cevapladı McNab, fakat bunu söylerken gülümsüyordu. “Seni evine götürmeye geldim, Aila.”

“Ben de eve gidiyordum. Beni atımdan düşürmenize gerek yoktu.” Aila'nın öfkesi giderek artıyordu. Kendine hâkim olmayı başarsa bile.

“Dundaff'e değil, leydim.” McNab yavaşça ona yaklaştı. “Benim evime.”

Aila, McNab ile tartışmak için ağzını açmıştı ki, arkasındaki Gölge tekrar şahlandı, dizginlerini tutmaya çalışan adamlara çıkışıyordu.

“Dur!” dedi Aila, sakinleştirmek için Gölge'ye doğru ilerlerken. “Onu korkutuyorsunuz.”

McNab, Aila atı sakinleştirirken onu izledi. “Sana bir teklifim var. Atını sürebilirsin, ama bizimle gelmek, ne derssek yapmak zorundasın yoksa atı vururum, anladın mı?”

Aila kafa salladı, McNab'in kendisini neden alıkoymak istediğini anlamasa da. Babasının McNab hakkında söylediklerini hatırladı. Fidyeye mi isteyecekti? Bu çıkmazın içine nasıl düşmüştü? Ani bir netlikle, ayetlerin ona söylediklerini hatırladı. Düşmanları ona yolda bir tuzak hazırlamıştı. Bu mecazi bir şey değildi; bu çamurlu yolun üzerindeki gerçek bir tuzaktı. Göğe doğru baktı ve Tanrı'nın onun aptallığına karşı çileden çıkmış olabileceğini hayal etti. Nedense bu komiğine gitti ve gülmeye başladı. Bunun uygun bir

zaman olmadığını bilerek, duygularını bastırmaya çalıştı fakat bu çaba ancak daha fazla gülmesine sebep oldu. McNab onu atına bindirmek için yardım ederken Aila kontrolsüzce kıkırdıyordu.

“Kaçık mı bu?” diye fısıldadı adamlardan biri.

“O gelecekteki çocuklarımın annesi,” diye cevapladı McNab, “Umarım kaçık değildir. Ama akıl sağlığı ne olursa olsun mirası kaçıklığını çekmeye değer. Öyle değil mi?”

MacLaren ve savaşçıları, Warwick ve Pitcairn ile Dundaff'ten birçok askerle, şımarık Leydi Aila'yı bulmak için Azize Margaret Manastırı'na doğru yola çıkmışlardı. İki klanın da benzer amaçları vardı, ama güvensizlik iki grubu bölmüştü. Dolayısıyla birbirlerine karşı temkinli davranıyorlardı. Birlikte aldıkları yolda sessiz ve kırılğan bir ateşkes hüküm sürüyordu. MacLaren kendi adamlarının başında, Pitcairn ve Warwick ise Dundaff askerlerinin.

Gün batımına daha saatler olmasına rağmen gökyüzü karmarmıştı, fırtına tehdidi yaklaşıyordu. MacLaren ana patikada kalmak yerine daha kısa ve zorlu olan orman yolunu seçti. Manastır görüş alanlarına girdiğinde, gökyüzü yarıldı ve yağmur boşanırcasına yağdı. Rüzgâr acımasızca kırbaçlıyordu ve ıslak giysilerinden sızıp titretiyordu onları.

Islak havadaki zor yolculuk MacLaren'in öfkelerini teslimiyete dönüştürmüştü. Manastıra vardığında, çözümden başka hiçbir şey istemiyordu. Ya karısı olarak kalmayı kabul edecekti ya da MacLaren evine dönecekti. Tam o anda, kalbinde güzel ve ılık bir şey hissetti. MacLaren ana girişteki geniş meşe kapıya uzandı, koca bir ışık patlaması araya girdi, gök gürültüsünün ardından sesinin duyulabilmesi için kapıya eğildi. Sonunda bir rahibe kapıyı açtı ve sırsıklam güruhu geniş bir odaya alıp yiyecek ve içecek ikram etti.

MacLaren, Chaumont, Pitcairn ve Warwick saygıdeğer rahibeden bir görüşme talep ederlerken, geri kalanlar rahi-

benin misafirperverliğini memnuniyetle kabul ettiler. Dört adam genç rahibeyi takip ettiler; dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüş MacLaren; kaşlarını çatmış Warwick; az şey söyleyip büyük dikkatle etrafı inceleyen Pitcairn ve uzun boylu, şık giyimli ve gülümseyen Chaumont. Dört adam Rahibe Karine'in küçük odasına sığıştılar, baş rahibenin resim çerçevesinin yanındaki dört garip serseme benziyorlardı.

"Leydi Aila MacLaren için buradayım," dedi MacLaren sahip çıkarcasına.

"Leydi Aila buradaydı, Rahibe Enid ile görüştü fakat saatler önce manastırdan ayrıldı. Hâlâ burada olabileceğini düşünmek için bir sebebiniz var mı?"

Bu, MacLaren'in ya da diğerlerinin duymayı beklediği bir cevap değildi. Sessizce durdular, hepsi huzursuzca birbirine bakıyordu.

"Belki Rahibe Enid ile görüşmek istersiniz?"

Adamlar hemfikir oldular ve Rahibe Enid'in daha da küçük odasına girdiler.

"Leydi Aila'yı arıyoruz." Bu sefer kısık ve kalın sesiyle konuşan Warwick'ti.

Rahibe Enid endişeli görünüyordu. "Leydi Aila buradaydı, ama hizmetlisiyle birlikte öğlen saatlerinde ayrıldı. Dundaff'e geri dönmedi mi?"

"Hayır."

"Yolda karşılaşmadınız mı?"

"Biz patika yoldan geldik, rahibe."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," dedi Rahibe Enid yüzündeki ifade rahatlayarak. "Onu gözden kaçırmış olmalısınız."

"Dundaff'e geri döndüğünden emin misiniz?" diye sordu MacLaren şüphıyla.

"Evet, kesinlikle," diye cevapladı Rahibe Enid, MacLaren'in Kuzey İskoçyalı giysilerini incelerken. "Si-

zin Padyn MacLaren olduğunuzu tahmin ediyorum, doğru mu?”

“Evet.” Tekrar gök gürültüsü duyuldu, daha yüksek ve daha yakından.

“Kötü havayı düşünürsek, siz ve adamlarınız bu gece burada kalırsanız iyi olur, yarın gün ışığında dönersiniz.” Bu nazik bir teklifti, ama MacLaren kaçak karısını kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu.

“Hayır, geri döneceğiz,” dedi MacLaren. Devasa bir gök gürültüsü binayı titretti.

“Dışarısı bir kuyu gibi karanlık olacak,” dedi Warwick usulca. “Leydi Aila’nın fırtınaya yakalanmayacak kadar önce yola çıkmış olduğundan emin misiniz?”

“Evet, bunu söyleyebilirim.”

“Rahibe, Leydi Aila hepimiz için çok önemli. Kendisinin şu an Dundaff’te güvende olduğundan emin misiniz?” diye sordu Pitcairn yumuşak bir ses tonuyla.

“Şu an nerede olduğunu kesin bir şekilde söyleyemem. Saatler önce hizmetlisi Senga ile Dundaff’e doğru yola çıktı.”

“Anlaşıldı.” Pitcairn rahatlayarak devam etti. “Misafirperverliğinizi minnettar olarak kabul ediyoruz Rahibe Enid.”

“Siz kalabilirsiniz, ben dönüyorum,” dedi MacLaren, çatıya çarpan dolu yağmurunun kesik vuruşlarına galip gelecek.

“Karanlıkta yolumu kaybedip kendimi bataklıkta bulmaktan yana değilim,” dedi Chaumont kafasını kaldırıp çatıya daha güçlü vurmaya başlayan doluya bakarak.

MacLaren iç çekti. Bu savaşı kaybediyordu. Diğerleri haklıydı. Aila muhtemelen ılık ateşin yanında uzanıyordu ve MacLaren’in Azize Margaret Manastırı’ndan bu fırtınada tek başına onca yolu geri dönmesiyle dalga geçecekti. Mac-

Laren yorgun ve açtı, bu sefer gerçek yiyeceklere açtı. Sıcak bir yemek ve yumuşak bir yatak fikri kulağına eşsiz geliyordu. MacLaren isteksizce manastırda kalmayı kabul etti ve adamlar salona dönüp boş midelerini doldurmaya baktılar.

Kuvvetli bir yemekten sonra MacLaren tekrar Rahibe Enid’i görmek istedi ve onu küçük bir kütüphane olarak tasarlanmış odada kitap okurken buldu. Bu kadar küçük bir manastır topluluğu için oldukça geniş bir koleksiyon dizilmişti raflara. Rahibe Enid kafasını kitaptan kaldırdı ve gülümseyerek onu buyur etti.

“Bugün karımı nasıl gördünüz?” diye sordu MacLaren, kendisi de tam olarak ne bilmek istediğinin farkında değildi.

“Beni görmeye geldiğinde altüst olmuştu,” diye başladı Rahibe Enid.

“Asker giysileri içinde miydi?”

“Evet.” Rahibe Enid yanındaki sandalyeyi göstererek oturmasını istedi ancak MacLaren ayakta durmaya devam etti.

“Peki, evliliğin feshini ve sığınma isteyerek manastırda mı kalacaktı?”

“Onu evlilik gecesinde yalnız bırakmadınız mı?”

MacLaren uzaklara baktı. Rahibenin bu kadar açık konuşacağını tahmin etmemişti. Bu soruyu cevaplamanın nazik bir yolu yoktu ve herhangi biri tarafından aldatılma korkusundan bahsedecek hali de yoktu. “Graham’ın topraklarından ateşe veren adamları yakalamaya gitmiştim.” MacLaren’in bakışları rahibeninkilerle birleşti. “Sorumu cevaplamadınız. Manastıra geri mi dönecekti, sonradan fikri mi değişti?”

Rahibe Enid onu zekice bir ilgiyle izledi. “Siz kolayca güvenen bir erkek değilsiniz.”

“Genellikle yargılarımda haklı çıkarım ve bu bana zaman kazandırır,” diye cevapladı MacLaren iğneleyici bir şekilde. Bu rahibe insanın hassas noktalarını anlama konusunda ze-

hir gibiydi.

“Hayatta hayal kırıklığına uğramışsınız.”

“Hayal kırıklığı mı?” dedi MacLaren yüzünü buruşturarak. “Yaşadıklarımı anlatmanın bir yolu bu olabilir.”

“Tanrı’yı suçluyorsunuz.”

“Hayır, bana ihanet eden o kahpeyi suçluyorum.” Kelimeler, bir rahibeyle nasıl konuşması gerektiğini hatırlamadan önce dökülmüştü dudaklarından. “Konuşmamı mazur görün Rahibe. Kendimi kaybettim.” Rahibe Enid sessiz kaldı, ona beklentiyle baktı. MacLaren iç çekti ve boş sandalyeye oturdu. “Lordumu korumak için yaptığım şeyin başıma bela açacağından şüpheleniyorum.”

Rahibe Enid bir süre daha sessiz kaldı, “Bir bıçağı aldığınızı ve kalbime sapladığınızı düşünün. Sonuç ne olur?”

MacLaren’in ağzı açık kaldı ve kaşları büzüştü. Beklediği cevap bu değildi. “Sonsuza kadar cehennemde yanarım.”

“Evet, bu günah olur, ama bunu bir davranış olarak düşünmeyin, bunu yapmanız mümkün olur muydu?”

“Evet, eğer cehennemden korkmuyorsam.”

“Bunu yaptığınızı düşünün. Ölümüm benimle ilgili bir yargı mı olurdu yoksa günahkâr bir davranışın sonucu mu?”

“Bu tamamen benim hatam olurdu.”

“Evet. Bazen günahkârla birlikte günahın sonuçlarından acı çeken kişi masumlar olur.”

“Ama o zaman Tanrı neden masumları korumaz?”

“Beni yaralamaya çalıştığınızı ve bıçağınızın bir kuş tüyüne dönüştüğünüzü, böylece bana zarar veremediğinizi ve görünmez meleklerin kollarınızdan tuttuğunu, böylece bana erişemediğinizi düşünün.”

“Mucizevi bir şekilde korunduğunuzu söylerim,” diye cevapladı MacLaren, hâlâ daha rahibenin verdiği dersin ne olduğunu anlayamamıştı.

“Peki, diyelim ki herhangi bir yerde herhangi biri, bir diğerine zarar vermek istediğinde hep melekler araya giriyor. Bu dünya nasıl bir yer olur?”

“Çok güzel.”

“Kesinlikle. Ama eğer insanlar günah işleyemezlerse, davranışlarını özgürce seçiyorlardı diyebilir miyiz?”

MacLaren şimdi anlamaya başlamıştı. “Hayır, o zaman insanlar köle olurlar.”

“İnsanlara özgür irade vermek, başkalarını incitecek gücü vermek demektir.”

MacLaren sessizce bir süre düşündü, odadaki tek ses yağmurun sabit vuruşu ve ateşin ara sıra çıkardığı çıtırtılardı. “Güvendiklerin tarafından zarar görmek yine de çok kötü,” dedi MacLaren usulca.

Rahibe Enid’in gözleri şefkatle doldu. “Mantık dediğimiz şey bir şeyi açıklamaya yardımcı olabilir, ama yaraları iyileştirme konusunda iyi değildir. Acın hakkında onunla konuş,” dedi arkasındaki duvarda asılı duran haç sembolünü göstererek. “İhanet acısına neyin iyi geldiğini onun bildiğine inanıyorum.” Rahibe yavaşça ayağa kalktı ve odadan çıktı.

MacLaren çok uzun süre duvara bakakaldı. Sonunda yatağına girdiğinde, huzur değilse bile uzun zamandır kendisini terk etmiş bir sakinliğin üzerine çöktüğünü hissetti. Ve hemen derin bir uykuya daldı.

*

Aila, pelerinine doğru uzanıp çekti, yüzünü korumaya çalıştı ve kör olmuşçasına önündeki adamları takip etti. Uzun süredir kuzey doğuya doğru ilerliyorlardı. Graham’ın sınırlarından çıkmışlardı. Yağmur dur durak bilmiyordu ve Aila sınırsızlık olmuştu, titriyordu. Kaçmak için bir yol bulmayı düşündü ama önündeki süvarileri, yolun iki yanındaki kalın çalılıkları ve arkasındaki yaylı tüfekçiyi düşününce, bu-

nun için şansı yok denecek kadar azdı. Dolular kafasına vurmaya başladığında nereye gittiklerini önemsemiyordu artık; tek istediği oraya bir an önce varmaktı.

Gök gürledi, bu kötülük habercisiydi. Aila Esther'in hikâyesini hatırladı, Dundaff'e geri dönmek için ondan esinlenmişti, ama Esther'in kaçırıldığını anlatan bir bölüm hatırlayamıyordu. Olanların tümü inanılmazdı. McNab ne yaptığı sanıyordu? Onun çocuk olduğu zamanları hatırlıyordu, erkek kardeşinden daha büyük değildi. Aila küçük bir kızken annesinin katıldığı toplantılarda görmüştü onu defalarca. Aila'nın bu toplantılara gittiği zamanlardan hatırladığı çok mutlu anıları vardı, annesinin babasının kolunda göz kamaştırıcı bir güzellikte yürüdüğünü hatırlıyordu. Tabii ki bu, hastalık Leydi Graham'ı kötürüm bırakmadan ve güney kulesine bir daha dışarı çıkmamak üzere kendini kapatmadan önceydi.

Aila'nın hatırladığı Archie McNab siyah, dağınık saçlı ve aç gözlerle bakan zayıf bir çocuktur. Genelde diğer çocukların en arkasında durur, onları oyun oynarken sessizce izler ve asla onların arasına katılmaz, asla davet edilmezdi. Herkes, McNablerin Robert Bruce'a geç katıldıklarını ve yetersiz vatanseverlikleri yüzünden cezalandırıldıklarını bilirdi. Grahamlar dahil çoğu klanın McNablerle bir işi olmazdı, fakat yine de komşuydular. Klanlar asla birbirleriyle savaşmazlardı, muhtemelen bunun sebebi klanlar arasındaki güç dengesizliğinin oldukça büyük olmasıydı. McNab ne planlıyor olabilirdi?

Neville çarpışmasındaki felaketten sonra bile babasının McNab'in ordusunu bertaraf edecek kadar askeri olduğu kesindi. Yine de, dürüst olmak gerekirse Aila babasının kaç tane askeri olduğunda fikir sahibi değildi. Çok azının geri döndüğünü ve kardeşinin ölümünden sonra geri kalanların hiçbirine ehemmiyet göstermediğini biliyordu. Klanı gerçekten de McNab gibilerine karşı kendini koruyamaz hale mi gelmişti?

Aila küçük bir köye yaklaştığını görünce rahatladı. Adamlardan biri Aila'nın tuttuğu dizginleri elinden alırken, diğerleri bir çember oluşturup toplantı yaptılar. Konuşmaları dinlemek için dikkat kesildi fakat gök gürültüsü ve şiddetli yağmur yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Karar verildi, adamlar dağıldı ve atlarını bir misafir evinin yanına kurmuş köy ahırına doğru sürdüler. İç çekmek için derin bir nefes aldı; galiba yağmurdan korumak ve karanlıkta yola devam etmemek için mola vereceklerdi.

Aila'nın morali yükseliyordu. Bir köy misafirhanesinde yardım isteyecek birilerini bulabilirdi. Fakat umutları hızla suya düştü. Adamlar çoktan bu ihtimali düşünmüşlerdi ve onu arka kapıdan içeri soktular. Hizmetli kapısından girdiğinde içeride McNab'in kendi adamlarından başka hiç kimse yoktu. Mutfaktan geçip, merdivenleri çıktılar ve karanlık bir koridordan aşağı indiler. Bir kapı açıldı ve hiçbir törene gerek duyulmadan onu eşikten içeri ittiler. Karanlığın içinde yalnız başınaydı, arkasından kapı kilitlendi.

Kapana kısılmıştı.

Aila yeni hapisanesini, hayvan derisiyle kapatılmış küçük bir pencereden gelen loş ışıkla görmeye çalışıyordu. Ellerini kullanarak, ara sıra artan ışık miktarıyla küçük bir yatak odasında olduğunu fark etti. Odada yalnızca bir yatak, küçük bir masa ve bir sandalye vardı. Islak pelerini çıkarıp sandalyeye astı. Taş şöminenin içinde odunlar vardı ama adamlar bir mum bırakmayı bile düşünmemişlerdi, bu yüzden ateşi yakmasının imkânı yoktu. Soğuk batmaları ile birlikte titriyordu, karanlık odada tek başına odunlara baktı. Islaktı, üşüyordu ve açtı.

Bekledikten bir süre sonra, kapının gerçekten kilitli olup olmadığından emin olmak istedi. Kilitliydi. Kapıya yaslandı ve yardım istemek için bağırdı, bu fırtınada sesini duyurabileceğinden şüpheliydi. Yine de denemeye değerdi. Yere eğildi ve sonra küçük odanın karşılıklı iki duvarına. Hiçlik. Boğazı kuruyana kadar biraz daha çığlık attı. Bitmişti, sandalyenin üzerine çöktü ve dakikalar içinde şiddetle titremeye başladı.

Yatağın üzerinde battaniyeler vardı, ama temkinli olmak için soyunup yatağa girmek istemiyordu. Çok geçmeden bunu önemsemeyecek kadar üşümüştü, giysilerini hızla çıkardı ve kendini battaniyelerle sardı. Yine de uzanmak istemiyordu, bu yüzden başına gelecekleri beklemek üzere sandalyeye oturdu. Buraya neden getirildiğini ya da McNab'ın ondan ne istediğini anlamıyordu. Yanına gelmesini isteme-

se bile, odasına yemek ve ateş getirirse ona tahammül edebilirdi.

Çok beklemesine gerek kalmadı. Ağır ayak sesleri yaklaştı, kilit açıldı, gelenin elinde bir mum vardı. İçini kemiren kızgınlıkla gördü ki o burada titrerken, McNab aşağı katta ziyafet çekmişti. Sıcak ve kuruydu, yüzüne renk gelmişti. Daha kötüsü, Aila'nın boş midesini guruldatacak kadar üzerine sinmişti ızgara etin kokusu.

“Merhaba, leydim,” dedi McNab rahatsız edici bir gülümsemeye. “Umarım yerinizi beğenmişsinizdir.”

Aila battaniyeye ördüğü kozasının içinden bakıyordu yalnızca. Biraz ısınmıştı, ama yine de böyle bir karşılanmayı hak etmiyordu.

“Burası soğuk. Ateş yakmak için sabırsızlanıyorsun öyle değil mi?”

“Bana bir mum bile vermediniz,” diye atıldı Aila.

McNab omuz silkti. “Buradaki hayat alışık olduğunuz kadar konforlu olmayabilir, prenses.” McNab şömineye eğildi ve mumu eğerek ateşi yaktı. Sırtı ona dönükken Aila ona vurup kaçmayı düşündü. Hızla odayı inceledi ama bu pratikte çok zordu. Bir yatak, perdeler, bir masa, bir sandalye; hepsi bu. Ses çıkarmadan ayağa kalktı, battaniyeler yere düştü, ahşap sandalyeyi alıp işine odaklanmış adama doğru bir adım attı.

“Bu bizi ısıtır, prenses,” dedi McNab hızla ayağa kalkıp yüzünü Aila'ya dönerken. Aila şimdi tam önündeydi ve saldırmak üzere sandalyeyi yukarı kaldırmıştı. “Pekâlâ,” dedi McNab Aila'nın elindeki sandalyeyi zorlanmadan alırken, “demek kafamı patlatacaktın, öyle mi?” Aila adamdan uzaklaştı. McNab onu baştan aşağı süzdü ve pis pis gülümsedi. “Amacımıza göre giyindiğiniz için teşekkür ederim, prenses.”

Aila yerdeki battaniyeleri almaya çalıştı fakat McNab onların üzerine basıp almasını engelledi.

“Benden ne istiyorsun?” Aila’nın sesi fırtınanın gürültüsüne göre çok yumuşaktı ve zar zor duyuluyordu. McNab yavaşça ona sokuldu ve Aila’nın kalbi çarpmaya başladı. Duvara çarpana kadar ondan kaçtı. McNab aralarında yarım metre kalana kadar ilerlemeye devam etti. Aila bedeninin tenine değmesine izin vermemek için kendini duvara bastırdı. Yüzüne bakmak istemediği için göğsüne bakıyordu. McNab de hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

“Seni istiyorum, Aila. Ya da daha önemlisi, geleceğini istiyorum.”

“Sen deli misin? Beni esir tuttuğun için babam seni öldürecek.”

“Seni esir tutmuyorum. Seni sonsuza kadar tutuyorum.” McNab üzerine eğildi ve Aila nefesini tutarken gülümsedi. “Ah, çok güzel bir gelin olacaksın.”

“Hayır!” diye bağırdı Aila ve onu tüm gücüyle itti. “Benimle evlenemezsin. Ben zaten evliyim. Belli ki olanları duymamışsın ama dün sabah Padya MacLaren ile evlendim.”

“Ah, evet biliyorum, ama sorun değil.” Bileklerini tutup duvara mıhladı. “Kaybolduktan ve bir sene boyunca senin izini bulamadıktan sonra, eminim bu evlilik feshedilir ve sen de benim olursun.” Onu sıkıca tutuyordu, tüm gücünü bileklerine vermişti.

Aila’nın kalbi acırken aklı fırlıdak gibi dönüyordu. Bu durumdan kurtulacak bir şeyler bulmalıydı. “Archie, beni dinle.” Aila sakin ve mantıklı görünmeye çalışıyordu. “Ben zaten evliyim. Benim üzerimde hak iddia edemezsin. MacLaren beni kaçırmayı nazik karşılamaz.”

McNab öfkelenmişti ama sadece bir anlığına. “Bundan emin misin?” McNab eğildi ve alına küçük öpücükler kondurmaya başladı. Aila yüzünü duvara yapıştırdı.

“Benim için gelecek ve geldiğinde seni öldüreceğinden emin olabilirsin.” Aila sesini hissettiğinden daha emin du-

yurmaya çalışıyordu. MacLaren’in evlilik gecesinde onu reddetmesinden sonra neler yapabileceğini ya da kurtarmak için gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Yine de finansal yatırımlarını korumak için Aila’nın dönmesini isteyeceğinden emindi.

“Bu kadar önemsiyorsa neden evlilik gecesinde yanına bile gelmedi?”

Aila şok olmuştu, ona döndü. “Sen bunu nereden...”

McNab aralanmış dudakları fırsat bilerek dudaklarını sertçe ona bastırıp dilini zorla içeri soktu. Bu zoraki yakınlıktan duyduğu tiksintiyle Aila aniden annesinin öğrettiği şeyi hatırladı. Dizini kaldırıp olabildiğince abanarak McNab’in bacaklarının arasına geçirdi. Archie McNab acıyla haykırdı ve yere düştü, tam da annesinin tarif ettiği gibi. *Teşekkürler anne*, diye düşündü Alia ve kilitli olmayan kapıya doğru ilerledi.

Kapıyı açtı ve bir anlığına da olsa özgürlüğün kokusunu içine çekmişti ki ahlaksız parmaklar kolunu yakaladı ve onu karanlık odaya çekti. Aila karşı duvara çarpıp yere düşmeden önce havada uçtuğunu hissetti. McNab kapıyı hızla kapatıp bir kez daha acıyla iki büklüm oldu.

“Bu hiç hoş değildi,” dedi McNab, dayandığı kapıdan yere doğru kayıp bir top halinde kıvrılırken. İkisi de birkaç saniye daha yerde yattılar ve küçük odanın iki ayrı köşesinde nefes almak için çabaladılar. Aila canının acısından çok soğuktan titrediğini fark edince, sandalyeye tutunarak doğrulmaya çalıştı. Battaniyeleri tekrar bedenine sardı, daha fazla göz önüne serilmediği için rahatlamış hissetti kendini. Yerdeki kıvrılmış karartıya baktı ve eskiden olduğu zayıf çocuğu hatırladı; hep dışarıda kalan, hep reddedilen çocuğu. Bir an ona acıdı, ama şu anki durumunu ve yaşadıklarını düşününce, hisleri hızla tiksintiye dönüştü. Ondan ve tuzakından uzaklaşmaktan başka istediği hiçbir şey yoktu. McNab’e karşı savaşmak için elinde aklından başka hiçbir şeyi yoktu ve sakin kafayla buradan kaçmanın bir yolu olup

olmadığını düşünmeye ihtiyacı vardı.

“Canımı acıttıysam özür dilerim,” dedi Aila adamla anlaşabileceği bir yere varmayı ümit ederek, “Ama istediğin şeyi kabul edemem. Klanlarımız birbirleriyle dost. Beni kaçırmak ancak bu dostluğu bozmaya yarar. Şimdi beni bırakırsan yaptıklarını babama ya da MacLaren’a anlatmam.”

McNab yüzünü ekşiterek doğruldu ve kapıya yaslandı, yerde oturmaya devam ediyordu. “Bana ne yapabilirler Aila, zaten her şeyi yapmadılar mı? Bruce kral olduğunda topraklarımızın çoğuna el koymadı mı? Çoğu kişi bununla ilgilenmedi bile, bir zamanlar İngilizlerle iş birliği yapmış olan Bruce bile. Ama hayır, bunu yapan sadece bizmiş gibi gösterildik.”

“Peki, bir klan savaşı yaratmak bunu nasıl çözecek?”

“Çözmesine gerek yok,” diye cevapladı McNab. “Dikkatlice planladım her şeyi. O herif topraklarını yakmamam karşılığında Graham’ın seni bana vereceğini söyledi.”

“Hangi herif?” diye sordu Aila. Bu saçma sapan planı McNab’in kafasına sokan başka biri mi vardı? McNab cevap vermedi. “Tarlalar! Babamı beni sana vermeye zorlamak için mi yaktın tarlaları?”

“Evet, tatlım. İyi tahmin. İkimizin de salak olmadığını bilmek çok hoş.”

“Ama bunu nasıl yaparsın?” diye çıkıştı Aila ayağa kalkarak. “Masum insanları kıtlıkla nasıl baş başa bırakırsın?”

“Nasıl mı yaparım?” McNab öfkeyle cevap verdi ve ayağa kalkmak için çabaladı. “Şimdi ektiğinizi biçiyorsunuz işte. Topraklarımız elimizden alındığında, sürülerimize el konulduğunda benim klanımın başına neler geldiğini biliyor musun? Siz şölen yaparken biz kıtlık çektik. Baban kallesini dikerken biz yaşam savaşı verdik. Sizin kalenize yapılan pencerelerle benim kaç tane adamımın karnı doyardı biliyor musun?”

“Madem yardıma ihtiyacınız vardı, neden istemediniz?”

“Yardım istemek mi? Sen aptal olmalısın. Topraklarımızı kaybettikten sonra insanlar bize pislikmiş gibi davrandı.” McNab Aila’ya doğru yürüdü, gözleri şiddetle parlıyordu, ama bu sefer Aila davasından vazgeçmeyecekti. “Babam gururunu hiçe sayıp beni Lord Graham’a götürmüştü. Babam ona iyi bir çocuk olduğumu söyledi ve ondan beni yetiştirmesini istedi. Baban hainlerin kanından kimseyi evinde istemediğini söyleyip bizi kovdu.”

“Bunların yaşanmasına çok üzüldüm.” Aila bunu gönülden söylemişti. “Babanın yaptığı bir şey yüzünden senin cezalandırılmaman gerekirdi.”

Aniden McNab dizlerinin üzerine çöktü ve Aila’nın ellerini tuttu. “Bu çok mu kötü olurdu, Aila, benim karım olsaydın? Şu an senin için çok az şeyim var, ama babam öldüğünde ikimiz de zengin oluruz.”

Aila ürkmüştü, bu teklifi reddetti. “Seninle evlenemem. Ben MacLaren’ın karısıyım.”

“MacLaren!” dedi McNab yerinden fırlayarak. “O kibirli piç, o koca kılıcıyla her yerden çıkıyor. Bütün kadınlar ona bayılıyorlar.” Aila uzaklara baktı. Genç bir kızken kendisi de aynı durumdaydı. “Her zaman bana yukarıdan baktın. Senin için yeterince iyi değilim, öyle değil mi?” McNab’in sesi titriyordu ve Aila kafasını kaldırıp ona baktı.

“Sana asla yukarıdan bakmadım Archie. Sen her zaman benden daha uzundun.” McNab biraz rahatlamış gibi görünüyordu, yine de Aila’ya çok yakın duruyor ve elini tutmaya devam ediyordu. “MacLaren’dan da uzunsun,” diye ekledi Aila, biraz yalan söylemek durumunu daha kötüleştirmezdi nasıl olsa.

“Gerçekten mi?” diye sordu McNab ve Aila bir kez daha bir anlığına da olsa yapayalnız o çocuğu gördü karşısında. McNab kafasını salladı, ellerini bıraktı ve Aila’nın üzerindeki battaniyeleri yavaşça çözdü. Aila öfkelenmişti ama karşı

koymadı. Eğer fiziksel bir savaşa gireceklerse, Aila kaybedecekti. Tek ümidi onunla anlaşma yapmaktı. McNab battaniyeleri Aila'nın ilk bulduğu yere bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. "Çok geç oldu. Buraya gel Aila, nazik olacağıma söz veriyorum."

Aila tekrar titremeye başladı, bu adamın önünde iç çamaşırlarıyla duruyordu. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı, kapağıya baktı ama yatak, özgürlüğü ile bedeninin arasında duruyordu. "Aptal olma, sana söylüyorum. MacLaren seni öldürür."

"Bana olan güvensizliğin beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama sorun değil. Sadece anlamıyorsun. Umarım planım klanımın yararına işler, fakat tersi durumda, umurunda bile değil. Zengin bir adam olabilirim ya da MacLaren'in kılıcındaki ölü bir adam da olabilirim, ama her iki durumda da bir şekilde öleceğim. Ben korkak değilim Aila, planımın başarıya ulaşmayabileceğini biliyorum, ama ben risk almayı seviyorum."

"Ama..." Aila adamın fikrini değiştirebilecek sözler bulmaya çalışıyordu. "Babalarımızın farklılıkları bizlere ait olmak zorunda değil. Beni bırakırsan dost olmaya devam edebiliriz."

"Ah, işte bu konuda yanılıyorsun. Bu planın en güzel kısmı sonuç ne olursa olsun, Graham'ın onun kızını becerdiğimi bilecek olması." McNab soğuk bir gülümsemeye ayağa kalkıp Aila'ya yaklaştı. "Beni her gece senin bacaklarının arasında hayal ederken o yaşlı piçin surat ifadesini görmeyi çok isterdim."

Aila iç çekti, kalbinin sesini kulaklarında duyuyordu ve bu onu düşünmekten alıkoyuyordu. Arkasındaki ateş onu daha fazla geri çekilmekten alıkoyuyor ve ince iç gömleğinin içini gösteriyordu.

"Sen tatlı bir kızsın. Ve ben bunun tadını çıkaracağım," dedi bakışları Aila'nın bedeninde gezerken. Hızlı ve ken-

dinden emin bir şekilde uzandı ve onu çekip duvara dayadı, kendini üzerine bastırdı. Aila savaşmaya çalıştı ama McNab ellerini büyük bir güçle duvara dayamış, belini ona sıkıca bastırmıştı. Bu şekilde Aila'nın hassas yerlerine tekrar atabileceği tekmeleri engelliyordu. Aila ne kadar saf olursa olsun, iç gömleğinin üzerindeki kabarmayı hissedebiliyordu. *İmdat! Çaresiz bir duacıya dönmüştü. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. İmdat! İmdat! İmdat!*

"Daha önce atının sağlığı için bir anlaşma yapmıştık. Benimle savaşmayacaksın, ben de sana nazik davranacağım. Sana zevk verebilirim Aila, daha önce hiç almadığın bir zevk. Ya da benle savaşırsın ve biraz önce neremi acıttıysan ben de senin oranı acıtırım. Her iki durumda da memnun olan ben olacağım. Kararın nedir?"

Ait ne irascatur dominus meus quod coram te adsurgere neque quia iuxta consuetudinem feminarum nunc accidit mihi sic delusa sollicitudo quaerentis est.

Bu ayetin Aila'nın aklına gelmesi oldukça ilginçti aslında. İçinde bulunduğu çıkmaz duruma rağmen, ayeti hızla düşündü ve anlam vermeye çalıştı. Rachel'in İncil'deki hikâyesinden bir ayetti bu, devesinin aranmasını istemeyen Rachel deveden inmeyi reddediyor ve âdet kanaması gördüğünü söylüyordu.

"İyi düşün, tatlım," diye mırıldandı McNab Aila'nın saçlarını karıştırırken.

"Âdet kanamam var!" diye bağırdı Aila.

"Ne?" diye cevapladı McNab.

"Bana şu an sahip olamazsın. Aslında... dün gece MacLaren da bu yüzden gelmemiştii biliyor musun?"

"Ah." McNab öfkelenmişti ve geri adım attı. "Evet, demek bu yüzden." McNab sakalını kaşıyıp dik gözlerle bakarken Aila nefesini tuttu. Yüzünü buruşturdu, iğrenmiş görünüyordu. "Seni şu an istemiyorum. Yeni kocanı memnun edecek hale gelene kadar bekleyeceğim. Üstelik evimize vardı-

ğımızda seni ilk kez becermek daha güzel olacak. Bu benden kaçabileceğin anlamına gelmiyor,” dedi McNab bu er-teleyiş kendi fikriymiş gibi.

“Evet, efendim,” diye cevapladı Aila uysalca, rahatladığını belli etmemeye çalışarak.

“Unutma, sen benim gelinimsin. Artık benimsin, bu yüzden geceni yeni efendini nasıl memnun edebileceğini düşünerek geçir.” McNab hızlı adımlarla odadan çıktı ve kapıyı kilitledi.

Bitkin haldeki Aila kendini sandalyenin üzerine bıraktı. Kollarını bedenine sardı ve tekrar titreyeme başladı, bu seferkinin üşümekle bir ilgisi yoktu. İçinde bulunduğu duruma rağmen gülümsemekten alıkoyamıyordu kendini. Erkekler. Annesi bir konuda daha haklı çıkmıştı. Erkekler bir kadının âdet kanamasından korkarlardı. Bu ona aptalca görünmüştü ama şikâyet etmiyordu. Söylediği yalan başına gelecek felaketi geciktirmişti, ama bu uzun sürmeyecekti.

Aila yıllardır her sabah at binmek için erkenden kalkmanın verdiği alışkanlıkla yine çok erken uyandı. Hâlâ battaniyelere sarılı bir haldeyken, kötü bir kâbustan uyandığına inandırmıştı kendini. Ama son uyku kırıntıları da onu terk ettiği zaman, yanında horlayan hizmetlisiyle birlikte misafirhanenin küçük bir odasında kilitli olduğu gerçeği acıyla kesinleşti. Senga, McNab gittikten kısa bir süre sonra yanına getirilmişti. Aila, Senga'nın yanaklarına renk gelmiş olduğunu, şarap ve et koktuğunu fark edip en azından onun karnını doyurabilmiş olduğu düşüncesiyle rahatladı. Aila, hizmetlisinin yanında kendisi için de yemek getirmiş olmasına daha da mutlu oldu. Yemeği yulaf lapasından başka bir şey değildi ama Aila yine de memnundu.

Küçük hapisanesinde giderek büyüyen bir panikle etrafına baktı. McNab onu evine götürdükten sonra kaçma şansının olmayacağını biliyordu ve ona dün gece yaptığı oyunun uzun sürmeyeceğini de. Onu birisi kurtarmadığı sürece, McNab'in karısı olmaya mahkûmdu. MacLaren ile olan evliliği gerçeğe dönüşmediği için, eğer McNab onu karısı olarak kabul ederse ve bu bir sene içinde ortaya çıkmazsa evliliği feshedilecekti. Kötü bir his yayıldı teninde. McNab en kısa zamanda ondan bir çocuk yapmak için fırsatların hepsini değerlendirecekti. Aila bu mutsuz düşünce ile hareket geçerek yatağından çıktı ve kapıyı tekrar zorladı. Hâlâ kilitliydi, tıpkı daha önce denediği birçok seferdeki gibi. Kü-

çük odanın içinde bir kaçış yolu aramak için ileri geri yürüdü. Bir kez daha bir çözüm bulamayarak iç çekti ve sandalyeye oturdu.

Aila Rahibe Enid'in sözlerini hatırlayarak gözlerini kapadı ve nefesine odaklanarak derince bir nefes aldı. Bir çıkış yolu olmalıydı.

Aut quomodo dicis fratri tuo sine eiciam festucam de oculo tuo et ecce trabis est in oculo tuo.

"Hayata açılan kapı küçüktür ve yol dardır, bunu ancak bazıları görebilir," diye mırıldandı. Ayağa kalktı, odayı tekrar inceledi, tekrar etti, "küçük bir kapı." Hayvan derisiyle kaplanmış pencereye tekrar baktı. Ani bir heyecanla, pencereye gerilmiş deriyi söküp dışarıya bakmaya çalıştı. Açtığı dikdörtgen boşluk taş bir duvara bakıyordu. Sandalyeyi çekip üzerine çıktı ve kafasını açtığı delikten çıkarmayı başardı.

Aila derin bir nefes aldı. Hava, sabahın ilk ışıklarıyla taze yağmur kokuyordu. Odası binanın arkasında olmalıydı, çünkü pencere kalın bir ormana doğru bakıyordu. Aila aşağıyı görebilmek için iyice uzandı. İki kat boyunca uzanan dik bir boşluk vardı. Farklı pozisyonlar deneyerek yan taraflara baktı, omuzlarını da delikten geçirebiliyordu. İkinci katın penceresinden daha da sarkmasının hayati sonuçları olabilirdi, bu yüzden içeri girip neler yapabileceğini düşündü. Hizmetlisinin üzerindeki battaniyelere bakarken aklına bir fikir geldi.

"Senga, uyan. Nasıl kaçacağımızı buldum."

*

MacLaren erken uyandı ve güneş sabahın sisini bölmeden önce adamlarını uyandırdı. Graham'ın savaşçıların bu erken saatte hiç şikâyet etmeden onlara katılmasından etkilenmişti. Bu iki grubun adamları arasındaki bazı farklar çok barizdi. MacLaren'in çoğu adamı geleneksel Kuzey İskoç giysisi giyerlerken Graham'ın adamları pantolon ve pelerin

giymişlerdi. Tabii ki Chaumont içlerinde en iyi giyinendi, diyalogu devam ettirmek için pek az çaba sarf eden Warwick ile neşeyle konuşuyordu.

MacLaren sessizce yemeğini yedi ve Dundaff askerlerine baktı. Graham'ın askerleri, korumakta oldukları toplara göre az sayılabilirlerdi ama gururlu ve disiplinliyler. Graham'ın adamları Pitcairn ve Warwick liderlerdi. Pitcairn dikkatliydi, düzenli ve planlıydı. Gözlemciydi, herkesi dikkatli gözlerle kontrol altında tutuyordu. MacLaren bu adamın gözünden bir şey kaçmayacağını düşünüyor-du. Warwick yapılı bir adamdı, kaba konuşurdu ve adamlarının ders alacağına inanıyorsa fiziksel ceza vermekten kaçınmazdı. Aynı zamanda silahla kuşatılmıştı. Sırtındaki iki ağızlı kılıcın yanında, sol yanında küçük bir kılıç ve sağında bir tüfek taşıyordu. Göğsünün üzerine çapraz bağlanmış birçok hançer, bir savaş çekici ve bir balta vardı. MacLaren bunun gibisini pek görmemişti. Böyle bir adamla savaşmak istemezdi doğrusu.

Rahibe Enid hafif bir kahvaltıdan sonra yanındaki daha genç bir rahibeyle birlikte MacLaren'ı buldu ve ona güvenli bir yolculuk dileğini söyledi.

"Dün geceki tavsiyeleriniz için teşekkür ederim rahibe," dedi MacLaren içtenlikle.

"Aradığınız huzuru bulduğunuzu umarım."

MacLaren kafasını salladı. Dün gece bir şeyler olmuştu, ancak ne olduğunu söylemekte zorlanıyordu. Artık suçluluk ve öfkenin onu tükettiğini hissetmiyordu. Bu duyguları hâlâ yaşıyordu, ama bir şey daha yaşıyordu artık.

"Yaramaz gelinini bulmaya hazır mısınız?" diye sordu Chaumont her zamanki şakacılığıyla.

"Evet, şu işi bitirelim," dedi MacLaren.

"Leydiler," dedi Chaumont iki rahibeye doğru hafifçe eğilerek ve genç olana günahkârca göz kırparak.

“İyi günler, Şövalye,” diye cevapladı Rahibe Enid, Chaumont’a göz kırparak cevap verirken.

Gökyüzü hâlâ griyken grubun tümü Azize Margaret Manastırı’nı terk etmişti. Yağmur durmuştu ama yer hâlâ ıslak ve çamurluydu ve alçak bölgelere kalın bir sis çökmüştü. Dundaff’e giden yola girdiler, atlar çamuru tekmeliyorlardı.

MacLaren atını yalnız başına sürerken, kalın çalılarının arasında beyaz bir şey gözüne takıldı. Bir anda durdu, yaklaştı ve çalılarının arasındaki beyaz başörtüsünü aldı.

“Ne var orada?” diye seslendi Chaumont.

“Bir kadın örtüsüne benziyor,” diye cevapladı MacLaren. Elinde evirip çevirdi ve midesine ağrı girdi. Örtünün içinde bir sürü uzun ve kızıl saç teli vardı. “Aila,” diye fısıldadı.

“Nedir o?” dedi arkasındaki Warwick.

MacLaren ona ve Pitcairn’e ıslak ve pislenmiş örtüyü gösterdi. “Bu belki de Aila’nın.”

Pitcairn öfkelenmişti. “Bu herhangi bir kadına ait olabilir. Orada ne zamandır durduğunu kim bilebilir?”

MacLaren etrafı kolaçan etmeleri için adamlarına emir verecekti ama Warwick ondan önce davranmıştı. “Askerler!” diye bağırdı komutan çalılarının arasından. “Yağmur izlerini kaybettirmiş ama bir düzine adamın buradan kuzeye, MacLaren’in topraklarına doğru gittiği anlaşılıyor, ya da...”

“McNab’in topraklarına,” diye bitirdi cümleyi MacLaren, midesi gerilmeye başlamıştı. “Gidelim.”

“Karının kaçırıldığından emin misin?” diye sordu Warwick, kalın kaşları çatılmıştı.

“Evet, ya da kendi isteğiyle gitti.”

“Sanmam,” dedi Chaumont başörtüsünü incelerken. “Arkasında bıraktığı saç miktarına bakılırsa bu örtünün kafasından zorla çıkarıldığına bahse girerim.”

Warwick adamlarına hızla emirler yağdırırken, askerleri

onun emirleri hemen yerine getirilen gerçek bir lider olduğunu kanıtlıyorlardı. Askerlerden birini Dundaff’e Aila’nın orada olup olmadığını kesinleştirmek için göndermişti, eğer orada değilse durumu Graham’a anlatmakla görevlendirilmişti. Adamların geri kalanı izleri takip ediyordu. İyi bir iz sürücü olduğu bilinen Warwick önde, gelinini bulmak için sabırsızlanan MacLaren ise onun arkasında ilerliyordu. Aila hayati bir tehlike içindeyken manastırda dinlendiği için kendine lanetler okuyordu. Yine de şüphe ona rahat vermiyordu ve bunun bir kaçırılma sahnesi mi yoksa bir komplo mu olduğunu merak ediyordu. Belki de Aila uzun zamandır McNab ile ayak oyunu yapıyordu, onunla evlenmesine izin vermek için babasını zorluyordu. Kafasını iki yana salladı. Ne düşüneceğini bilmiyordu ama zaman geçtikçe gelinini bulmak için daha da sabırsızlanıyordu. *Lütfen iyi olsun*, diyerek kuzeninin ölümünden sonra ilk kez Tanrı’ya döndü ve dua etti.

*

Graham tek başına oturuyordu. Aila’nın kayıp olduğunu ve kaçırılmış olabileceğini söylemişlerdi ona. Aila’nın manastıra kaçışına ne kadar öfkeleniyse şimdi aynı şiddetle onun güvenliği için endişeleniyordu. Kızı neredeydi? Eğer McNab onu ele geçirdiyse... Graham gürlledi. O hain piç McNab’i birinin öldürmesi gerekiyordu. Bunu kendi elleriyle yapmak isterdi, ama bu onuru MacLaren’a bırakması gerektiğine karar verdi.

İç çekerek, yaralı kalçasını ovuşturdu. Bugünkü şiddetli ağrısı uykusuz geceyle birleşince daha acı verir hale gelmişti. Çocuğu neredeydi? Onunla zaman geçirmiş olmayı, onu tanımayı dilerdi ama karısıyla arasındaki ayrılık kızıyla uzaklaşmasına sebep olmuştu. Ne büyük bir aptallık. Aila artık evliydi. MacLaren’in ona özen göstereceğine güvenmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kızını korumak MacLaren’in sorumluluğundaydı. Tıpkı Graham’ın kendi karısına duyduğu sorumluluk gibi.

Graham tekrar iç çekti. Kale dedikoduyla çalkalanıyordu. Lord Graham ve leydisi arasındaki ayrılığı bilmeyen yoktu. Ancak bu sefer leydi, kocasının otoritesine başkaldırarak çok ileri gitmişti. Graham'ın karısını dize getirmesi gerekiyordu. Leydi Graham'ın sözleri bildiği en keskin bıçaktan daha sivriydi ve kelimeleri ustaca kullanırdı. Fakat Graham bir korkak değildi. Bir uşak çağırıp Leydi Graham'ın yanına gelmesini buyurdu ve leydinin gelişini beklerken kuvvetlenmek için kendisine bir kadeh içki koydu.

Az sonra, gergin uşak geri döndü. Leydinin gelmeyeceğini bildirdi. Eğer Graham onu görmek istiyorsa, kendisinin gitmesi gerektiğini söylediğini ilettili. Graham'ın tepkisi sessizdi, hem de onun gibi çabuk öfkelenen bir adam için. Bağırarak, geniş bedeniyle leydinin odasına doğru ilerliyordu, avlu boyunca küfretti ve kulenin her basamağında bacağının dayanılmaz acısıyla daha yüksek sesle bağırmaya başladı. Tepkisi klanının oldukça ilgisini çekmişti, bütün kale çalışanları kuleye çıkan merdivenlerin dibine toplanmış, leydiye yapacaklarından endişeleniyorlardı.

“Bizi yalnız bırakın!” diye gürledi Graham leydinin hizmetlilerine, odaya girdiği gibi iki sehpayı tekmeleyip devirdi. Mobilyalar yere devrilmeden önce hizmetliler odadan kaçmayı başarmıştı. “Bu sefer çok ileri gittin, madam. Kocana olan saygısızlığın için seni pişman edeceğim yemin ederim.”

Moira Graham, uzun sırtlı koltuğundan izliyordu kocasını. Rengi kaçmıştı ama bakışları karşılaştığında sonuna kadar güçlü durmaya kararlı görünüyordu. “Böyle bir kin ile ödüllendirilecek ne yaptım lordum?”

“Ne mi yaptın? Aila'yı manastıra sen gönderdin. Evliliğin feshedilmesi için uğraştın!”

“Evet,” dedi Moira gözleri parlayarak. “Kızımızın iyiliğini düşündüm, senin bundan memnun olmayacağını bilsem de.”

“Ya, iyiliğini düşündün kesinlikle,” diye atıldı Graham leydinin üzerine eğilip gözlerini ona dikerken. “MacLaren ile evliliğini Dundaff'i ve hepimizi kıtlıktan korumak için ayarladım. McNab'in Aila'yı benden almak için tarlaları yaktığını biliyor musun? Ben o piç McNab'den bizi koruması ve böylece klanımızı besleyebilmemiz için MacLaren'la işbirliği yaptım.” Graham karısını omuzlarından tuttu ve onu ayaklarının üzerine kaldırdı. “Artık Aila yok, kaçırıldı, senin sayende,” diye bağırıyor Graham karısını sarsarak. Ayaklarının dermanı olmayan Leydi Graham için bu kadarı çok fazlaydı ve öfkeli kocasının üzerine yığılınca ikisi de yere düştüler. Lord ve Leydi Graham acı ve öfke içinde bağırıyorlar, kale dedikoducuları ise içeride neler olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

“Lanet olsun sana!” diye söyleniyordu Graham onu ayağa kaldırmak için ellerine uzanırken. Ellerini tutup ışığa doğru kaldırdı ve bir gariplik olduğunu gördü. Leydinin kemikleri şekilsizleşmişti. Öfkesi aniden dindi. Uzun süre hiçbir şey söylemeden ellerini tutmaya devam etti. Leydi Graham gözlerini kapadı ve bekledi.

“Ayakların da mı böyle?”

Leydi Graham kafasını salladı.

“Ne zamandır?”

Moira gözlerini açtı ve cevap vermeden önce onu izledi. “On beş senedir.” Gözünden yaşlar döküldü ve dudaklarını hızla bastırıp ince bir çizgi haline getirmeden önce bir an titrediklerini gördü Graham.

“Neden benden sakladın?”

“Benden iğrenmeni ya da bana acımanı görmektense,” dedi Moira ellerini çekerek. “Kızım nerede?”

Graham kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Beni sevmediğin için kendini odana kilitlediğini sandım hep.”

Bu sefer Moira kafasını sağa sola salladı. “Bana neden

McNab ve MacLaren'dan bahsetmedin?"

Karı koca sessizce ilk kez birbirlerine bakıyorlarmış gibi yerde oturdular. Aslında, yıllar önce ilk kez baş başa kaldıkları oda buydu. Graham onun elini tekrar tutmak için uzandı ve karısı buna karşı koymaya çalışsa da ısrarla ellerini kendi elleri arasına almak için çabaladı. Biçimsiz yumruklara dudaklarını bastırdı ve önce elini, sonra bileklerini öptü.

"Böyle küçük bir şeyin beni iğrendireceğini düşünmen tam bir aptallık."

Moira'nın gözleri parlamıştı. Graham ayağa kalkmaya çalıştı ama ağrısıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

"Hâlâ canın acıyor mu?" diye sordu Moira usulca.

"Evet," dedi Graham karısını kucaklayarak sandalyeye oturmaya çalışırken. "Ne güzel bir çifttik biz. Ah, ama hâlâ evlendiğimizdeki güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin." Leydi Graham bu iltifatı yüzünde oluşan bir gülümsemeyle karşıladı.

Aşağıda uzun süredir bekleyenler lord ve leydiye ne olduğunu merak ediyorlardı. Bazıları ikisinin de hâlâ yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için içeri girecek bir kurban seçmeyi öneriyorlardı. Graham göründü, şeytan karısıyla kavgaya eden bir adam için şaşırtıcı derecede mutlu görünüyordu. Yine de lord ve leydisi istemeden de olsa, her köşede konuşulacak bir olay yaşamışlardı.

16

Senga yardımcı olmuyordu. O dolanıp dururken ve itiraz ederken, Aila yatağı soyup hazırlıklara başlamıştı. Aila kararına sadık kalarak çalışmaya devam ediyordu ve bu Senga'yı daha da panikletmişti.

"Ama leydim, kaçmayı deneyemezsiniz. Eğer sizi yakarlarsa sizi de beni de döveceklerinden eminim." Senga'nın kelimeleri korkutucuydu, ama Aila kararlıydı.

"Yakalanmaya niyetim yok."

"Ama leydim..." diye mız mızlandı Senga, Aila çarşaf ve battaniyeleri birbirine bağlayarak bir halat yaratırken. "Bununla ne yapacağız?"

"Pencereden ineceğiz."

"Ah, hayır leydim. O boşluğa sığmayız."

Pencere gerçekten de çok dardı. Aila dik durdu ve güvenini göstermek ister gibi omuzlarını kaldırdı. Senga'nın daha çok güven verici biri olmasını dilerdi. Bu hizmetli, Aila'nın şüphe ve korkularını perçinliyordu. Fakat dün akşam McNab ile yaşadıklarını bir an hatırlamak ve buradan kaçmazsa kaderinin nereye gittiğini düşünmek Aila'nın hissettiğinden daha fazla güvenle hareket etmesini sağladı tekrardan.

"Soyunup kendimi domuz yağına bulamak zorunda kalsam bile umurumda değil, o pencereden çıkacağım," dedi

Aila kararlılıkla.

“Peki, leydim.” Senga surat astı.

“Şimdi, eğer masayı pencereye doğru itebilirsen bu halatı aşağı salacağım.” Aila arkasını dönüp halatın ucunu kar-yolaya bağlıyordu ki şaşırarak yerinden sıçramasına sebep olan bir gürültü çıktı. Hizmetli nasıl becerdiyse masayla ve sandalyeye aynı anda çarpıp yere düşürmüştü. İşleri daha da kötüleştirmek isteyen Senga eşyaları düşürünce çığlık attı.

“Şşşş!” dedi Aila aşağı kattan gelecek sesleri dinlemeye çalışarak. McNab’ın adamları gecenin geç saatlerine kadar uyumamış olsalar bile, nöbetçi bıraktıklarından emindi Aila. Kapıya yaklaşacak ayak seslerini bekledi. Neyse ki, tüketilen içkinin etkisini göz ardı etmişti. Nefesini bıraktı ve işi-ne devam etti.

Hazırlıklardan tatmin olunca şüpheli gözlerle hizmetlisine döndü. “Önce ben ineceğim sen de bunun yapılıp yapılamayacağını görmüş olursun. Dilersen beni takip edebilirsin, ama seni bana itaat etmekten azlediyorum. Senin için doğru olanı yap, seni bağışlarım.”

Aila masayı pencereye dayadı, sandalyeyi masanın üzerine yerleştirdi ve üzerine çıktı. Hızla duasını edip halata tutundu ve pencereden dışarı baktı. Bu dar bir boşluktu, ama Aila çok inceydi, kafasını çıkardı. Sağa sola dönerek omuzlarını çıkarmayı başardı. Halatı hâlâ pervazlara tutunan ellerine doladı ve küçük boşluktan yavaşça dışarı itti kendini. Fakat bedenini dışarı çıkarttıkça bir sorun da çıkıyordu ortaya. Halattan tutunarak baş aşağı iniyordu. Düşüp kafasını kırmamayı diledi çünkü bu anın geri dönüşü yoktu, kalçalarını boşluktan çıkarmak için çabaladı.

Başarma hissini zevki, elbisesinin kafasının üzerine geçmesiyle gölgelenmişti. Annesinin renkli küfürlerinden biri geldi aklına. Eğer eteği kafasına geçmişse, gereken yerlerini kapatmıyordu. Arkasındaki keskin soğuk kendini hissettiriyordu. Kimsenin onu baş aşağı bir pencereden inmeye

çalıştığını görmemesini umdu.

Bir leydiye asla yakışmayacak pozisyonuna rağmen, bir an orada hareketsiz durmaya devam etti, kendini öldürmeden bacaklarıyla halatı nasıl tutacağını düşündü. Denemekten başka yapabileceği hiçbir şeyin olmadığına karar vererek, bir bacağını delikten çıkardı ve baş aşağı, bacaklarının açık olduğu bu edepsiz pozdan ötürü yüzü kızardı. Hızla diğer bacağını da çıkardı ve aniden dengesini yitirip battaniye halatının üzerinde kayıp, tutamadığı çığıyla yere yapıştı.

Bir kez daha donakaldı, McNab’ın adamlarının her an ortaya çıkabileceğinden emindi. Fakat bunun yerine yakın bir pencereden derin bir horlama sesi geliyordu. Kenara çekilerek kendisinden daha başarılı bir şekilde inen Senga’yı bekledi. Aila’nın ilk dürtüsü kalın çalılara doğru koşup saklanmaktı, ama onu yalnız bırakamazdı. Gölge’yi arkasında bırakamazdı.

“Atlarımızı alacağım,” diye fısıldadı Aila hizmetlisine. “Saklan.”

“Hayır,” dedi Senga Aila’ya göre daha yüksek bir sesle. “Yardım edeceğim.”

Ben de bundan korkuyordum.

Gizlice ahıra doğru ilerlediler. Ahşap yapıdan içeri girerken, sağma işini bitirip süt kovalarını hanımına taşıyan genç bir sütçü kızla karşılaşan Aila şaşırıldı. Hareketsiz kalan Aila, bu kızın ortalığı ayağa kaldırıp kaldırmayacağını bilmeyen Aila hareketsiz kaldı, fakat sütçü kız yalnızca reverans yaparak süt kovalarını misafirhaneye doğru taşımaya devam etti.

Aila Gölge’yi geniş, mavi ve kırmızı bir eyer örtüsünün içinde buldu. Eyerin üzerine atlamadan önce koca örtüyü kaldırmaktan çekinmedi. Buradan gitmek istiyordu. Tan vakti geçiyordu. McNab hâlâ uyuyor olsa bile, bu küçük köyün geri kalanı güneşle birlikte harekete geçip gündelik işlerine başlamış olacaktı. Birilerinden yardım istemeyi düşün-

dü, ama bu insanların sadakatli olup olmadıklarını bilmiyordu. Bu yüzden en kısa zamanda sessizce buradan ayrılmanın en iyi yol olduğuna karar verdi.

Aila, Gölge'yi eyerleme işini bitirdi ve Senga'nın kendi atını eyerlemek konusunda kılını bile kıpırdatmamış olduğunu fark etti. Aila onun atını da eyerledi, köyde kaldığı her dakika için giderek daha çok geriliyordu. Hiçbir uyarı yapılmadan, uzun bir at sürüsü arkalarından koşup ahırı gürültüye boğarak ahırdan dışarı çıktı. Senga onları kapıya doğru kovaladı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye haykırdı Aila.

“McNab'in adamları bizi yakalamadan önce atlarını bulmak zorunda kalacaklar.”

“Ama artık köylüler atların kaçtığını mutlaka McNab'e haber verecekler ve o da kaçtığımızı anlayacak.” Şu an bile, Aila kaçan atların peşinde koşan köylülerin seslerini duyabiliyordu. “Uçmak zorundayız!”

Aila üzerine çıkmak için atına doğru koştu ve hızla ahırdan çıktı, hizmetlisi de arkasındaydı. Aila gizliliklerinin kaybolması yüzünden kaybedecekleri zaman için dua etti ve atların tümünü toplamanın uzun sürmemesini diledi. Kaçmak için çok kısa bir süreleri vardı. Gölge dizgin dinlemiyordu ama Aila onu yavaşlatıp hizmetçisinin kendisine yetişmesini bekliyordu. Bu hayati durumda bile, Senga'nın ulaşabildiği en yüksek hız serbest koşu hızındaydı. Gölge'nin üzerindeki Aila, McNab'in bölgesinden kolaylıkla ve hızla uzaklaşabilirdi, ama bu hizmetlisini arkasında bırakmak demek olurdu. Riskli olmasına rağmen bunu yapamazdı. Durdu ve Senga'yı bekledi.

“Gel, dizginlerini bana ver. Böyle daha hızlı gideriz.” Senga sızlandı ama karşı koymadı. Aila dizginleri tuttu ve ani bir çekişle, Gölge'yi ateşledi. Gölge ve hizmetlinin atı bir anda dörtnala koşmaya başladılar. Tek başına olsaydı daha hızlı giderdi, ama hızlandıkça ve nihayet McNab ile

aralarına mesafe girdikçe yüzü gülmeye başlamıştı.

*

MacLaren ilerleme kaydetmişti. Çoğu şövalyesinin derin çamura battığı kötü yolları geçtikten sonra sık ormanı hızla geçmişlerdi. Ağaçların arasından hızla koşarken aşağıdaki vadide güneş tan vaktinin sisini deliyordu. MacLaren uzakta Kimlet köyünü ve kasabanın ana yolundan kendilerine doğru gelen iki insan figürünü gördü.

Giderek yaklaştıklarında, iki insan figüründen birinin yüzünü güneşe döndüğünü gördü. MacLaren'in nefesi kesildi. Bu Aila'ydı. Karısı ve başka bir kadın daha acelesiz bir şekilde dolaşıyor gibi görünüyordular. Dizginleri ölümüne sıktı ve karısının durup, diğer kadının atının dizginlerini tuttuğunu, tepeye doğru aniden hızlanıp kendilerine doğru koştuğunu gördü. Aila'nın kaçırılmış olabileceği korkusu, ortadan kayboluşunun suç ortaklığıyla ilgili olabileceği korkusuyla yer değiştirmişti.

“Leydi Aila'yı yakalayacağım,” dedi Warwick kısık ve kalın sesiyle.

“Hayır, o benim karım. Bu işi bana bırak,” dedi MacLaren. Aila kendilerine doğru geldiğine göre onu Dundaff'e geri götürmek zor olmayacaktı. Belki de onu kendi eliyle manastıra götürecek ve evliliğin feshini kendi isteyecekti.

Atından indi ve çalılıkların arasına saklandı, adamlara da aynısını yapmasını söyledi. Onun tekrar kaçmasına izin vermeye niyeti yoktu. Kısa bir ağaca tırmandı ve Aila'nın iyice yaklaşmasını bekledi. Aila artık hızlı ilerliyordu ve bu yüzden MacLaren'in hızla atlaması gerekecekti. Havada uçarak Aila'yı eyerinden kaldırdı ve çamurun üzerine yüzükoyun düşürdü. Öfkesine rağmen canını acıtmamak için dikkat etti, hızla ayağa kaldırdı Aila'yı. Beklenmedik bir şekilde Aila arkasını döndüğü gibi MacLaren'in boynuna geçirdi parmaklarını.

“Ah!” dedi MacLaren.

Aila çılgılık attı.

“Kendini korumadın,” dedi Chaumont. Atların dizginlerini yakaladı, onları sakinleştirdi ve hizmetliyi yere indirdi.

“Bana vurmasını beklemiyordum,” dedi MacLaren.

“Sanırım o da senin kendisini attan düşürmeni beklemiyordu.” diye cevapladı Chaumont.

“O zaman kaçmasaydı.”

“Ben kaçmadım,” diye karşı çıktı Aila, MacLaren’in sıkıca tuttuğu kolunu ondan çaresizce kurtarmaya çalışırken. “Yani evet kaçtım, ama sonra kaçırıldım ve—”

“Bana oldukça özgürmüşsün gibi geldi,” diyerek sözünü kesti MacLaren.

“Ben onların elinden kaçıyordum ve sana şunu söylemem gerekiyor—”

“Daha ziyade serbest koşuya çıkmış gibisiniz.”

“Efendim yalvarırım, eğer beni dinlerseniz.”

“Bir kadının yalan söyleyen dillerine ihtiyacım yok,” diye çıkıştı MacLaren, öfkesi açıkça görülüyordu.

Aila’nın nefesi kesildi. “Ama söylemem gereken bir şey var—”

“McNab’in adamları geliyor!” diye bağırdı Warwick.

“Söylemek istediğim buydu—” Ama MacLaren onu dinlemiyordu ve onu adamlarının arasına sakladı.

“Onu alın ve gözden kaçırmayın. Tekrar kaçmasına izin vermeyin.” MacLaren ve Chaumont arkalarına bakmadan düşmanlarıyla buluşmak üzere sık ormanda hızla ileri koşmaya başladılar.

MacLaren, McNab’in adamlarını kovaladı fakat kendi topraklarında iyi saklanıyorlardı, aniden saldırmış ve aynı hızla sık ormanın içinde kaybolmuşlardı. Bu korkutucu oyunu saatlerce oynadılar ve McNab bir türlü ortaya çıkmadı.

MacLaren düşmanın nerede olduğunu kestiremediği için endişeliydi. Aila’nın saklandığı yeri defalarca değiştirdi, McNab’e geri dönmesini istemiyordu fakat aynı zamanda gözden uzaklaşmasını da istemiyordu. Onu ve hizmetlisini koruma görevini kendi adamlarına vermişti. Başka hiç kimseye güvenmiyordu, hele kendi karısına hiç güvenmiyordu.

MacLaren gün ortasında dinlenme yerlerine geri döndü ve uzaktan Aila’yı izledi. McNab’i avlama işi şimdiye kadar başarısız olmuştu. Birkaç küçük çarpışma olsa da hatırı sayılır bir savaş yaşanmamıştı. MacLaren, Aila’yı gizlice izlemeye devam etti ve sonra bunu yaptığı için kendine lanet okudu. Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı, kendisini ve adamlarını güvende tutmak ve hain bir kadına göz kulak olmak gibi.

“Sana bir iş daha çıktı dostum,” dedi MacLaren Chaumont’a. “Kendi topraklarımla McNab’in toprakları arasındaki sınıra tehlikeli derecede yakınız. Kısıtlı savunmamız var. Toby ve Rorke’u alıp klanımızın durumunu kontrol edersen minnettar olurum. Ben ormanda gölge avlarken onları klanıma saldırmış bulursam kahrolurum.”

“Tabii, durumlarını öğrenip hemen sana rapor edeceğim.”

“Leydi Patrick’in güvende olduğundan emin olun.” MacLaren, kuzeninin dul karısının iyi olmasına önem veriyordu.

Chaumont gülümseyerek başını salladı. Chaumont da Mary’ye karşı özenliydi. MacLaren özenlerinin farklı türleri taşıdığını biliyordu.

“Ve bunu Leydi Patrick’e vermeni istiyorum. Bu onun kira bedelindeki payı.” MacLaren bir torba altın uzattı. Chaumont torbaya sadece bakmakla yetince, MacLaren onun elini aldı ve torbayı avcunun içine bırakıp yürüyerek uzaklaştı.

“Bekle!” diye seslendi Chaumont. “Bu sene kira almadığımı sanıyordum.”

“Almıyorum. Ama bu Mary'nin payını vermeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Chaumont omuz silkti ve uzaklaştı. MacLaren Aila'yı izlemeye geri döndü, onu izlemiyormuş gibi görünmeye çalışarak. Sinir bozucu kadın. Bu kadınla nasıl başa çıkacaktı? Aklına bir sürü çekici düşünce geldi, çoğuna çıplaklık hâkimdi. O dolandırıcı bir fahişeydi, dibine kadar haindi, ama MacLaren'in aleti bunları önemsemiyor gibiydi.

17

Mary Patrick, odunun üzerinde pişmekte olan koyun etinin ateşine doğru eğildi. Lordu MacLaren döneli üç mevsim olmuştu ve yanında kocasının kılıcını da getirmişti. Kılıç artık duvarda asılı duruyordu; James Patrick'in asla geri dönmeyeceğini hatırlatıyordu sessizce. Yine de kötü haber beklenmedik değildi. Jamie hayatının aşkı olmuştu, fakat gittiğinden beri son beş senedir onunla ilgili anılar unutulmaya başlanmıştı. Kocasının gözlerine bir daha bakamayacak olduğunu kabullenmişti. Aynı zamanda MacLaren ailesine karşı ne kadar cömert olursa olsun kuzeni hakkında konuşmak istemiyor gibi görünüyordu ve Mary'ye de söz ettirmiyordu. Klanın ona karşı ayrıcalıklı ve garip davranışı Mary'nin kafasında yeni sorular oluşturmuştu ve şüpheli gölgeler geziniyordu aklında.

Kapının vurulması Mary'nin taburesinden sıçramasına ve derin düşüncelerinden uyanmasına sebep oldu. Önlüğünü elleriyle düzelterek kapıyı açtığı anda karşısında kendisine gülümseyen Chaumont'u gördü. Geçen sene MacLaren ile birlikte dönmüş olan bu Fransız savaşçı klanda bir harekete sebep olmuştu. Uzun boylu, yakışıklı bir şövalyeydi, ismarlama dikilmiş keten gömleğinin üzerindeki mavi ipek yelekle kusursuz görünüyordu. Kahverengi yün pantolonu bacaklarına tam oturmuş ve kaslı bedenini şüpheye yer vermeyecek şekilde ortaya çıkarmıştı. Gösterişli oyma bir kının içindeki İskoç kılıcı yandan asılmıştı beline. Mary bun-

ların hepsini tek bir anda görebilmişti, ama onu asıl kendine çeken yüzü olmuştu. Açık kahverengi saçları kısa kesilmişti ve koyu mavi renkli gözleri neşeyle parılıyordu. Mary onun köşeli çenesine, uzun burnuna ve aynı zamanda şirin sayılabilecek yakışıklılığını veren keskin hatlarına baktı. O, İskoçya'da görmeye alışkın olduğu tüm erkeklerden kesinlikle çok farklıydı.

O harikaydı.

"İyi günler, Leydi Patrick. Umarım gününüz güzel geçer." Fransız şövalyenin etkileyici ve çekici Fransız aksanını sakın cümlelerin arasından sızıyordu. Chaumont'dan herkesin etkilendiği belliydi. Çocuklar onu seviyor, erkekler ona saygı duyuyor ve çoğu kız onun gibi genç ve yakışıklı bir adamla evlenmek için can atıyordu. Mary onun aniden kapısında beliren güzelliği ve soğukkanlılığı karşısında zorlanarak yutkundu. Fakat buna zıt olarak kendini sıradan ve donuk hissediyordu. Birkaç saniyelik garip bir sessizlik oluştu. Chaumont'un gülümsemesi yok oldu ve beklentiyle Mary'ye dikti gözlerini.

"Ah, evet," dedi Mary kendine gelerek. "Lütfen içeri gelin."

"Nezaketinize teşekkür ederim," diye cevapladı Chaumont cömert bir gülümsemeye ve çiftlik evinin salonuna doğru Mary Patrick'i takip etti.

Chaumont, Mary'nin yuvasında büyük mutlulukla gezdirdi gözlerini. Onun bu keresteden yapılmış evi bir çiftçinin kulübesinden çok daha büyük, fakat gerçek bir kasaba evine göre küçüktü. Zemin gerçek ahşaptı ve ev, el oyması ahşap çerçevelerle iyi inşa edilmişti. Odanın içinde büyük bir şömine ve uzun ahşap bir masa ile iki yanında bankalar vardı. Tavanın bir köşesi oldukça yüksekti, çatıyla birleşen tavan arasında uzanıyor olmalıydı. Odanın başka bir kenarında mutfığa açılan bir kapı vardı ve orada yanan ateşin üzerinde yemek pişiyordu. Odanın içinde gündelik işlerin izleri vardı: bir çark, dokuma tezgâhı, saz demetleriyle

dolu kovalar. Güzel bir his vardı burada ve Chaumont evine gelmiş gibi garip bir duygu içindeydi. Bu gerçekten çok garipti, çünkü Mary'nin evi şimdiye kadar yaşadığı hiçbir yere benzemiyordu.

"MacLaren işle ilgili konular için sizi görmemi istedi—" diye başladı Chaumont.

"Chaumont!" Mary'nin oğlu Gavin yan kapıdan Chaumont'a doğru koşarak içeri girdi. Chaumont'un dikildiği yerde aniden durdu ve bir an uzun boylu şövalyenin bacaklarına tırmanmaya yeltenecekmiş gibi baktı. Onun yerine kaşlarını kaldırdı, Chaumont aynı şekilde fakat zarifçe cevap verdi.

"Bana İngilizlere karşı nasıl savaştığınızı anlat! Hiç yaralandın mı? Mızrak turnuvasına katıldın mı?"

"Gavin, Sir Chaumont'u rahatsız etme," dedi Mary.

"Hiç rahatsız olmuyorum," dedi Chaumont gülümseyerek.

"Efendim, eminim ilgilenmeniz gereken çok daha önemli işleriniz vardır."

"Hayır yok, sizi temin ederim," dedi Chaumont, MacLaren'in çalılıkların arasında McNab'i arıyor olduğunu düşünerek. MacLaren kendi başının çaresine bakabilirdi; burası çok daha misafirperverdi. Gavin onun elini tuttu ve onu masanın kenarındaki banka oturttu. İkisi de oturdukları zaman, Chaumont çocuğun sorularına cevap vermeye başladı ve Mary'nin nezaketle sunduğu ılık ekmeğin üzerine tereyağını sürmeye başladı. Tüm gününü burada geçirebilirdi.

"Gel bakalım. İngilizlerle savaşmak her zaman zor bir iş oldu, oldukça zorlu bir düşmandırlar. Evet, daha önce yaralandım ama Tanrı'nın yardımıyla çok ciddi yaralarım olmadı. Ve evet, mızrak turnuvasına katıldım."

"Eminim en iyisi sen olmuşsundur." Gavin parlayan gözleriyle kahramanına baktı.

“Fena sayılmazdım. Ama biliyor musun, MacLaren mızrak dövüşünü şimdiye kadar hiç kaybetmedi?”

Gavin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hiç mi? Fransa’dayken tek şampiyon oydu demek ki.”

Chaumont gülümsedi. “En azından Gascony’de herkes onu tanır. Listede yenilmez bir şövalye daha vardı, göz alıcı zırhından dolayı ona Altın Şövalye derlerdi. Fakat o ve MacLaren ne zaman kapışmak istese hep bir aksilik çıktı. İlk önce Altın Şövalye sakatlandığı için maçtan çekilmişti. Sonra MacLaren İngilizlere karşı bir kasabayı korumak için çağırılınca çekildi maçtan.”

“Altın Şövalye kimdi?” Bu sefer soruyu soran hikâyeden etkilenen Mary idi.

“Kimse bilmiyor. Bazen şövalyeler, kendilerine karşı oynayacakların, lordlarını yenmek istemeyeceklerini düşündükleri için adlarını ya da ünvanlarını açıklamazlar.”

“Peki, babam mızrak savaşlarına katılıyor muydu?” diye sordu Gavin.

“Evet,” diye cevapladı Chaumont usulca. “Onu bir kılıç oyununda yenebilecek çok az kişi vardı.”

“Nasıl öldü?” diye sordu Gavin bir mantık bulmaya çalışır gibi. Oda sessizleşti ve soru havada ağırlaştı.

“Çok uzaktan gelen bir okla, zırhıyla boynu arasındaki boşluktan vuruldu.” Bu yeni bilginin Mary ve oğlunu yakalamasıyla yeni bir sessizlik oldu. “James Patrick benim tanıdığım en iyi adam ve en güçlü savaşçılardan. Şimdi bana kolunu göster.” Gavin kolunu kaldırdı ve Chaumont dirseklerinden omuzlarına kadar yokladı ve sert bir fiske vurdu. “Tam düşündüğüm gibi. Ona benziyorsun, güçlü kolların var. Sen de baban gibi iyi bir şövalye olacaksın.”

Gavin’in gözleri parladı. “Bana kılıç kullanmayı öğretecek misin?”

“Kesinlikle.” Mary’den çıkan küçük bir ses, cümlesine

devam etmesini sağladı, “Tabii ki annenin izniyle.”

“Gavin, şimdi git ve işlerini yap bakalım,” dedi Mary yumuşak bir sesle.

Gavin karşı çıkmak için ağzını açtı ama annesine bir kez bakınca, söylemeyi düşündüğü kelimeleri, “Peki, anne” ile değiştirdi ve kapıdan dışarı çıktı.

“Oğluma söylediğiniz güzel sözler için teşekkür ederim.”

“Böyle düşünmeyin. Gerçekleri söyledim,” diye cevapladı Chaumont.

“Evde bir erkeğin olmasını istediği bir yaşta.”

Chaumont yüzünü bankta yanında oturan Mary’ye döndü. Gençliğinin baharı geçmiş olsa da hâlâ yaşlılarına göre daha genç görünüyordu. Yirmilerinin ortalarında kendisiyle aynı yaşta olduğunu düşünüyordu. Yüz hatları çok sevimliydi ama yıllardır yalnız bir kadın olarak ev geçindirmenin ve bir çocuk büyütüyor olmanın verdiği sert ve kararlı bir ifadesi vardı. Yanaklarını tazelik sarmıştı, dudakları dolgun ve kırmızıydı. Chaumont’un şimdiye dek tanıdığı evlenmiş kadınların süslü saç örgülerinin aksine, Mary’nin kahverengi dalgalı saçları basitçe toplanmıştı, üstelik bir kurdeleyle değil deri bir iple. Normal yapıydı, büyük göğüsleri ve kıvrımlı bedenini koyu kahverengi pelerini bile saklayamıyordu. Chaumont ona gülümsedi. Bu evin uzun süre erkeksiz kalacağından şüpheliydi.

“Çocuğa bildiklerimi öğretmekten memnuniyet duyarım, ama önce MacLaren’in bana verdiği görevi yerine getirmeme izin verin.” Chaumont para çantasını çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. “Kiralardaki payınız, leydim.”

“Teşekkür ederim.” Mary’nin gülümsemesi para torbasına bakarken gölgelenmişti. “MacLaren’in bu sene kira toplamadığını sanıyordum.”

“Evet, doğru.” Chaumont bankta yönünü değiştirdi. Bunu sormasından korkuyordu. “MacLaren yine de payınıza dü-

şeni almanız gerektiğini söyledi.”

“MacLaren...” Mary torbayı izlemeye devam etti. Uzandı ve torbayı öyle güçle sıktı ki tırnaklarının rengi beyazlaştı, sonra onu masaya geri bıraktı. “MacLaren rahatımı önemsiyor ama aynı zamanda benimle konuşmak istemiyor. Herkes bana karşı çok nazik ama...” Kararlı ve yoğun bakışları Chaumont’un tekrar yönünü değiştirmesine ve bakışlarını kapıya dikmesine sebep oldu. “Bana söylemediği bir şey olduğunu biliyorum.” Mary uzandı ve Chaumont’un masanın üzerinde duran eline dokundu. Gözleri buluştu. “Bana doğruyu söylemenizi istiyorum. Kocamın ölümünün nasıl olduğuyla ilgili.”

Chaumont tekrar kıpırdandı. “Söylediğim gibi, savaşta öldü.”

“Evet, bunu söylediniz, ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Lütfen, ne olduğunu bana söylemek zorundasınız. Bir korkak olarak mı öldü? Klanın onurunu mu zedeledi? MacLaren ile birlikte dönen bütün savaşçıların bildiği bir şey var, benle konuşurlarken bunu gözlerinde görebiliyorum. Bana söylemedikleri bir şey var, siz söylemek zorundasınız.” Mary sesini bir fısıltıya indirdi. “Başka bir kadın mı aldı? Gerçekten ölmedi mi, beni gerçeklerden korumak için bir yalan mı uydurdunuz? Bunun beni çıldırttığını görmüyor musunuz? Gerçekleri metanetle karşılayabilirim. Lütfen bana sadece gerçeği söyleyin.”

Chaumont şaşkın ve endişeli bir halde Mary’nin iki elini de kavradı. “Sevgili leydim, kendinizi üzmenize gerek yok. Kocanız cesur bir adam ve ateşli bir savaşçıydı. Ne klanın onurunu zedeledi ne de evliliğinize ihanet etti.” Chaumont iç çekti, konunun değişmesini diledi de ona söylemek zorunda olduklarını biliyordu. “Ama size söylenmeyen bir şey olduğu konusunda haklısınız, fakat bu tamamen MacLaren ile ilgili, siz ya da rahmetli eşinizle ilgili değil.”

“MacLaren bir Fransız kontese âşık olmuş ve evlenmişti,” diye devam etti Chaumont. “Onu korumak için, üç İn-

giliz kaptanla savaştı. Savaşı biz kazandık, kocanız sonuna kadar cesurca savaştı fakat hayatını kaybetti. MacLaren büyük bir üzüntüyle leydisinin yanına döndüğünde, kontesin onu istemediğini, İngiliz hâkimiyetinden kurtulmak için onu kullandığını anladı. Onun düzenbazlığına yenik düştüğü için, Patrick’in ölümünden kendisini suçluyor.”

Evi sessizlik doldurdu ve Mary görmeyen gözlerle ona baktı.

Kulaklarında çınlayan bunaltıcı sessizlikten huzursuz olan Chaumont konuşmaya devam etti. “Sonradan anladık ki, Gascony’de kontesi korumak için savaşıyor olmasaydık, Crecy’deki Fransızlara katılmış olacaktık. Kişisel olarak, kaçırmış olmaktan memnun olduğum tek savaş budur. Çünkü o savaşı İngilizler kazandı ve yüzlerce Fransız şövalye kılıçtan geçirildi. Kavgaya katılmış olsaydık bizim başımıza gelecek olan da bu olurdu.”

Mary gözlerini kapadı. “Demek benim Jamie’m gerçekten öldü.”

“Bunu söylemek beni acıtıyor ama, evet.”

*

Mary, ahşap bankta Chaumont’un yanında oturuyordu. Sonunda biri ona gerçeği söylemişti. Gerçek, kocasının ölü olduğuydu. Kocasını kaybetmiş olmanın kederi mi yoksa onunla ilgili karanlık sırrın çözülmesinin ferahlığından mı bilinmez, gözyaşları akmaya başlamıştı. Nasıl olduğunu pek fark edemedi Chaumont’un kollarında, tek güvenli liman oymuşçasına koluna sımsıkı sarılmış halde buldu kendini. Yüzünü onun göğsüne bastırdı, başarısızca gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. Chaumont onun saçlarını okşadı ve sakinleştirici etkisi olan Fransızca bir şeyler mırıldandı. Onun şefkati Mary’nin sadece daha şiddetle ağlamasına sebep oldu.

Gözyaşları yatıştığında geri çekilmeye çalıştı. Davranışından utanmıştı, ama Chaumont onu bırakmaya niyetli gö-

rünmüyordu. Mary iç çekti ve kendini bu kolların rahatına bıraktı, onun bedeninin sıcaklığını hissetmek ve birinin onu kucakladığı hissini geçici huzurunu yaşamak istedi. O an bittiğinde, çok az tanıdığı bu adamla yaşadığı yakınlıktan ani ve büyük bir utanç duydu.

“Özür dilerim,” dedi yanakları kızarıırken kendini onun kollarından ayırarak. “Benim nasıl bir kadın olduğumu düşündün kim bilir?” Gözlerini kaçırdı, kendisiyle ilgili yargısını ya da daha kötüsü alay edişini görmek istemiyordu.

“Başkalarının yönlendirmelerine kolayca kanmayacak dürüst bir kadın olduğunuzu düşünüyorum.”

Chaumont’un parlak mavi gözleri onunkilere kilitlenmişti. Utanç duygusu bir yana atılmış ve yerine başka bir duygu gelmişti; tarif etmesi zor fakat utançla eşit derecede yoğun bir duygu.

“Sizin onurlu bir leydi olduğunuzu biliyorum,” diye devam etti Chaumont. “Başkaları kaçarken siz burada MacLaren’in topraklarında kaldınız. Klanın tümü bu yüzden sizle gurur duyuyor. Çünkü siz dürüst oldunuz. Kocanıza karşı. Klanınıza karşı.”

Mary’nin yüzünü ateş bastı ve Chaumont’un sözleriyle şaşkına dönerek kafasını iki yana salladı. “Kader, efendim, ben böyle bir övgüyü hak edecek bir şey yapmadım. Ben fakir bir çiftçinin kızıyım. Kocamın davranışları sayesinde ‘leydi’ diyorsunuz bana. Bu çok garip bir şey. O yaşarken kimse beni leydi olarak bilmedi, hepimiz döndüğünde öğrendim ona şövalye nişanının verildiğini. Burada kaldım ama değerlerim için değil, gidecek başka bir yerim olmadığı için.” Chaumont’un gözleri onu hiç terk etmedi ve onun ilgisi Mary’yi telaşlandırıyor.

“Ben doğuştan piçim,” dedi Chaumont yavaşça Mary’ye doğru eğilirken. “Annemin ölüm yerine göre almışım adımları. Gerçek bir soyadım bile yok. Beni bunlar yüzünden suçlayabilir misiniz?”

“Hayır, efendim!” diye atıldı Mary oturduğu banktan ve mutfağa doğru koştu. Chaumont’un görüş alanından çıkınca kendini mutfak duvarına dayadı, elini göğsünün üzerine koyup kafasını toplamak için artarda derin nefesler aldı. *Sadece fazla dostça*, diye hatırlattı kendine. *Ve sen yalnız ve dul bir kadınsın. Onun dikkatini çekmek için şansın çok az, bu yüzden ona âşık olan aptallardan biri olmayacaksın.* Birkaç sakinleştirici nefesten sonra salona geri döndü. Etler, ateşin üzerinde çoktan unutulmuş ve yanmışlardı.

“Pekâlâ,” dedi Mary, aralarına mesafe koyarak ve başarısızca sakinmiş gibi davranmaya çalışarak. “Size... nezaketiniz için teşekkür ederim. Sizi işinizden alıkoymak istemem.”

Chaumont, ayağa kalktı ve bel hizasına kadar eğilerek selamladı. “İyi günler, leydim.”

Mary, Chaumont evden çıktıktan dakikalar sonra ona reverans yapmadığını hatırladı. Creag an Turic’e doğru giden tepeyi doğru yürüyen Chaumont arkasını döndü ve Leydi Patrick’in evine baktı. Bir dakika boyunca durdu, sonra parmaklarıyla saçlarını düzeltti ve kafasını salladı. Yüzünde bir gülümsemeyle kule evine doğru geri yürüdü. Arkadaşlarını topladı, atına bindi ve MacLaren’i bulmak üzere atını sürmeye başladı. Gülümseyişi yol boyunca kaybolmadı.

*

MacLaren, McNab ile oyun oynamaktan yorulmuştu. Onu tüm gün aramıştı, McNab’in klanından birkaç adam görmüş fakat McNab’in kendisini bulamamıştı. Bu verimsiz, sinir bozucu bir gündü, üstelik hain bir kadın günü daha da berbat bir hale getirmişti. MacLaren kendini ormandaki ağaçların arasına attı ve sırtını koca ve sert bir ağacın gövdesine yaslayarak Aila’yı izledi. Leydi, etrafındaki adamların farkında değilmiş gibi garip kelimeler mırıldanıyordu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Chaumont.

MacLaren kimin konuştuğunu fark etmeden önce bıça-

ğını arkadaşının boğazına dayamıştı bile. "Chaumont," diye gürledi ve bıçağını yerine yerleştirirken dikkatini tekrar karısına verdi. "Bilmiyorum, bütün gün böyleydi."

Chaumont bir dakika boyunca dinledi. "Yunanca," dedi kendinden emin bir şekilde. "Manastırda geçirdiğim günlerden biliyorum. En azından eğitilmiş bir kadınla evlisin."

"Evet. Kafasının doğru çalışıp çalışmadığı başka bir konu."

"Deli ya da değil, bence o iyi biri."

"İyi mi? McNab ile kaçtı."

"Gerçeğin bu olup olmadığını bilmiyorsun. Neler olduğunu ona sormalısın."

"Peh," MacLaren suratını buruşturdu ve buradan ayrılmak için yapılan hazırlıkları kontrol etmek için ilerledi. Güneş batıyordu ve McNab'in topraklarından çıktıktan sonra gece için kamp kurmak üzere geri çekilmeye karar vermişti.

Kısa zaman sonra hep birlikte yola koyuldular. Graham'ın bazı adamları yakın koruma yapıyorlardı. MacLaren onlara bu kadarı için güveniyordu, evet, ama Aila'yı koruyanlar kendi adamlarıydı. Aila'nın kaçmasını engellemek üzere sorumlu olan kişi Rory idi. MacLaren tüm güruhu hızlı tempoda yürütüyordu. Graham'ın topraklarına dönüp kamp kurmak için güvenli bir yer bulmak istiyordu. Adamlarının dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Dundaff'e dönmektense geceyi ormanda geçirmeyi daha güvenli buluyordu.

İrmak kenarında buldukları korunaklı yere, savaş hayatına alışkın adamları hızla kamp kurdular. Yanlarında erzak olmamasına rağmen, MacLaren'in adamları arazide yaşamaya alışıktilar ve kısa süre içinde yakaladıkları avları ateş üzerinde pişirmeye başladılar.

MacLaren yemek boyunca Aila'yı uzaktan izlemeye devam etti, ne kadar yemek yediğine ve erkeklerle nasıl konuştuğuna dikkat kesilmişti. Üstü başı fena haldeydi. Peleri-

ni yırtılmıştı ve kir içindeydi, gür saçları ise ensesinde toplanmıştı fakat boğumdan fırlayan saçaklar her yöne dağılmıştı. Yine de boynunu dik tutuyor, gözleri kararlı bakıyordu. Hem kendi adamları hem Dundaff'in askerleri ona sonsuz saygı gösteriyordu, Aila'nın da aynı saygıyı onlara gösteriyor oluşu MacLaren'i memnun ediyordu. Ne kadar pis olursa olsun, hâlâ çok güzeldi.

MacLaren kafasını iki yana salladı. Bu açıdan düşünmek en iyisi olacaktı. O tam da korktuğu gibi ihanet etmişti kendisine. Evlilik gecesinde yemeğe inmeyerek onu reddettiğini herkese ilan ederken hislerini açık etmekle kalmamış, ertesi gün kaçmıştı. Karar vermiş olmalarına rağmen, böyle bir kadınla evlenmiş olduğunu düşününce midesine kramp giriyordu. Evlenmeyi kabul etmişti ve bu kilise tarafından onaylanmıştı. Geriye yapacak tek bir şey kalmıştı; ikisinin de bu konuda ne düşündüğünü önemsemeksizin, bu işin bu gece yapılması gerekiyordu.

Aila, McNab'den "kaçışını" oldukça hayal kırıcı buluyordu artık. Sabahtan beri at sırtında hizmetlisiyle birlikte MacLaren'in dört adamının "koruması" altındaydı. Savaşçılar fazlasıyla nazik ve profesyoneldi, her hareketini dikkatle izliyorlardı. Kocasıyla konuşmak için bir şans elde etmek üzere beklerken bir sürü farklı duygu sarıyordu içini. Önce, onu tekrar gördüğü için dehşete düşmüştü. Davranışları inciticiydi. Belki de annesi haklıydı, MacLaren bir kez dizginleri eline alınca ona karşı çok zalim olacaktı. MacLaren kamp alanına her dönüşünde onu görmezden geliyordu, hatta başkalarıyla onun hakkında konuşurken bile, sadece "o" diyerek varlığını bile reddediyordu. Zaman ağır ağır akar-ken, içindeki öfke köpürmeye başladı ve kısa zaman sonra bu öfke korkularının üzerine çıktı. Son birkaç gündür yaşadığı bunca zor şeyden sonra, saygısızlığın en büyüğü ile, McNab ile kaçmış olmakla suçlanmak dayanılmazdı.

Güneş ufuk çizgine inmişti ve Aila'nın bu akşamı Dundaff'te geçirme umutlarıyla birlikte batıyordu. Nefesine ve içinden söylediği sakinleştirici kelimelere odaklanarak dingin ve ölçülü kalmaya çalıştı. Gözlerini kapatarak rahatı için hazırlanmış devrik ağaç kütüğüne oturdu, "huzurlu", "serinkanlı" ve "dingin" olmak için uğraştı. Latince'yi bitirince İtalyanca devam etti ve sonra az bildiği Yunanca ve İbranice kelimeleri hatırlamaya çalıştı. Kuşku duyduğu bir rahatlık içindeydi.

Işık tamamen yok olmaya başlayınca, tüm grup gece kampı için güneye doğru taşınmıştı. Aila kendisine sunulan eti memnuniyetle kabul etti. O anda sopanın ucunda han-wick ve Pitcairn'i bulup onlara hızla nasıl kaçırıldığını ve sonra nasıl kaçtığını anlattı. MacLaren'in gözcüleri ile ken-disini Chaumont diye tanıştıran uzun boylu Fransız şöval-ye de yanlarında duruyordu. Adamlar hikâyeyi yorum yap-madan dinlediler, Aila bunun için müteşekkirdi çünkü kale-den neden kaçtığını en baştan anlatmak ilk bakışta oldukça karmaşıktı.

Aila kendi kanından insanların yanında oluşuyla daha da rahatlamışken Senga'nın aynı durumda olmadığını fark etti. Hizmetli kız gün boyunca gergindi ve bir sürü savaşçı kam-pa geri döndüğünden beri çok korkmuş görünüyordu. Aila yanlış bir yargıda bulunmak istemiyordu ama hizmetlisi hakkında şüpheleri giderek artmıştı. Tüm gün boyunca ya-şadıklarını gözden geçirince, manastırdan ayrılmadan önce Senga'nın konuştuğu çocuğu hatırladı. McNab'e haber gö-türmesi için mi konuşmuştu onunla? Adamlar geceye hazır-lık yaparken iki kadını nehir kenarında kısa bir an yalnız bı-rakınca, Aila bu fırsatı değerlendirmek istedi.

"McNab için mi çalışıyorsun?" diye sordu Aila yumuşak bir ses tonuyla.

Senga kafasını kaldırıp açıkça şaşırılmış bir halde leydisi-ne baktı, ama gerçeği saklamaya gerek duymadı ve kafası-nı salladı.

"Neden?"

"Özür dilerim, leydim. Bunu yapmak istemezdim ama artık onun söylediklerini yapmamaktan çok korkuyorum."

"Eğer McNab'den korkuyorsan seni koruyabiliriz."

"Hayır, ondan korkmuyorum, leydim."

"O zaman kimden korkuyorsun?" diye sordu Aila kalp atışları hızlanırken. McNab'in bahsettiği adamın kim ol-

duğunu Senga biliyor muydu? Dundaff'te bir hain mi vardı? Aila Senga'ya daha ya yaklaşarak fısıldadı, "Dundaff'te Graham'a McNab için ihanet eden biri mi var?"

Senga gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kafa salladı.

"Bana kim olduğunu söyle." Aila sesini koruması gereken sınırdaki tutmayı başaramamıştı.

Senga kafasını iki yana salladı, şüphe duyuyordu.

"Seni korurum." Aila şu anki durumunu düşününce otorite sahibi olduğundan şüphe etti. "Bana kim olduğunu söylemek zorundasın."

"Buraya gelin," dedi bir erkek sesi. Aila'nın hizmetlisiyle konuşma şansı, MacLaren'in askerlerinden birinin yanlarına gelmesiyle son buldu.

Aila ve hizmetlisi kendileri için yatacak yer hazırlanmış kampa götürüldü. Aila gece boyunca onu sıkıştırmaya devam etmek üzere hizmetlisiyle aynı yerde yatmayı umdu. Fakat Senga'ya kalması söylendi ve Aila kampın merkezinde bir sürü erkeğin yatacağı yere doğru götürüldü. MacLaren onu bekliyordu. Utanarak da olsa, MacLaren'in kendisinin yanında yatmasını beklediğini anladı. Gözünde bir şeyler canlandırmak istemiyordu, temkinli bir şekilde yere oturdu.

"İşte," dedi MacLaren yanında duran kumaştan yatağı göstererek.

"Hizmetlimle yatmayı tercih ederim," dedi Aila öfkeyle.

"Burada daha güvenli olursun."

Aila bundan emin değildi. MacLaren hâlâ kumaş parçasından oluşan tuniğini giyiyordu. Fakat Aila gömleğin bir yatak haline getirilmiş olduğunu görünce, tuniğinin altında hiçbir şey olmadığından şüphelendi. Omuz hizasındaki saçları yüzüne dökülmüştü ve ona soğuk gözlerle bakıyordu. "Pelerinini çıkar. Üzeri toprak dolu."

"Bu sizin suçunuz," diye atıldı Aila gözleri öfkeyle par-

layarak.

MacLaren omuzlarını silkti. "Çıkar."

"Hayır." Aila etrafına baktı, fısıltıyla, "Adamların beni göreceksin," dedi.

"Arkanı dönmün," diye bağırdı MacLaren yüksek bir sesle ve adamlar bu çifte sırtlarını döndüler.

"Ama sen..." diye ekledi Aila kısık bir sesle.

MacLaren ona sert bir bakış attı ve o da arkasını döndü. Bu anın avantajını kullanan Aila kuşağını açtı ve pislerinin bütünü bir gün yapmak istediği gibi çıkarıp yere bıraktı. İç gömleğini sıkıca tuttu ve yeleğini bedenine sardı. MacLaren'in gömleğinin yayılmış olduğu yere yattı ve dokunduğu kumaş parçasının tüm gün MacLaren'in hangi bölgesine dokunmuş olduğunu düşünmemeye çalıştı.

MacLaren kolunu Aila'nın bedenine sarıp onu kendisine doğru çekti. Aila'nın nefesi kesildi, MacLaren'in sıcaklığı tüm bedenini sarmıştı. Sonra onu kendine iyice bastırıp ve Aila bir an onun sıcaklığı ile güçlü kaslarına gömülmek istedi. Sonra onun kendisine nasıl davrandığını hatırlayarak kendini geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sana... karıma sarılıyorum." MacLaren nazik fakat sert bir şekilde onu tekrar çekti ve Aila kendini onun yanında uzanırken buldu. MacLaren üzerine eğildi ve elini yeleğinden içeri sokup kalçasına kadar indirdi, sonra iç gömleğini sıyırmaya başladı.

Aila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve MacLaren'in yukarı doğru kayan elini durdurmaya çalıştı. "Hayır. Ne yapıyorsun?" diye sordu Aila'nın öfkeli fısıltısı.

MacLaren iç çekti. "Baban seninle evlenmemi teklif etti. Ben de kabul ettim. İkimiz de yemin ettik, sadık kalmak istediğim yeminler. İkimizin de sorumlulukları var; senin babana karşı, benim klanıma karşı. Kişisel hislerimiz ne olur-

sa olsun, bu evliliğin gerçekleşmesi gerekiyor.”

Aila yerde yatıyor olduğu için şanslıydı yoksa MacLaren’in şok edici sözlerinden sonra zaten yerle bir olmuş olacaktı.

“Burada mı?” diye sızlandı Aila.

“Burada.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

“Hayır! İstemiyorum,” diye çıkıştı Aila düşündüğünden daha yüksek bir ses çıkararak. Daha kötüsünün ne olabileceğini bilmiyordu, MacLaren onunla burada yatacak ve tüm kamp bunu bilecekti.

“Buraya gel, benimle savaşma. Ben senin kocanım.” MacLaren iyice yanaştı.

“Ama herkes bizi duyacak.” Aila onu çaresizce durdurmak istiyordu.

“Hayır, hepsi uyuyor. Kimse hiçbir şey duymayacak.”

“Seni gayet iyi duyuyorum.” Chaumont’un güçlü sesi karanlıkta çınladı. “Belki de gelinin ilk gecesinde daha özel bir an yaşamak istiyordur.” Aila Fransız adamın sözleri karşısında utancından yerin gibine girdi.

“Evet, Chaumont haklı,” dedi başka bir ses.

“Hayır,” dedi bir diğeri, “bir kadın yerini bilmeli. Kocası onu şimdi istiyorsa, karşı çıkmamalı.”

“Bir kadın asla kocasıyla savaşmamalı.”

“Evet,” diye onayladı diğer adamlar.

“Ama bir koca da karısına ilk gecesinde ona karşı çıkmak için bir sebep vermemeli,” dedi Chaumont tekrar.

“Bu kadar yeter,” diye bağırdı MacLaren.

“Leydi Aila her zaman iyi biri olmuştur. Eğer ona karşı geliyorsa, MacLaren yanlış bir şey yapıyordur.” Aila bu se-

sin babasının adamlarından birine ait olduğunu fark etti ve ayak parmaklarına kadar kızardı.

“Lordumuz uzun zamandır yalnız. Belki de biraz körelmiştir.”

“Benim karım omuzlarının okşanmasını severdi. Bunu denedin mi hiç?”

“Şiirler okuyarak onu kandırabilirsin.”

“Şiir mi? Hayır, kadınların öpülmesini sevdikleri yerler öpülmeli.”

“Ah, o yerler nerelermiş?”

“Ah, Tanrım, beni al,” diye fısıldadı Aila ve Tanrı’nın ona acımasını umarak yerin onu yutmasını istedi.

“Nasıl istersen,” dedi MacLaren ve onun üzerine çıktı.

“Hayır! Sen değil!” diye bağırdı Aila ve onu itmeye çalıştı.

“Leydi Aila’nın canını yakma,” dedi kısık bir ses. Aila bu sesin Warwick’e ait olduğunu biliyordu.

“Canını acıtmıyor, onunla birlikte oluyor.”

“Bunun ne yeri ne de zamanı,” dedi Pitcairn.

“Kesin artık!” diye gürledi MacLaren ayağa kalkıp Aila’yı da kaldırarak. “Pelerinini giy.” MacLaren hızla gömleğini üzerine geçirdi. “Madem mahremiyet istiyorsun, sana mahremiyet sağlayacağım.”

MacLaren Aila’yı yarı kucaklayarak ve yarı sürükleyerek kampın merkezinden kalın ormana doğru götürüyordu. Kısa bir yürüyüşten sonra MacLaren etrafı büyük kayalarla sarı-lı ufak bir düzlükte durdu. Dolunay ağaçların arasından sızıyordu. Uzun boylu İskoçyalı ona dik dik bakmasa, çok güzel bir akşam olabilirdi bu.

“Burası senin için uygun olur mu?” diye sordu MacLaren bir bildiri yapar gibi ve bir kez daha üzerindeki çıkarıp ikisi için yere serdi. Aila bir gerekçe bulmadan önce, üzerinde-

ki yeleğini çıkardı ve üzerlerine bir battaniye gibi yaydı. Bir süre birbirlerine dokunmadan öylece uzandılar.

“Benimle evlenmek istemediğini biliyorum,” diye başladı MacLaren, sesi ifadesizdi. “Başka biriyle birlikte olmayı tercih edeceğini de, ama artık evliyiz ve sorumluluklarımızı yerine getirmemiz gerekiyor.”

“Demek ne hissettiğimi biliyorsun?” diye çıkıştı Aila. Öfke, korku ve yorgunlukla titriyordu. “Sen tüm hayatının birdenbire değişmesinin ne demek olduğunu biliyor musun? Hayatın için düşündüğün ve anladığın her şeyin tamamen tersine dönmesini?”

MacLaren hiçbir şey söylemedi ama ona dokunmaya yeltenmedi. Yan yana uzandılar, ağaçların tepe çizgisinden yavaşça yükselen ayı izlediler.

“Asla canını yakmak istemedim Aila.” MacLaren ilk kez adını telaffuz ettiğinde garip bir çınlama oldu. “Belki de bu evlilik ikimizin de istediği bir şey değildi, ama gerçek şu ki artık evliyiz ve bu evliliği yasallaştırmalıyız. Manastıra ya da başka bir adama kaçacak olmanı kendime dert etmek istemiyorum. Bu akşamdan sonra, seni bir süre yalnız bırakacağım, tabii eğer istersen.”

MacLaren ona doğru döndü ve elini yavaşça indirip iç gömleğini tekrar sıyırmaya başladı.

“Hayır,” diye fısıldadı Aila ve elini itmeye çalıştı.

“Kendini sakinleştirip bana karşı koymaya çalışmazsan senin için daha kolay olur.”

“Şimdi anladım,” dedi Aila korkuyla titremesine rağmen kinayeli bir şekilde. “Demek uslu durmazsam beni canını yakmakla tehdit edeceğin bölüme geldik.”

“Ne?” MacLaren hemen durdu.

“Ya nazikçe yaparız ya da zorla. Nasılsa her ikisinden de zevk alacaksın. Değil mi? McNab’den farkın yok.”

“O sana ne yaptı?” MacLaren’in sesi ürperticiydi.

“Denedi... şey yapmaya çalıştı... Hem sana ne?” Aila kekeleydi ve yaşlar gözlerinden akmaya başladı. “Ah, biliyorum, onun çocuğunu taşıyıp taşımadığımı merak ediyorsun. Peki, hayır, bunun için endişelenmene gerek yok. Ama sana hâlâ bakire olduğumu söylesem de bana inanmazsın. Bu yüzden devam et, ne istiyorsan yap, artık umurumda değil.” Aila arkasını döndü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

*

MacLaren çaresizce ne yapması gerektiğini düşünerek Aila’nın ağlayışını izledi. Adamları ona Aila’nın kaçırıldığını ve sonra McNab’in elinden kaçtığı bilgisini vermişti, sonunda güven duygusu yeşermeye başlamıştı. Aslında bakire olduğunu kanıtlamıştı ve bu işlerden pek anlamıyor oluşu onun masumiyetini belli ediyordu. MacLaren saçma bir şekilde Aila’nın omzuna vurdu. Ağlayan bir kadına karşı ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“McNab ile isteyerek mi gittin?” diye sordu nazik olmaya çalışarak.

“Hayır,” diye cevapladı Aila gözyaşlarının arasından.

“O sana...” MacLaren doğruldu. “Sana zorla sahip olmaya mı çalıştı?”

“Evet.” Aila yeniden hıçkırmaya başladı.

MacLaren’in öfkesi galeyana geldi. McNab’i yakalayınca yavaş ve ağır bir ölüm verecekti ona. “Sana dokunan her parçasını tarif et bana ki onları kesip o piçi öldürmeden önce yedireyim.” Aila ağlamayı kesti ve ona doğru döndü ve hıçkırdı, hıçkırığı bir kahkaha gibi duyuldu.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten leydim. O piçi nasıl istersen öyle öldüreceğim.”

Aila başarısızca içinden gelen gülümsemeyi engellemeye çalıştı. “Bir başkasının ölümünü istemek kötülük olur.”

“O zaman tüm hayatım kötülük içinde geçmiş demektir.”

Karı koca uzun süre birbirlerine baktılar, evliydim ama birbirlerine hâlâ yabancıydılar.

“Şimdi bana ne yapacaksın?” diye sordu Aila sessizce.

MacLaren ağır bir iç çekti ve sırt üzeri uzandı. “Eğer sorduğun buysa seni zorlamayacağım.”

“Gerçekten mi?”

MacLaren kafasını bileğinin üzerine yerleştirdi ve ona baktı. “Babamın üzerine yemin ederim ki, seni benimle yatmaya zorlamayacağım. Eğer yalan söylüyorsam bu sözlerim mahşer günü karşıma çıkar.”

“Teşekkür ederim.” Aila nefes aldı ve MacLaren’a sokuldu. Yaklaşan, kafasını göğsüne yaslayıp dizlerini kalçalarına yanaştıran Aila’yı görünce MacLaren donakaldı. Ilık ve yumuşacıktı ve MacLaren’in bedeni aniden tepki verdi. Dişlerini sıktı ve biraz önce gösterdiği anlayıştan dolayı pişman oldu. İstese de istemese de ona sahip olmaya hakkı vardı ama onu zorlamayacağını da biliyordu. Onun kızıl saçlarına dokunmak, elini buklelerinin arasına gömmek istiyordu. Her kalp atışıyla birlikte arzu vücuduna hücum ediyordu ama ellerini yanında tutup baştan çıkma riskini göze almak istemedi. Aila ya gerçek bir masum ya da usta bir numaracıydı. MacLaren hangisinin gerçek olduğunu merak ediyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Aila ve geri çekilmeye başladı.

“Hayır,” dedi MacLaren iç çekerek, kolunu nazikçe ona sararken. “Sen benim karımsın. Kafanı yere değil omzuma koyman doğru olan.” Geri çekilmesine izin vermeliydi, ama ona daha da yaklaşmak istiyordu; sonuna kadar yaklaşmak. “Sana verdiğim söz için bu kadar çabuk pişman olacağımı bilmiyordum.”

Aila kafasını kaldırdı, gözlerinde endişe vardı. “Sen ne yapacaksın...”

“Hayır. Sözümü tutacağım. Üstelik bir erkek asla kendi karısını buna zorlamamalıdır.”

“Be... ben üzgünüm.”

“Endişelenme.” MacLaren diğer kolunu da ona sardı ve kafasını göğsüne yerleştirdi. “Sen çok güzel bir kadınsın. Bunu fark etmemek için ölü olmam lazım.” Saçlarıyla oynamaya başladı, yavaşça okşadı.

“Güzel mi? Benimle dalga mı geçiyorsunuz efendim?”

“Hayır, bu gerçek ve eminim sen de bunun farkındasın.” MacLaren parmaklarını onun gür saçlarının içine geçirdi. Ateşle oynuyordu, ama beyninin vücuduna gönderdiği emirlere rağmen, sanki bedeninin kendine ait başka bir beyni varmış gibiydi.

“Annem bana gerçekleri söylemişti, ben erkekler için çekici değilim.”

Bu gerçek miydi? Aila gerçekten ne kadar çekici olduğunu bilmiyor muydu? Bu imkânsızdı. MacLaren onun rahatladığını ve kendini onun kollarına bıraktığını hissetti, kendisiyle yarışır gibi iç çekti. Onu istiyordu... Şimdi.

MacLaren homurdandı ve çekildi. “Ah, tatlım. Beni deli ediyorsun. Seni delice istiyorum ama senin için cehennemde yanmak istemiyorum. Beni baştan çıkararak kendini eğlendirdin, bunun karşılığında istediğim bir şey var.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Aila gözlerini açarak.

“Bana her zaman gerçeği söyleyeceğine dair yemin etmeni istiyorum, ne sorarsam sorayım.”

“Tabii ki size karşı dürüst olacağım. Siz benim kocam-sınız.”

“Evet, ama üzerindeki haklarımı reddetmek ister gibi bir halin var, bu yüzden bu konuda söz vermeni istiyorum. Bedenini bana vermeyi istemen konusunda seni serbest bırakıyorum, ama dürüstlük konusunda değil.”

“Beni utandırıyorsunuz efendim.” Aila’nın sesi titriyordu.

“Söz ver, lütfen.”

“Size yemin ederim, Sir Padyen MacLaren, size her zaman doğruyu söyleyeceğim. Eğer yalan söylersem, bu akşam bana verdiğiniz söze bağlı kalmak zorunda bırakmam sizi.”

MacLaren gülümsedi. Bu sözü sevmiştir. Artık tek yapması gereken Aila’nın bir yalanını yakalamak ve üzerine gitmektir. MacLaren uzanıp onu sardı, Aila’nın kaçacağını düşündü, ama öyle olmadı. MacLaren büyük bir hevesle karısının yalan söylemesi için nasıl bir soru sorması gerektiğini düşünmeye başladı.

19

Aila ay ışığında Padyen MacLaren’in yanında uzanıyordu, her nefesinde bu adama karşı hisleri yükselip alçalmaktaydı. Onunlayken ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu, ama eğer şansı olsa bile onun yanından ayrılmak istemeyecekti.

“Dün neden Azize Margaret Manastırı’na gittin?” MacLaren’in sesi sakindi ve gözleri Aila’ya kilitlemişti.

Aila derin bir nefes aldı. İtiraf zamanı gelmişti. “Evliliğin feshi ve manastıra geri dönmeyi talep etmek için gitmişim. Annem hep Azize Margaret Manastırı’na girmemi istemiştir ve ben tüm hayatımı bir rahibe olmak üzere hazırlamışım. Sizinle evlenmek... Hiç beklenmedik bir şeydi. Evlilik gecesinde yanıma gelmediğinizde, sadece bana kalacak miras için benimle evlenmiş olmanızdan ve Dundaff’ten taşınınca bana kötü davranacağınızdan korktum. Beni affedin efendim. Bu çok korkakçaydı, kabul ediyorum.”

“Benden hâlâ korkuyor musun?”

“Hayır, yani, o günkü kadar değil.”

“Seni korkutmak istememişim. Sana asla kötü davranmayacağım. Bana güveniyor musun?”

MacLaren’in sıcaklığı onu ısıtmıştı, onu kendine doğru çekiyordu. Ona bir söz vermişti ve sözünü onurla tutuyordu. Bu Aila’nın hak ettiğinden çok daha fazlasıydı ve Aila bunu biliyordu. Gönlünde, ona güveniyordu. “Evet, güveniyorum. Siz bana güveniyor musunuz?”

Bu bambaşka bir soruydu. "Güvenimi kazanmalısın Aila ve şimdiden bunu zorlaştıracak şeyler yaptın bile."

Aila gözlerini indirdi. Bu söylemin doğruluğu inkâr edilemezdi, ama yine de ikinci bir şansının olmasından memnundu. O, yanlış yapmış biri olduğu düşüncesine alışık değildi ve bu his hiç hoşuna gitmiyordu. "Manastıra kaçtım, bunu kabul ediyorum. Ama kafam karışık. Hatamı fark ettiğimde kaleden kaçalı sadece birkaç saat olmuştu ve hemen geri döndüm. Ya da en azından McNab'e yakalanana kadar yapmaya çalıştığım şey buydu."

"Manastıra kadar gitmeyi başardın. Evliliği feshedebilir ve rahibelere katılabilirsin. Seni geri dönmeye iten ne oldu?"

"Rahibe Enid ile konuştum. Bana dua etmemi söyledi." Aila duraksadı. Rahibe Enid'den başkasına dualardan ve aklına düşen ayetlerden bahsetmemiştii. "Bazen dua eder veya Tanrı'yı dinlerken, aklıma birdenbire bir ayet gelir. Tanrı'nın benimle konuşmak için bunları aklıma gönderdiğine inanırım." Aila, MacLaren'a dikti gözlerini, onunla alay edip etmeyeceğini merak diyordu.

"Demek inancına bu kadar sadıksın, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Şu an aklına gelen bir ayet var mı?" diye sordu MacLaren usulca.

Aila düşünmek için gözlerini kapadı ve aklına hızlıca bir ayet geldi. "Ah!" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Nedir?"

"Bu ayetlerin Tanrı'dan geldiğinden emin değilim. Kendi düşüncelerimden başka bir şey olmasa gerek."

"Nedir aklına gelen ayet?"

"*Fraglantia unguentis optimis oleum effusum nomen tuum ideo adulescentulae dilexerunt te.*"

Padyn kaşlarını çattı. "Çocukken Latince çalışmaya daha fazla zaman ayırmalıydım belki de. Ayette aşk ve dudaktan mı bahsediliyor?"

"Bu Solomon'un Şarkıların Şarkısı'ndan. Şöyle bir anlamı var, "Onun dudaklarıyla beni öpmesine izin ver; senin aşkın için, şaraptan daha lezzetlidir."

"Pekâlâ." MacLaren şaşırarak gülümsedi. "Tanrı'nın isteği gerçek olacak."

MacLaren eğildi ve dudaklarıyla nazikçe Aila'ninkileri okşayarak beline kıvılcımlar gönderdi. Dudaklarını usulca onunkilere dokundurup geri çekildi. Aynı şeyi tekrar yaptı, dudaklarıyla tekrar onun dudaklarını okşadı. Bu sefer geri çekilmeden önce biraz daha bekledi. Aila yaklaştı, daha fazlasını istiyordu. MacLaren yavaşça kıkırdadı. Aila'yı sırtüstü yatırarak onu daha sert öpmeye başladı. Aila için bu çok garip, ama bir kez başlayınca bir daha bitmesini istemediği bir histi. İlk önce sadece onun dudaklarının değdiğini hissetmiş, sonra karşılık vermeye başlamıştı. Aila, MacLaren'ın gırtlığından çıkan seslerin bunu onayladığını ifade ettiğini düşündü, MacLaren daha derin öpmeye başladı.

"Neden daha fazlasını yapmak için bekliyoruz?" diye fısıldadı MacLaren, elini, Aila'nın iç gömleğini göğsüne doğru sıyırmak için uzanırken. Aila onun dokunuşunun beklenmedik etkisiyle keskin bir nefes aldı. Bu şaşırtıcı derecede zevk vericiydi ve onu adını koyamadığı bir şeyin daha fazlasını almak için acıyla arzulatıyordu. MacLaren aşağıya ulaştı ve eli kalçalarına gelene kadar iç gömleğini sıyırdı.

Aila aniden korku, utanç ve iffetle doldu, önceki akşamın hoş olmayan tecrübesini hatırladı.

"Bekle, hayır, dur, lütfen. Zamana ihtiyacım var."

"Aaarh!" MacLaren onu bıraktı ve sırt üstü uzandı, gökyüzüne bakarak birkaç derin nefes aldı. "Eğer beni öldürmek istiyorsan tatlım, kalbime saplanacak bir bıçak çok daha kolay ve merhametli olur."

“Üzgünüm. Ben bir erkeğin dokunuşuna alışık değilim.” MacLaren hiçbir şey söylemedi, Aila kendini küçücük hissederek karanlıkta gözlerini ona dikti. “Bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin için zor olduğunu biliyorum.”

“Ne kadar zor olduğunu bilemezsin,” diye cevapladı MacLaren.

“Kendimi her zaman bir rahibe olarak gördüm. Aniden birinin karısı olmak benim için zor.”

MacLaren iç çekti. “Düğün yemeğine gelmeyi bu yüzden mi reddettin?”

“Yemeğe gelmeyi reddetmedim.”

“Zayıf bir hafızan var tatlım. Tüm klanın önünde benimle birlikte yemeyi reddederek beni nasıl küçük düşürdüğünü unuttun mu?” MacLaren’in sesi bu sefer sertleşmişti.

“Tüm gece bekledim ve kimse beni almaya gelmedi.” O gece yaşadığı acıyı hatırlayınca boğazı düğümlendi.

“Ne için bekledin? Kendi yemeğin için bir eskort mu?”

“Evet,” diye cevapladı Aila kısık bir sesle.

“Neden buna ihtiyaç duyasın? O akşam yemeğe gelişin diğer akşamlardan neden farklı olsun ki?”

“Ama ben daha önce Büyük Salon’da hiç yemek yemedim ki.” Aila kendini savunmak zorunda ve aşağılanmış hissetti.

“Dikkatli ol tatlım, bu söylediklerinle sana verdiğim sözden azad edebilirsin beni.” MacLaren dediğinin arkasında durarak Aila’ya doğru döndü ve kollarını bir kez daha ona doladı.

“Yalan söylemiyorum. Eğer söylediklerimden şüphe duyuyorsan babama sorabilirsin.” Aila kızgındı. O kadar kızgındı ki kollarını tutup MacLaren’i kendine doğru çekti. Ne yaptığının farkında değildi, ama ona yakın olmaya ihtiyaç

duyuyordu.

“Seni uyarıyorum, bir kez bozulursa aynı sözü sana bir daha asla vermem.” MacLaren elini beline yerleştirdi ve onu okşamaya başladı.

Aila, zevk dolu yeni ve garip hisler içinde ürperiyordu. “Ben yemekleri hep annemle yedim. İstedilerinize sorabilirsiniz.” MacLaren büyük, güçlü, ılık ve baştan çıkarıcıydı. Aila öyle baştan çıkmıştı ki kendini ona bastırıp ve eliyle kalçasını sıktı.

Yüz yüze uzanmış ve dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yakinken MacLaren fısıldadı, “Aila bana ne yapıyorsun?”

Aila hızla elini çekti. “Yalvarırım affedin, ben... ben...” Çekildi ve tekrar sırt üstü uzandı. “Size kötü bir eş olmaktan korkuyorum.”

MacLaren akıllıca bir laf etmedi ama homurdanmasından anlaşılan onun da bu korkuyu paylaştığıydı.

“Efendim?” diye sordu Aila.

“Padyn. Eğer bana eziyet edeceksen en azından ilk adımla seslenebilirsin.”

“Padyn,” diye devam etti Aila. Dudaklarında tınlayan adın tınısı hoşuna gitmişti. Eğer onun mirası ve şehvet dışında düşündüğü bir şeyler varsa, ona karşı gerçek hisleri varsa; her şey çok daha kolay olacaktı. “Benimle neden evlendin?”

MacLaren da yere uzandı tekrar ve orada yıldızlara bakarak yattılar. “Sana söylediğim gibi, baban bana bir mektup gönderdi ve tarlalarını yakan yağmacılara karşı onu korumama karşılık seninle evlenmemi teklif etti.”

“Yani benimle servetim için evlendin,” dedi Aila soluk bir sesle.

“Ve toprakların için. Bunlara klanımın ihtiyacı var.”

“McNab’in söylediklerine benziyor bu dediklerin.”

MacLaren dikeldi. “McNab seni çalmaya çalıştı ve McNab’in babanı, seni ona vermesi için zorlamak üzere tarlaları yakmasından şüpheleniyoruz. Beni o piçle mi karşılaştırıyorsun?”

“Tarlaları yakan McNab, en azından bu kadarını bana itiraf etti.”

“Pekâlâ, bu işleri daha da kolaylaştırır. Artık onu yargılamak için iki sebebim var.”

“Yani para düşkününü herkes tarafından kaçırılma riskim var.”

“Evet, benimle yatana kadar bu risk var,” diye patladı MacLaren. “O günden sonra başa çıkman gereken tek bir paragöz olacak. Ama belki de planın bu. Hoşuna giden bir düzenbaz çıkana kadar beni bekleteceksin.”

“Yani ben... biz... şey yapana kadar risk altında mıyım..?” Aila konuşurken dili sürçüyordu, böyle şeylerin nasıl konuşulduğunu bilmiyordu.

“Evliliği tamamına erdirdikten ve bir çocuk dünyaya getirdikten sonra, evliliğin benim için mühürlenmiş olur.”

Bu anlamlıydı. Bunu neden daha önce düşünememişti? “Yani bu gece birlikte olursak McNab beni alamaz.”

“İyi geceler, Aila,” MacLaren homurdandı.

Aila cesaretini kaybetmeden önce kendini onun üstüne attı.

“Ne yapıyorsun şimdi? Tüm gece beni reddettikten sonra geç kalmış tacizine cevap vermemi mi bekliyorsun?”

Aila nazikçe dudaklarını öptü ve karşı çıkmasını engelledi. “McNab’dense senin karın olmayı tercih ederim.” Ay, MacLaren’in gözlerine yansiyordu. Aila kararını vermişti. MacLaren’la evliliği kabul edecekti. MacLaren bir süre ona baktı ve sonra onu yere yatırdı.

“Güzel. Herhalde benim gururum olmadığını sanıyorsun. Şimdi buna tekrar başlayacağım ve beni durdurmayacaksın, tamam mı?”

“Durdurmayacağım,” dedi Aila, sesi dalgalanıyor olsa bile. MacLaren tekrar aşağılara doğru uzanıp Aila’nın iç gömleğini göğsüne kadar çekti, sonra kendi gömleğini de çıkardı. Aila’nın onun sıcak ve çıplak vücudu karşısında nefesi kesildi.

“Beni şimdi durdur,” diye emretti MacLaren.

Aila gözlerini kapadı, kaskatı kesildi ama onu itmeye yeltenmedi.

MacLaren dudaklarını onunkilere dokundurarak mırıldandı, “Bir kocayla karısı arasında yaşananların ne kadarını biliyorsun?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Eminim annen sana bilmen gerektiği kadarını anlatmıştır?” diye sordu umutla.

“Erkeklerin kadınlara bedenlerini kullanarak, hayvanlara ait şehvetle saldırıp kendi arzularını giderdiklerini söyledi. Bunun sonucunda bir kadın çocuk sahibi olur, çoğu zaman çocuk doğururken ölmüş. Annem bir erkeğin bir kadını ondan sıkılana kadar kullandığını, sonra eğer şanslıysan başka bir güzele gittiğini söyledi. Bazen erkek şehveti ahır hayvanlarını ve hatta küçük erkek çocuklarını istermiş.”

MacLaren ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. “Benden korktuğundan şüphe yok. Beni bağışla ama annene karşı nezaket dışı şeyler düşünmeye başlıyorum.”

“Bunu ilk yapan sen olmazsın.”

“Pekâlâ, yanlış anlamalar varsa düzeltmeme yardımcı ol. İlk önce, ben asla bir kadının ya da başka bir şeyin peşinden koşmam. Seninle evliysem yatağımı sadece seninle paylaşırım. İkincisi, şehvet sahibi olduğumu itiraf edebilirim, fakat bunun karşılıklı bir his olmasını umut ediyorum. Üçüncüsü,

seni döllemeyi umut ediyorum fakat doğum esnasında ölmeni yasaklıyorum. Buralardaki en iyi ebeyi tutacağımdan emin olabilirsin. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi Aila, söylediklerini dinlemeye çalışarak. Onlar konuşurken, bedenleri kontrol dışına çıkmıştı sanki, önce nazikçe birbirlerini okşamışlardı ve sonra yükselen bir telaşla daha fazlasını ister hale gelmişlerdi. Aila şu an ne istediğinden emin değildi, ama içindeki beklenti giderek büyüdü ve artık istiyordu, şimdi.

“Ah, ama sen çok tatlısın,” diye iç çekti MacLaren ve kendini ona bastırdı.

Bir ağaç dalının gürültülü çıtırtısı aniden geceyi böldü.

“Hey, Finn. Son işaret neredeydi?” Bir erkek sesi geldi karanlığın içinden.

Aila ve MacLaren donakaldılar.

20

“Tam oradalar. Şşşş. Kampları buraya yakın olmalı.”

Aila'nın nefesi kesilmişti. Bu sesi tanımıştı. Bu onu kaçıranca McNab'e yardım eden yağlı saçlı adamdı. MacLaren tüm ağırlığını onun üzerine verdi. Aila gözlerini kapattı ve adamlar yanlarındaki çalılıktan geçerken nefesini tuttu. İste-se de konuşamazdı çünkü MacLaren bir eliyle Aila'nın ağzını sıkı sıkı kapatmıştı.

Hışırtılı sesler iyice uzaklaşınca, MacLaren Aila'nın kulağına fısıldadı, “Sesini çıkarırsan ölürsün.”

Onu koruyor muydu yoksa tehdit mi ediyordu? MacLaren hızla ayağa kalktı ve Aila'yı da kaldırdı. Gömleğini kemerledi ve Aila pelerininin gecenin soğuşundan titrerken üzerine geçirdi. Birkaç dakika önce MacLaren'in kollarının arasında sıcak ve mutluydu. Şimdi üşüyordu ve birkaç dakika önce MacLaren'in ona karşı takındığı tavır çoktan ortadan kaybolmuştu. Hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. MacLaren öfkeli görünüyordu. Onun öfkesinin kendisinininkiyle örtüştüğünü fark etti. Neden eliyle ağzını kapamıştı? Gerçekten düşmanlarına sesleneceğini mi düşünmüştü ya da ses çıkarmaması gerektiğini bilmeyecek kadar aptal olduğunu mu? Hangisi olursa olsun, MacLaren'in önemseydiği şeyin Aila olmadığı çok belliydi.

Şu an tartışmanın zamanı değildi ama yine de Aila şu anki durumlarını düşünüyordu. Çalılıklardan daha fazla hareket

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

sesi gelmeye başladı ve MacLaren onu tuttuğu gibi daha iyi saklanabileceği kaya gölgeğine çekti. İlk giden ikilinin arkasından üç adam daha aynı patikayı izliyor, kamplarına gidiyorlardı. MacLaren daha kestirme bir yol kullanarak kamplarına doğru ilerledi. Aila onun bu kadar sessiz bir şekilde böyle hızlı hareket etmesine şaşmıştı, onun yaptıklarını kendisi de yapmak istiyordu. Orman içinde onun gücüne ayak uyduramazdı, zaten yanlış bir adım atmıştı ve arkasından gitmek onu ele vermek olurdu.

Kısa bir mesafe ve birkaç hışırtıdan sonra MacLaren geri geldi, hiçbir şey söylemeden onu kaldırıp omzuna aldı. Öfkelenmiş ve utanmış olan Aila karşı çıkmak için ağzını açtı ancak sessiz olması gerektiğini hatırlayarak gururunu bir kenara bırakıp, onu bir et torbası gibi kampa kadar sırtında taşımaya izin verdi.

Çok hızlı olduğu için varmaları uzun sürmedi, sonunda kendi kamplarındaydılar. Her şey oldukça sakindi, sanki ormanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. MacLaren yerde uyuyan bir askeri göstererek onun yanına oturmasını istediğini belirtti. Aila uyuyan adamı uyandırmak için sarstı ama adamın uyanmadığını fark etti. Ardından, ayın soluk ışığının altında adamın başı hareket etti. Koyu kırmızı kan sızıyordu boğazından. Aila bu adama bakınca, ahır bekçisinin kan havuzunun ortasında yatışını hatırladı. Tekrar şu anki duruma odaklanmaya çalıştı. Adam nefes alıyordu ve Aila da rahatlayarak almayı unuttuğu nefesi çekti içine. Adam canlıydı fakat kendinde değildi.

MacLaren birkaç adım ilerideydi, tüm dikkatini önünde duran bir şeye vermişti. Aila neyin dikkatini çektiğini görmek için ona doğru döndü ve Senga'nın uyuyan adamların arasında gezip silahlarını topladığını ürpererek fark etti. MacLaren Aila'ya dönüp can alıcı bir bakış attı. Ondan artık korkmaması gerektiğini unutmuş ve titriyordu. MacLaren ona çalılıkların arasına girip saklanmasını işaret etti ve sadece dudaklarını hareket ettirerek, "Oradan çıkma," dedi.

MacLaren uyuyan bir yığın adamın arasında emekleyerek onları sessizce uyandırmaya ve arkası dönük hizmetliye doğru yaklaşmaya başladı. Aila yere mihlanmış bir şekilde MacLaren'in gözden kaybolup gölgelere karışmasını izledi. Aniden, bir yırtıcı gibi atıldı ve hizmetliyi yakaladı, eliyle ağzını kapayarak çığlığı basmadan önce ses çıkarmasını engelleyerek onu ölmüş bedenlerin yanına doğru çekti. Aila nefesini tutmuş, bir şeyler olmasını bekliyordu. Her şey sonsuz bir sessizlik içinde gelişmeye devam ediyordu. Uyanan adamlara geri dağıtılan silahların metal parıltıları görünüyordu, hepsi uyanmıştı ve hiç kimseden çıt çıkmıyordu.

Aila, McNab'in çalılıklardan çıkıp ellerinde tuttıkları bıçaklarla sürünerek ilerlediklerini görünce bağırarak için kendini zor tuttu. Geceyi bölen gürültülü bir savaş çığlığıyla MacLaren atıldı ve düşmanına havada sallanan ölümcül kılıcıyla saldırdı. Geri kalan adamları onu takip ettiler ve öfkeli kılıç sesleriyle McNab'in adamlarına sağanak gibi yağdılar. Bağırışlar, çığlıklar ve adamların küfürleriyle, kılıçların birbirlerine çarpması korkunç bir şeydi.

Aila karmaşadan uzak kalmak için bir daha geri çekildi. Keskin bir tekme böğrüne saplandı aniden. Ormandan savaşa doğru koşan biri ona çarpmış ve üstüne devrilmişti. Arkasını dönünce Aila'nın kolunu tutup onu ayağa kaldırdı.

"Onu buldum!" diye bağırdı yağlı saçlı adam.

Aila çığlık attı ve ondan kaçmaya çalıştı. Adam onu çok sıkı tutuyordu ve bıçağını gırtlığına dayadı.

İmdat! Adam cansız bir şekilde yanına düştü. Aila titreyerek döndü ve MacLaren yanındaydı, kılıcı siyah kanla kaplanmıştı. Ormandan daha çok adam gelmeye başladı, hepsinin gözü en büyük ödülleri olan Aila'nın üzerindeydi. Savaşın ortasında yakalanmıştı ve korku tüm bedenini yutmak üzereydi. Savaşan adamlarla çevrelenmişti, artık güvenli olan hiçbir yer kalmamıştı. MacLaren onu yanında tuttu ve bedeniyle ona kalkan olup kılıcıyla onu korudu. Aila düşmüş olduğu dehşete rağmen MacLaren'in ye-

teneğinden, düşmanları birbiri ardına yere yığmasından etkilenmişti.

Ve sonra, her şey başladığı gibi aniden bitti. Birisi seslenmiş ve McNab'ın adamları geri çekilmeye başlamış, ormanın içinde kaybolmuşlardı. Aila bedeni tir tir titrerken MacLaren'a sımsıkı sarıldı. MacLaren onu sıkıca tuttu.

"Tamam, hepsi bitti. Artık güvendesin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyordu Aila onun göğsüne dayadığı dudaklarıyla. "Beni McNab'e geri götürecektlerdi."

"Sen bana aitsin. Korkma. Başkasıyla değil, benimle olacaksın." MacLaren'in sözleri tahrik edici ve rahatlatıcı da olsa, Aila titremesi durana ve destek olmadan ayakta durabilecek hale gelene kadar yaşananlara odaklanmayı tercih etti.

"Can sıkıcı," dedi Chaumont onların yanına vardığında. Derin bir uykudan aniden savaşa uyanmış birine göre şaşırıcı derecede bakımlı görünüyordu. Gömlekleri ya da yastık yapmak için kullandıkları kıyafetleri yüzünden çıplak savaşan diğer Kuzey İskoçyalılardan çok farklıydı. Aila, diğerlerinin kıyafetlerini giymeye başlamasını görmezden geldi.

"Zararımız nedir?" diye sordu MacLaren.

"Adamlarımızın yaraları var ama hiçbiri hayati tehlike içinde değil diye düşünüyorum. Graham'ın nöbetçilerinden biri öldürüldü. Ya şu?" Chaumont ileride yerde yatan başka bir nöbetçiyi gösterdi.

"Kendinde değil," diye cevapladı MacLaren.

"Şanslı," diye cevapladı Chaumont. "Ve tabii ki hizmetli ölmüş."

"Ölmüş mü?" diye sordu MacLaren.

"Evet. Onu öldüren sen değil miydin?"

"Hayır. Savaş başlayana kadar onu sıkı sıkı tuttum, ama canını almadığımdan eminim."

"Ona ne oldu?" diye sordu Aila kendini kötü hissederek.

MacLaren dikkatini Aila'ya verdi ve Aila onun soğuk gözlerinde duygudan eser olmadığını gördü. MacLaren sorduğu soruyu duymazdan geldi ve kendisi başka bir soru sordu. "Hizmetlin neden silahlarımızı topluyordu?"

"Emin değilim... Ben..." Nehir kenarında Senga'yla konuştuklarını hatırladı ve bunları MacLaren'a daha önce söylemediği için pişmanlık duydu. "Peki, bu akşam bana McNab için çalıştığını itiraf etmişti ve korktuğu biri olduğunu söyledi. McNab de ona bilgi veren biri olduğundan bahsetmişti zaten. Belki de burada McNab için çalışan biri var."

İki adam da bakışlarını ona dikmişti. MacLaren'in soğuk gözleri öfkeyle parladı. Sesi aldatıcı şekilde yumuşaktı. "Aramızda bir hain olduğunu önceden biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?"

"Ben... sen başka şeylerle ilgileniyordun ve ben, yani, aklım karıştı ve unuttum." Aila söylediklerinin anlamsızlığını fark ederek ürktü.

"Aptal kadın! Hepimizi öldürtecektin. Rory! Onu gözden ayırma." MacLaren söylenerek uzaklaştı.

Daha yaşlı bir savaşçı nazikçe Aila'nın kolunu tuttu. "Gel lin oturun, leydim. Çok korktuğunuzdan eminim."

Adamın nazik sözleri MacLaren'in Aila'yı gözyaşlarına boğan sert üslubundan oldukça farklıydı. Sabırsızca gözyaşlarını sildi, bu adamın onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmış olması onu tekrar ağlatmıştı.

*

MacLaren Chaumont'un ardından attığı her adımda bir daha köpürerek hizmetlinin ölü bedeninin yanına vardı. Bu bilgiyi Aila neden daha önce vermemişti? Ve McNab'ın adamları onları nasıl bulmuşlardı? Biri onları oyuna mı getirmişti? Çalılıklardaki adamlardan biri bırakılmış sinyallerden bahsetmişti ve MacLaren McNab'in sınırlarından çı-

karken Graham'ın askerlerinin en geriden geldiklerini hatırladı. Onlar ilerlerken izledikleri yolu işaretlemiş olan kişi Graham'ın askerlerinden herhangi biri olabilirdi. Bunu sadece bu kamptan biri yapmış olabilirdi zaten. Aila bir konuda haklıydı; bu savaşçı grubundan biri haindi.

“Sırtından bıçaklanmış ve sonra boğazı kesilmiş,” dedi Chaumont hizmetlinin bedenine yaklaştıklarında, ormanın birkaç adım içerisinde yatıyordu.

“Savaş esnasında ölmüş olabilir mi?” diye sordu MacLaren şüpheyle.

“Sırtına aldığı ilk darbe olabilir, ama boğazındaki kesiğin istenerek yapıldığı kesin. İtirafta bulunmasını istemeyen biri yapmış gibi görünüyor.”

“Evet,” diye onayladı MacLaren.

Arkasındaki adamlar toplanıp burayı terk etmeye hazırlanmaktaydılar. İçlerinden biri sadece hain değil, aynı zamanda bir katildi. Ama hangisi? Ve neden? MacLaren, para ya da toprak için sadakatlerini satan çok kişi görmüştü, fakat şundan emindi ki Graham'ın McNab'den çok daha fazla verecek zenginliği vardı.

MacLaren Graham'ın adamlarını şüpheyle izledi. Onun askerleri aslında iyi adamlara benziyorlardı, bazıları gençti ve memnun olmak için fazla beklenti içinde değillerdi.

“Sen, oradaki,” diye bağırdı Warwick askerlerinden birine. “Sana hızlı olmanı söyledim. Atın neden hâlâ eyerlenmedi?”

“Be-ben özür dilerim, ben...” Genç asker eliyle bir ağacı gösteriyordu.

Warwick çocuğu ensesinden tuttu. “Hareket et,” diye bağırdı kalın sesiyle. Warwick adamlarını sıkı denetliyor ve itaat istiyordu. Huysuz, soğuk bir adamdı, hayatını savaş alanını asla terk etmemiş biri olarak yaşıyordu. MacLaren bu komutana dikkatle baktı; kızın gırtlakını ikinci kez dü-

şünmeden kesebilirdi. Diğer yandan Kâhya Pitcairn, genç bir asker atını eyerlerken kıyafetinin üzerindeki yapraklarını temizliyordu. O etkili ve zeki bir savaşçıydı, iyi kılıç kullanıyordu. MacLaren kafasını salladı. Warwick de, Pitcairn de Graham'a oldukça bağlı görünüyorlardı. Ve üstelik Graham'ın hangi adamı McNab'in Dundaff'e sahip olmasından faydalanabilirdi? Hiçbir cevabı yoktu bunun.

Kampın diğer yanında, Aila yerdeki bir ağaç gövdesinin üzerinde oturuyordu. Kollarıyla kendisini sarmış ve başını yere eğmişti. MacLaren söylediği sert sözlerden dolayı pişmandı. Onu rahatlatmak için garip bir istek duyuyordu, üstelik kendisinin haklı olduğunu bilmesine rağmen. Hareketleri ve sözleri bir yapboza benziyordu. Neden beraber olmalarını ertelemişti Aila? McNab'e geri dönmeyi ya da âşığının onu kurtarmasını mı bekliyordu? MacLaren Aila'nın boğazına dayanmış bıçağı görünce attığı çığlığı hatırladı. Çığlığı MacLaren'in içini acıtmıştı. Belli ki, onu kaçırmaya çalışan kişiyle gitmek istemiyordu. Ama MacLaren ona gerçekten güvenilebilir miydi?

MacLaren bakışlarını karısından çekti ve Chaumont'a döndü. “Yaralılara bakım yapın, ölüleri kaldırın. Buradan gidelim artık.”

*

Aila adamların etrafındaki kampı toplamasını donuk gözlerle izliyordu. Biri pelerinini bulup ona getirmişti. Savaşta ayakaltında kalmıştı ve eskisinden daha perişan haldeydi. Onu giymek istemedi ama incecik bir iç gömleği ile etrafta dolaşması çok zordu. Pelerini giydi ve düşünmemeye çalıştı. Düşüneceği her şey oldukça acı vericiydi. Hizmetlisi ona ihanet etmiş ve bunun için öldürülmüştü. Babasının askerlerinden biri onun McNab ile birlikte olmasını istiyordu. Bunu istemelerinin olası sebepleri nelerdi?

Yenilmiş bir halde ağaç gövdesine oturdu tekrar. Gecenin bir anına kadar kocası ona sevgi göstermişti, ama artık yoktu. Artık ondan nefret ediyordu. Kulesine geri dönmeyi ve

sonsuzu kadar oradan çıkmamayı istedi.

Bir atın ani çılgılığı, dikkatini kendisiyle ilgili düşüncelerden uzaklaştırdı. Gölge huysuzlanmıştı. İki adam yolculuk için onu hazırlamaya çalışıyordu ve üzerindeki örtüyü kaldırarak onu eyerlemek istiyorlardı.

“Onu yalnız bırakın. Onu bu şekilde dizginleyemezsiniz,” diye bağırdı Aila eyeri yerleştirmeye çalışan gence doğru koşarken.

“Orada durun, leydim,” diye bağırdı Rory, arkasından gelip kolunu yakalarken.

Aila yaşlı adama döndü. Geniş göğüslü adam babasını hatırlatıyordu. Dehşet, korku ve şüphe yerini öfkeye bıraktı, dik durdu ve yaşlı savaşçıya dikti gözlerini.

“Kolumu bırak,” dedi soğuk bir sesle.

“Peki, leydim,” dedi Rory, geri adım atıp onu bırakırken.

“Ben kocamın kölesi miyim?”

“Hayır, leydim.”

“O zaman bir çatıdan düşmediğim sürece beni sakın tekrar tutmaya çalışma.”

Rory şaşkın bir sessizlik içinde öylece dikildi. Şaşkınlığını Aila da paylaşıyordu. Biraz önce bu adama ne demişti? Annesinin laflarını yıllardır dinledikten sonra şimdi onun gibi davranmaya başlamıştı. Annesinin öfkeli ve iğneli sözlerinden hep mutsuz olmuştu ama şimdi bu sözler şaşırtıcı derecede güzel geliyordu kulağına. Diğer adamlara dönüp, alışkın olmadığı otoriter bir sesle konuştu. “Kesin şunu, hemen.”

Adamlar durdu. Korkmuş atın dizginlerini eline aldı ve onu yatıştırıcı sözlerle sakinleştirdi. At sakinleştikçe, artık eyerlenebilir olduğunu söyleyen bir bakış attı genç adama.

“Şimdi,” diye seslendi. “Ben eve gidiyorum.” Amacını anlayana dek boş gözlerle kendisine bakan adamlara bak-

tı. Tek bir baş hareketiyle, bir adam eyeri sabitledi, diğeri de kemerleri tutarak Aila'nın atına binmesine yardım etti.

“Orada dur!” diye bağırdı MacLaren yüksek bir sesle, Chaumont'la birlikte Aila'nın yanına vardı. “Ne yaptığını zannediyorsun?”

Onun sesini duyunca, Aila'nın kalbi hızla atmaya başladı, MacLaren'a döndü. Bu adamın onu kontrol etmesine ya da onu korkutmasına izin vermeyecekti. Kimseye bu gücü vermeyecekti. Aniden, annesini şimdiye kadar hiç anlamadığı kadar iyi anladı. Eğer annesi kendi ayakları üzerinde durabilseyse, Aila da bunu yapabilirdi. “Dundaff'e dönüyorum,” dedi cesurca.

“Evet, ama tekrar kaçamayacaksın,” dedi MacLaren. “Gilbert, dizginleri tut,” diye emretti yanında duran askere.

“Bunu yapmayacaksın,” dedi Aila adama. Gilbert önce MacLaren'a sonra Aila'ya baktı, kafası karışmıştı.

“Buraya gel Gilby,” diye seslendi Rory, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde gizli bir gülümseme vardı. “Bu bir aile kavgası. Araya girmemek en iyisi.” Gilbert kafa salladı ve kendi atıyla ilgilenmeye başladı. MacLaren Aila'ya dönmeden önce Rory'ye dik dik baktı.

“Hemen o attan in. Tekrar kaçmana izin vermeyeceğim.”

“Kaçmıyorum. Nereye gideceğimi söyledim. Sen nereye istiyorsan gidebilirsin, ama ben eve gidiyorum.” Aila aniden atına döndü ve çalılıklara doğru hızla koşmaya başladı.

“Hanımlar tarafından yine reddediliyorsun görüyorum ki,” dedi Chaumont yüzünde soytarı bir gülümsemeyle. Fransa'daki ve buradaki tecrübelerine bakılırsa, evlilik kurumunun seninle iyi geçinmediğini söyleyebilirim.”

MacLaren vahşi bir bakış attı. Chaumont etkilenmiş görünmüyordu. Homurdanarak atına binen MacLaren çalılıklara doğru Aila'nın arkasından giderken Chaumont'un ardından attığı kahkahaları duyuyordu. MacLaren alaydan

nefret ederdi ama Chaumont, başkası söylediğinde ölümüne sebep olabilecek şeyleri söyleyebilme yeteneğine sahipti. Belki de Chaumont'un onun hayatını birden fazla kez kurtarmış olmasından kaynaklanıyordu bu rahatlık. Görünen o ki, onun sataşmalarına katlanmak bu dostluğun bedeliydi.

Kendi düşüncelerinde kaybolmuş MacLaren isteksizce Aila'nın rotasını takip etti. Altında hızı ve gücüyle ünlü siyah at Şimşek vardı. MacLaren gelinini kısa bir mesafe sonra yakalayacağından emindi, bu yüzden açıklık alana vardığında uzaklarda Aila'nın ormandan hızla çıkışını görmek onu şaşırttı. Çok hızlıydı! Ve bu nedense ona tanıdık gelmişti. MacLaren Şimşek'i tekmeledi ve maceracı gelinini takibe devam etti.

Aila ormanda uçuyordu, tüm bedeni özgürlükle dolmuştu. Kocasına bir sürü adamın gözü önünde karşı çıktığı için bunun son at binişi olduğunu tahmin edebiliyordu. Yine de en azından hayatın gerçekleriyle yüzleşmeden önceki özgürlüğünün tadını tekrar alabilmişti. Gün ortasında bu hızla nadiren yolculuk etmişti. Bu yüzden gündüz ışığında at binmenin daha güzel olduğunu fark etti, çünkü daha hızlı yol alabiliyordu. Yeni bir açıklığa geldiğinde çayırı son süratle geçti, katışıksız hızın hazzıyla ürperdi.

Açıklıktan çıktığında arkasını kontrol etmek için yavaşladı. MacLaren'in açıklık alana girdiğini görünce keskin bir nefes aldı, uzun ve siyah atının üstündeydi. Teni hayranlıkla ürpermişti. O hızlı bir sürücüydü, yetenekli ve kendinden emindi. Atını sürerken şalı uçuşuyordu ve Aila dün geceyi hatırlayarak nefesini tuttu. Belki de Kuzey İskoçyalı kocası tarafından yakalanmak çok da kötü olmazdı. Aniden ona doğru koşmak için bir arzu duydu, kollarıyla onu bir kez daha sarmak için.

Romantik düşüncelerden kurtulmak için kafasını salladı ve MacLaren'in onunla birlikte olmak istemediğini hatırlayarak sürmeye devam etti. MacLaren onu öldürmek ister gibi bakmıştı.

Ormana girince, Gölge'yi durdurmadı. Artık tanıdık bölgeye gelmişti, Dundaff'e yaklaşırken, bu kovalamaca hoşuna gidiyordu. Bir noktada MacLaren ona yaklaşıyor gibiy-

di. Aila atını hiç olmadığı kadar zorladı, yere düşmüş ağaç kovuklarının üzerinden atlıyor ve ağaçların arasında rüzgâr gibi ilerliyordu. Tehlikeli bataklıkların arasındaki güvenli yolları bildiği için büyük bir hızla ve güvenle doludizgin ilerliyordu. Şu anki durumuna rağmen saf bir mutlulukla gülümsüyordu. Ufak bir göle varana kadar ağaçların arasında rüzgâr gibi esmeye devam ettiler. Gölge yorulmaya başlamıştı ve Aila artık sona geldiğinin farkındaydı.

Aila göl kenarında dizginleri bıraktı ve MacLaren'in gelmesini beledi. Herkesin gözü önünde, babasının evinde olmasındansa burada cezalandırılmak daha iyi olacaktı. Atından inmesine zaman kalmadan MacLaren ona yetişip dizginlerini sıkıca tuttu, hızlı koşmak yüzünü kızartmıştı.

Güneş, temiz mavi suyun üzerinde parıltıyor ve parlak yeşil ağaçlar nazik rüzgârla dans ediyordu. Aila, kırmızı bukellerinin dağıldığını ve üzerinin yırtık ve pislikle dolu olduğunun farkındaydı ama umursamadı. Coşkulu ve heyecanlıydı; kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Kovalamacanın sonunda MacLaren nefes kesecek kadar yakışıklı görünüyordu. Zar zor nefes alıyordu. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı fakat gelinine bakmaya devam etti, bakışları kilitlenmişti.

MacLaren kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Atından indi ve hızla Aila'ya uzandı. Aila istekle karşılık verdi ve geniş bedenine tutundu. Sonunda yere indiğinde, MacLaren onu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Aila'nın kolları MacLaren'in boynuna dolanmıştı ve onu sıkıca tutuyordu. MacLaren yavaşça eğildi. Aila ayak parmaklarının ucunda yükselerek ona uzandı.

"Seninle ne yapacağım?" diye söylendi MacLaren.

Aila da bilmiyordu, ama yapacağı şeyi sabırsızca bekliyordu.

MacLaren dudaklarını onunkilere değdirdi ve Aila'nın bedenine şok dalgaları gönderdi. Daha fazlasını istiyordu

ama MacLaren çok yavaştan alıyordu. Aila kendini ona bastırarak öpücüğü derinleştirdi. MacLaren homurdanarak aç olduğunu belli eden bir ses çıkardı ve aynı istekle karşılık verdi. Göl kenarındaki çalılıklara oturttu onu ve bedenini onun üzerine örttü. Aila'nın nabızı hızlanmaya başlamıştı ve parmaklarını MacLaren'in sırtına geçirdi, onu kendine bastırıyordu. Hayatta hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştı. Bu sefer onu durdurmaya niyeti yoktu.

"Kahretsin, hayır!" diye bağırdı MacLaren ve Aila'dan uzaklaştı. Nefes almak için yanına oturdu. Aila donakalmış bir şekilde uzanıyordu. Neyi yanlış yapmıştı? "Bedeninle beni kullanmana izin vereceğim. Beni tekrar kandırmana izin vereceğim, öyle mi?" MacLaren gözlerini ona dikmişti.

Aila alt dudağının titrediğini hissetti ve uzaklara bakarak doğruldu. Gözlerini sıkıca kapattı ve nefesine konsantre oldu. Rüzgâr uzun otları nazikçe sallıyordu, bu ses tanıdık ve rahatlatıcıydı. Sonunda, Aila reddedilmesinin şokunu atlatmaya başladı ve "tekrar kandırılmanın" ne demek olduğunu merak etti.

MacLaren ayağa kalktı ve atlara doğru yürüdü, göl kenarında su içti, atları kontrol etti ve kendini onların bakımıyla meşgul etti. Başka yapması gereken bir şey kalmadığında, su kenarında durup gölü izledi. Eğildi ve yerden bir taş aldı, suya attı. Taş suya batmadan önce tam beş kez sekti. Arkasını döndü ve Aila'ya doğru yorgunlukla yürüdü.

"Dürüst olmak gerekirse, Aila, seninle nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Böyle at binmeyi nereden öğrendin?"

"Erkek kardeşim öğretmişti."

"Yoksa bu onun atı mı?"

"Evet," dedi Aila, parmakları yerdeki otlarla oynuyordu.

"Aziz John akşamından önce seni kovalamış olma ihtimalim var mı?" MacLaren'in sesi kalındı ve Aila'nın ona bakmaya cesareti yoktu. Sadece başını salladı. Sabah gezin-

tileriyle ilgili yeterince itirafta bulunmuş oldu.

“Kahretsin, Aila, sabrımı zorlama. Açıklama yap, hemen.”

Aila ayağa kalktı, hâlâ elinde tuttuğu otlardaydı dikkati. “Erkek kardeşim ve arkadaşı Duncan gün doğmadan önce at binerlerdi. At binmeyi severlerdi.” Aila başını kaldırıp MacLaren’a baktı ve MacLaren kafasını salladı. Hiç kimse at binmek konusunda Will Graham’ın eline su dökmezdi gerçekten de; bunu herkes bilirdi. “Duncan er meydanında talihsiz bir kaza sonucu öldü, Will’e beni de yanına alması için yalvardım ve o da bana at binmeyi öğretti... Hızlı at binmeyi. O gittikten sonra, sabahları tek başıma binmeye devam ettim.” Söyledikleri anlamlıydı.

“Baban karanlıkta tek başına at binmene izin veriyor muydu?” MacLaren güvensizdi.

“Ben... şey... ondan hiç izin almadım.”

“Kaleden nasıl çıktın o zaman?”

“Will’in ahırda bulduğu gizli geçitten çıktım,” dedi Aila kısık bir sesle, MacLaren’in çizmelerindeki çamuru incelerken. MacLaren volta atmaya başladı ve sonra yere oturdu.

“Yani erkek kıyafeti giyip babanın haberi olmadan gece vakti kardeşinin atıyla dışarı çıktın. Buna inanmıyorum. Bunu kendi gözlerimle gördüm, ama yine de inanamıyorum.” Durdu ve kafasını salladı. “Adamlarım senin Robert Bruce’un hayaleti olduğunu bile düşündüler.”

“Hayalet mi?”

“Evet. Şimdi neden herkesin hayalet gördüğünü anlıyorum. Demek insanlar seni görüp hayalet sanıyorlardı.”

“Ah.” Aila onu kimsenin görmediğini sanıyordu, hele ki onu bir hayalet sandıklarını hiç düşünmemişti.

“Ve sen bir rahibe olacaktın öyle değil mi?”

Aila ensesinde toplanan sıcaklığı hissetti, bu sözle-

ri duymanın utancıyla birlikte yanaklarına kan toplandı. MacLaren’in gözünden bakınca, o düzenbaz ve sinsî biriydi. “Hatalarım için özür dilerim.”

MacLaren ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Aila kararlı ve inatçı olmak adına verdiği ilk karara rağmen, birkaç adım geri gitti ama MacLaren aradaki mesafeyi kapadı.

“Senin farklı olabileceğini düşündüm. Ama hayır, sen de diğer düzenbaz kadınlar gibisin, iliklerine kadar çürümüşsün.” Aila karşı çıkmak için ağzını açtı ama bu adama söyleyebileceği bir şey olmadığını fark etti. Sözleri sertti ve Aila yaşadığı son günlerin bitkinliğini hissetti üzerinde. “Hadî, yola devam edelim.”

Aila göl kenarındaki atına doğru ilerledi. Güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı ve göl çekiciliğini kaybetmişti. Gölge’ye çıkmaya çalışırken birden arkadan çekildiğini hissetti. Korkmuştu, kendini MacLaren’in atının üstünde buldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, ona bu kadar yakın olmanın şokundaydı.

“Seni Dundaff’e geri götürüyorum.”

“Kendi başıma gidebilirim.”

“Bundan şüphem yok,” dedi MacLaren iğneleyerek. Gölge’nin dizginlerini ve eyerini toplayarak Dundaff’e doğru uzun bir yürüyüşe çıktılar. Aila MacLaren’in kucağında oturuyordu. MacLaren sağ eliyle dizginleri tutuyor, sol eliyle Aila’yı sarıyordu. Aila kendini ondan kurtarmaya çalıştı, kendisi hakkında bu kadar kötü düşünen bir adamın onu tutmasını istemiyordu, ama gidecek hiçbir yer yoktu. Çırpındıkça, MacLaren onu kendine daha çok çekti ve sonunda Aila sırtının onun göğsüne yapıştığını, bacaklarının kasıklarının arasında olduğunu fark etti. Kızaranak savaşı bıraktı. Eve yolculuk uzun sürecekti.

Aralarındaki sessizliğin Aila’ya dayanılmaz gelmesi çok uzun sürmedi. “Bugün atıma binip gittiğim için üzgünüm.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Senin karın olmadan önce son bir kez at binmek istedim.”

Aila MacLaren’in sertleştiğini hissediyordu. “Babanın sahip olduğu ahırlara sahip olmayabilirim, ama leydiliğine layık birkaç atım olduğundan emin olabilirsiniz.”

“Güzel atların olmadığını söylemek istemedim...” Aila kendini savunmayı bıraktı, sözlerinin ima ettiklerinden pişman olmuştu. “Yani Creag an Turic’e gidince at binmeye izin vereceğini mi söylüyorsun?”

“Evet,” dedi MacLaren şüpheyle, “ama tek başına ve karanlıkta değil, yani yanında ben olduğum sürece.”

Aila MacLaren’a sarılarak hem kendini hem onu şaşırttı. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Evlenince bir daha asla at binemeyeceğimi düşünmüştüm.” Aila ona gözlerine dolan yaşlarla baktı.

“Pekâlâ...” MacLaren boğazını temizledi ve tekrar konuşmadan önce biraz doğruldu. “MacLaren’in topraklarında görmek isteyeceğin birçok yer olabilir. Mesela Balquidder’in yamaçları iyi bir seyir noktasıdır.”

“Evet, çok güzeldir,” diye mırıldandı Aila.

“Daha önce oraya gittin mi?” MacLaren’in sesi tekrar hırçınlaşmaya başlamıştı.

Aila yutkundu. “Evet.”

MacLaren atını durdurdu ve gözlerini Aila’ya dikti. “Şimdi bana topraklarımda ne yaptığını söylemeni istiyorum. Bu sefer doğruyu söyle ve her şeyi anlat. Bir olayın tamamını anlatmamak, yalan söylemekle eşdeğerdir.”

Aila onun bakışlarından kurtulmak istedi ve uzaklara bakmaya çalıştı ama MacLaren onun başını tutup kendine çevirdi. Gerçek şu ki, MacLaren gittiğinden beri onun topraklarını ara sıra ziyaret etmiş ve bu ziyaretler o döndükten sonra daha da sıklaşmıştı. Aila’nın bu ziyaretler için kendi-

ne söylediği şey MacLaren’in dağılmış köyünü tekrar nasıl kurduğunu merak ettiğiydi, ama bu ziyaretlerin çok daha kişisel sebepleri de vardı. Çocukluğunda ona karşı hissettikleri asla tam olarak terk etmemişti kalbini. Bu hisleri sadece inkâr etmişti. Ama bu adama karşı duyduğu çocuksu ilgiyi kabul etmek hazır olduğu bir şey değildi. Kocasına yalan söylemek affedilemez bir günahı, öyle değil mi? Araf’ta bu günah için acı çekecekti ama buna değerdi. Aila kaderine teslim olmadan önce kendisiyle savaştı.

“Seni görmek için gittim.”

“Neden? Kim için çalışıyordun?” MacLaren’in sesi soğuktu.

“Kimse için. Köyünü tekrar nasıl inşa ettiğini görmek istedim. Aileme birçok iyilik yaptıktan sonra topraklarının azalmasına çok üzül müştüm.”

MacLaren şüpheyle kafasını salladı. “Aila, saf gerçeği istiyorum. Sana zarar vermeyeceğim, eğer şimdi söylersen. McNab ya da ona yardım etmek isteyen biriyle iş birliği mi yapıyorsun?”

“Hayır,” dedi Aila ısrarlı bir şekilde.

“Buna inanmayı çok isterdim.”

Aila boynundaki kanlı izi gösterdi. Ufak bıçak yarası kabuk bağlamaya başlamıştı. “Bu yara, McNab’e dönmek istediğimi mi söylüyor?”

MacLaren bu savı homurdanarak isteksizce kabul etti. “Yani beni gözetliyordun, peki tam olarak neden?”

“Gözetlemiyordum. Ben... ben seni hep beğendim, küçük bir kızken bile. Geri döndüğünde seni görmek istedim. Senin olduğun yere yakın olmak istedim.”

“Benden hoşlandığını mı söylemek istiyorsun?”

Aila kaşlarını çattı. Ona bu kadar saygısızca davranan bir adamdan hoşlandığını itiraf etmektense her şeyi yapardı. Ama dürüst olmak için söz vermişti ve bunu tutacaktı. İs-

teksizce kafa salladı.

MacLaren atını hızlandırdı ve alaycı bir kahkaha attı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Manastıra koşup evliliğimizin feshini istedikten sonra ve dün gece evlilik haklarımı kullanmamı engelledikten sonra, öyle mi? Öyle düzenbazsın ki yalanların bile birbirini tutmuyor."

Aila tekrar, başarısızca ondan kurtulmaya çalıştı. At tepesinde bir adamın kucağında oturuyor olmak, bir leydinin saygı görmeye devam edebilmesi için çok az seçenek bırakıyordu. Aila hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; ona karşı duyduğu çocukça romantizmi itiraf etmesi mi yoksa ona inanılması ve onla alay edilmesi mi. "Benden saf gerçekliği istedin ve ben de söyledim. Bana inanmıyorsan söylediklerimi unut gitsin."

Aila yaralı gururuna sahip çıktı ve evli olduğu bu adamı düşünmeye devam etti. Kendisinin bile bilmediği birçok duygu yaşıyordu onun yanındayken. Bir an çaresizce derin bir aşkın içindeydi; sonraki an onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Aşk mı?

Ah, hayır, aşk değil. Aşk dışında her şey olabilirdi.

MacLaren çalıkların arasında yavaşça ilerledi ve kollarındaki mutsuz kadına baktı. Aila çaresiz görünüyordu ve MacLaren kendini berbat hissetti. Ormanda rüzgâr gibi uçup vahşi bir peri kızı gibi ona gülümseyen kadın gitmişti. Bu gülüşü MacLaren yok etmişti, bunu yalnızca bir düzenbaz yapabilirdi. MacLaren ona güvenip güvenemeyeceğini düşüncesiyle çırpınıyordu. İçindekilerle çelişmesine rağmen sözleri her seferinde çok yaralayıcı oluyordu. Aila'nın ondan hoşlanmış olması aklına yatmıyordu, üstelik onun neler hissettiğini gerçekten nasıl bilebilirdi? Kadınlar onu hep şaşırtırdı ve bu seferki tam bir gizemdi. Daha önce güzel bir kadına kolayca kanmıştı ve şimdi kendi yargılarına bile güvenmiyordu.

MacLaren iç çekti. Karısı olmuş olan bu garip yaratığın hisleriyle ilgilenmekten çok daha önemli sorunları vardı ele alması gereken. Dundaff'e geri dönmek sadece eve dönmek demek değil aynı zamanda bir hainin olduğu yere tekrar girmek demek olacaktı. Biri Aila'nın peşindeydi ve neredeyse onu öldürecekti. MacLaren zamanında kampa geri dönüp adamlarını uyandırmamış olsa neler olacağını ürpererek düşündü. Hepsi uykularında kılıçtan geçirilmiş olacaktı.

McNab kendini MacLaren'in düşmanı olarak duyurmuştu ve bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. MacLaren'in kendi hayatı, adamlarının hayatı ve büyük ihtimalle Aila'nın hayatı birbirlerine bağlı bir denge içinde ayakta duruyorlar-

di. Dikkatlice düşünmeye ve kişisel endişeleri işinin dışında tutmaya ihtiyacı vardı. Rory haklıydı. Aila düşman için çalışmadığı sürece aralarındaki her şey karı koca meselesiydi, er ya da geç halledilecek ya da sonsuza kadar bitecekti.

“Aila, yakında Dundaff’te olacağız, üstelik orada beni ve adamlarımı öldürmek isteyen biri daha olacak. Adamlarımdan senin klanının topraklarını ve seni korumalarını istedim. Ama hem McNab hem de senle savaşamam. Bu bana da adamlarıma da haksızlık olur. Eğer benimle evli olmak istemiyorsan, şimdi söyle.”

MacLaren hızlı bir tepki beklediye aldığı tepki bu olmadı. Sessizlik içinde yola devam ettiler, Aila derin düşünceler içinde kaşlarını çatmıştı. MacLaren’in düşündüğü gibiydi demek; Aila bu sahte evliliği bitirmek istiyordu. Aila konuştuğunda, sözleri MacLaren’i hazırlıksız yakaladı.

“Seni kim incitti?” diye sordu usulca.

“Ben incitilmedim,” diye cevapladı MacLaren kafası karışmış bir şekilde.

“Hayır. Tekrar kandırılmayacağını söyledin. Seni kim incitti?”

MacLaren buzlu suya sokulmuş gibi üşüdü. Bu, tartışmak istediği bir konu değildi. Asla. Kendine küfretti, kendi sözleriyle kendini kandırıyordu. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Eğer beni başkasıyla karşılaştırıyorsan, ilgilendirir. Dürüst olmamı istedin, oldum. Şimdi sıra sende.” Aila beklenti içinde gözlerini ona dikti. Gözleri dolmuştu ve öfkeyle parlıyorlardı.

MacLaren, Aila’nın başının üzerinden izlediği yola sessizce bakmaya devam etti. Marguerite’i düşünmek hiç istemediği bir şeydi. Ondaki bahsetmeyi asla istemiyordu. Ruhunu ve kuzenini öldüren o büyük hatayı hatırlamak istemiyordu. Ama bu noktaya kendi gelmişti. Aila bunu gözden kaçırmayacak kadar zekiydi. MacLaren homurdandı. En iyisi hızlıca itiraf etmek ve konuyu kapatmak olacaktı.

“Fransa’dayken nişanlanmıştım.” MacLaren duygusuz bir sesle konuşuyordu, gözünü yoldan ayırmamaya çalışarak. “Çok güzeldi ve hislerinin benimkilerle aynı olduğuna inandırdı beni. Yalan söylemişti. İngilizlere daha yüksek fiyata satmak için, topraklarını korumamı istedi ve beni kullandı. Yani onun topraklarını korumak için çabalamam ona biraz daha altın kazandırdı. Sonra, bana daha fazla ihtiyacı kalmadı, ben de klanımın başına geri döndüm.”

“Birinin bu kadar hain olabilmesi çok korkunç.”

“Hayır, ona karşı bu kadar acımasız olma.” MacLaren sesindeki titremeyi engelleyemiyordu. “O da her kadın gibi sadece kendi çıkarının peşindeydi. Kelimeler onun için sadece kelimelerdi, kolayca söylenen, kolayca parçalayan. Benimle sevişmesi gerçekte istediği şeye, altına ulaşmak için verdiği ödülde sadece.”

“Her kadının onun gibi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunun tersini ispatlayan bir hayat tecrübem olmadı.”

Şimdi sessiz kalma sırası Aila’daydı. MacLaren, Aila’nın cevabını beklerken ilerlemeye devam ediyordu. Aila’nın sessizliğinde söylediklerinin kırıcılığını fark etti, ama başka ne söyleyebilirdi ki? Aila ondan dürüst olmasını istemişti ve MacLaren istediğini vermişti ona.

“Seninle evli olmak istiyorum,” dedi Aila, her kelimesinin üzerine basar gibi yavaşça. “Ailemle olan işbirliğine ve klanını koruyor oluşuna değer veriyorum. Ama senden bir şey istiyorum.”

“Zaten şimdiye kadar birçok şey istedin, tatlım.”

“Evet,” dedi Aila, daha dik oturup ona bakarak. “Bunu da isteyeceğim. Beni kendi sözlerim ve hareketlerime yargıla, başkalarınınkilerle değil.”

MacLaren, Aila’ya doğru eğdi başını. Bir erkeği ailesinin değil kendisinin yaptıklarıyla yargılamanın doğru olduğuna inanmıştı hep. MacLaren başını salladı. Haklı bir istek-

ti. "Peki, bunu yapmaya çalışırım. Eğer barış sağladıysak, ateşkes ilan ediyorum. En azından tehlike geçene kadar."

Aila kafa salladı.

"Belli ki her ne yolla olursa olsun McNab seni almaya çalışacak," dedi MacLaren aniden her zamanki haline bürünerek. "Neden mirasına sahip olmak istediğini anlayabiliyorum, aynı zamanda Dundaff'ın içinden yardım aldığını da. Senin söylediklerine bakılırsa hizmetlin McNab için çalışıyordu ve Dundaff'teki birinden korkuyordu. Ölüm şeklini göze alırsak, hainin bizimle birlikte kampta olan birisi olduğunu söyleyebilirim. Oradakilerden hangisinin hain olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Seninle ya da babanla arasında bir fikir uyuşmazlığı olan?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Ama sana ahır bekçisinin başına gelenlerden bahsedebilirim. Aziz John sabahında erken saatte at binmeye gitmiştim. Geri dönüp ahır bekçimiz Fergus'u bulmak istediğimde, kafası kanlar içinde yerde yarken buldum onu." MacLaren, Aila'nın titrediğini hissetti ve onu daha da kendine bastırdı. "Yanında duran demir bir sopa vardı, bir ucu kanlıydı. Bana doğru gelen birinin ayak seslerini duydum, neredeyse 'yardım edin' diye bağırıacaktım ama sonra bunu yapmak yanlış olur diye düşündüm. Senelerdir sabahın erken saatinde at binmeye çıkıyorum ve şimdiye dek Fergus'un yanında başka birini hiç görmedim. Bu yüzden kuledeki odama doğru koştum. Adam da arkamdan geldi, çok... çok korkmuştum."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Seni gördü mü?"

"Hayır, aslında emin değilim. O sırada üzerimde binici giysilerim vardı."

MacLaren kafa salladı. "Buna sevindim. Kaleye döndüğümde ahır bekçisine olanları duymuştum ama bana bir kaza olduğu söylendi."

"Evet, bunu ben de duydum. Hizmetlim onun bir sandalyeden düşüp kafasını vurduğunu söyledi, ama ben onu gördüğümde yanında sandalye yoktu."

"Yani, biri onu öldürmeye çalıştı ve bunun bir kaza gibi görünmesini istedi. Bundan kime bahsettin?"

"Rahibe Enid'den başkasına değil. Dundaff'e geri dönmeye karar verme sebeplerimden biri de buydu, gördüklerimi babama anlatacaktım."

MacLaren sessizce yola devam etti, bu yeni bilgileri düşünüyordu. "Ağzını her açtığında beklemediğim şeyler duyuyorum. Benim için hazırladığın başka sürprizler var mı?"

"Hayır. Ah, evet, sana mesajdan da bahsetmeliyim."

"Mesaj mı?"

Aila, Rahibe Enid'e gönderilen sahte mektubu anlattı.

MacLaren söylediklerinin üzerine düşündü. Aila'nın yaptıkları yavaş yavaş anlam kazanmaya başlamıştı. Birisi onun sadakatiyle oynuyordu. "Yani manastıra geri dönmeni isteyen biri var, ya da Dundaff'ın güvenli duvarlarından çıkmanı istiyor. McNab seni Azize Margaret'e giden yolda mı yakaladı?"

"Evet."

"Belki McNab başkasıyla evlenmeden korktu ve seni kaçırmak için kaleden çıkmanı sağlamak üzere manastıra bir mektup gönderdi."

Aila bir an düşündü. "Evet, bu mümkün."

"Başka itiraf var mı?"

"Hayır," dedi Aila kaşlarını çatarak. "Aslında bir sır daha var, ama bu benim değil annemin sırrı."

"Nedir?"

"Çok önemli değil."

"Ona ben karar veririm."

Aila iç çekti. Daha önce annesinden kimseye bahsetmemişti. "Annemin elleri ve ayakları hasta, Rahibe Enid'inkiler gibi. Bunu kimsenin bilmesini istemiyor. Bu yüzden odasından çıkmayı reddediyor. Onu her gün ben besliyorum, çünkü kendi başına yemek yiyemiyor."

MacLaren düşündü. "Demek bu yüzden annenin sana ihtiyacı var." Her şey anlam kazanıyordu artık.

"Evet. Tüm bildiklerim bunlar. Bana inanıyor musun?"

"Söylediklerini dikkatlice düşüneceğim. Bazılarının gerçekliği var. Diğerleri doğru olmayabilir."

"Ne zaman yalan söyledim ki? Benden dürüst olmamı istedin, ben de oldum. İnanmayacaksan dürüst olmamın ne anlamı var ki?"

"Söylediklerin anlamsızken nasıl inanabilirim? Dün gece evlilik haklarına karşı koydun, bu sabah bana âşık olduğunu söyledin. Buna nasıl inanabilirim?"

"Seni sevdiğimi söylemedim." Aila'nın sesi yükseldi. "Şey dedim... ne söylediğimi boşver. Dün geceye gelince, senden sonsuza dek kaçmayacaktım; sadece biraz zaman ve belki biraz saygı istedim. Beni atımdan indirdiğinden beri aşağılıyorsun. Hayır, hatta ondan önce de aşağıladın. Benimle evlenmenin tek sebebinin para olduğunu biliyorum, ama bana sürekli klanın için değerli olmamın tek sebebinin mirasım olduğunu hatırlatmak zorunda mısın?"

"Aşağılamak mı? Sana ne zaman saygısızlık yaptım?"

Aila'nın kaşları kalktı. "Bana hain, yalancı, çürümüş ve—"

MacLaren onu öptü. Bunu yapmayı beklediğini kendisi de mi fark etmemişti? Aila önce karşı koymaya çalıştı, ardından kendini ona teslim etti. MacLaren onu kendine doğru yaklaştırdı ve öpücüğünü derinleştirdi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. MacLaren onu nihayet bıraktığında nefes nefese kalmıştı.

MacLaren kafasını iki yana salladı. "Bezdirici kadın, senin yanında ne yaptığımı bilmiyorum."

Aila yavaşça gülümsedi. "Rahatsız edici olduysam özür dilerim."

"Evet, oldun tatlım. Beni çok kızdırıyorsun." Ve sonra dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı. At yavaşlayarak durdu ve MacLaren dizginleri bırakarak onu bütün arzusuyla doldurdu. "Geçen sefer en olmadık zamanda rahatsız edilmiştik."

"Evet." Aila ona sokuldu. "Belki bu akşam?"

"Kesinlikle. Ama neden bekleyelim? Burada sık çalılıklar var." MacLaren hazırды, hazırdan da öteydi. Kucağında titreyen kalçalarla bunca yol gelmek bir adamı aptal etmeye yeterdi. Sonuçta o da taştan yapılmamıştı.

"Burada mı?" diye sordu Aila gözlerini açarak.

"Burada."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Güpegündüz mü?"

"Gece ya da gündüz, ikisi de aynı. İstiyor musun?" MacLaren eğildi ve sağ elini Aila'nın bacağından kalçasına doğru gezdirdi. Aila ürperdi. MacLaren da. Aila'nın gözleri parladı ve başını salladı.

"Gerçekten mi? İstiyor musun?" MacLaren içten içe korkmuştu. Sesi kendisine genç bir oğlan ya da tecrübesiz bir savaşçı gibi gelmişti. Aila ona utangaç bir gülümseme verdi ve tekrar başını salladı. Peki, kahretsin, kendini azgın bir velet gibi hissediyordu. MacLaren suratının gülümsemeye benzer bir şekil aldığını tahmin ediyordu. Aila da gülümsedi, ılık, mutlu ve güzeldi. Arkasını döndü, artık MacLaren'ın yüzünü karşıdan görüyordu kollarını boynuna doladı ve onu tekrar öptü. MacLaren ellerini Aila'nın giysisinden içeri soktu ve sırtına dokundu. Aila'nın bedeninin

onun dokunuşlarına verdiği tepkiyi izlemek hoşuna gidiyordu. Bu çok güzeldi.

“Hey oradakiler! İkinizin barıştığını görmek beni sevindirdi.” MacLaren ve Aila arkalarını döndüklerinde patika yoldan gelen Chaumont’u gördüler. Onlara doğru yaklaşırken yüzünde koca bir gülümseme vardı ve duruşlarını düzeltirken yandaki bir ağacı inceliyormuş gibi yaptı.

“Chaumont.” MacLaren ona dik dik bakıyordu. “Seni kardeşim gibi severim, ama hemen buradan gitmezsen seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Chaumont tekrar gülümsedi ve Aila’yı başıyla selamladı. “Demek öyle? Çok güzel. Özürlerimi kabul edin ancak yalnız değilim.” İstenmeyen sesler yükselmeye başladı ve askerlerin geri kalanı da görüş alanlarına girdi.

“Harika,” diye söylendi MacLaren yavaşça Aila’nın kulağına. “Dundaff’e giden en rahatsız yolculuğumuz olacak bu.” MacLaren eyerinde biraz arkaya çekti kendini. Bacaklarının arasında olduğunu düşününce Aila’nın rahatsızlığı göze almaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

“Kendi atımla yola devam edebilirim,” dedi Aila.

“Asla. Bu işkence de olsa çok güzel ve sen benimsin,” diye fısıldadı MacLaren.

Aila da gülümsedi ve başını onun göğsüne yaslayarak kendini ona sabitledi. MacLaren arkasını döndü, böylece adamların tümü manzarayı görebildiler. *Gördünüz mü? Onu yakaladım, onu yola getirdim ve o artık benim,* diye düşündü. MacLaren paylaşmak istemeyen gözlerle gelinine baktı. Ve Aila mutluydu. İlk kez bu mutluluğu daim kılmak önemliydi onun için.

MacLaren’in adamları lordlarının kaçak gelini yakalayışını alkışlayarak kutladılar ve grubun tümü Dundaff’e giden yola koyuldu tekrar. Orman içindeki düzgün patika yola ulaştılar ve ağaçların arasında iki sıra halinde yürüyebildiler. MacLaren ve Chaumont yan yana sürüyorlardı ve gruba liderlik ediyorlardı. Aila’nın atı hâlâ MacLaren’in atına bağlıydı ve diğerleriyle aralarında bir at boyu kadar mesafe bırakıyordu. Bu da aralarında sessiz konuştukları takdirde özel diyaloglar yaşanmasına imkân tanıyordu. Aila bunca erkeğin gözü önünde bir adamın kucağında oturmaktan rahatsızlık duyuyordu fakat onu bu adamların önünde reddettikten sonra MacLaren’in gururunu yeniden inşa etmesi gerektiğini fark etti. Bu yüzden elinden gelenin en iyisini yapmayı denedi, özellikle de elinde başka bir seçeneği yokken. Herhangi bir gariplik yokmuş gibi davranmaya çalışarak, nazik bir diyalog için bir konu açtı.

“Sizi İskoçya’ya getiren şey nedir efendim?” diye sordu Chaumont’a.

Aila’nın parmak bastığı konu Chaumont’un yüzünü aydınlattı. “Kocanızı takip ederek geldim buraya. Fransa’da onun kışını korumaya o kadar alıştım ki bu işi bırakamadım. Üstelik MacLaren, Gerard de Marsan’ı öldürdükten sonra en hızlı geri hamleyi yapmak durumundaydık.”

“Kimi?” Aila ikisinin arasında ileri geri gezdirdi gözlerini. Sağlamayı umduğu nazik diyalog kesinlikle bu değildi.

“Bir Fransız asilzadesini.”

“Bunu neden yaptınız?” diye sordu Aila MacLaren’a.

“Muhtemelen o sırada beni öldürmeye çalıştığı için,” diye cevapladı MacLaren sakince.

“Seni neden öldürmeye çalışıyordu?” Çok fazla soru sormak kabalıktı, ama gerçekten, soru sormamasını nasıl bekleyebilirlerdi ki?

“Bir leydi ile hangisinin evleneceği konusunda ufak bir anlaşmazlık yaşadılar,” diye cevapladı Chaumont. Aila, hikâyenin daha fazlasını öğrenmeyi umarak tüm dikkatini Fransız adama verdi.

“Sana teşekkür etmeliyim, Aila,” dedi MacLaren duygusuzca. “Bu konuşma önceki huzursuzluğumu kesinlikle ortadan kaldırdı.” Aila MacLaren’in daha fazlasını söylemesini bekledi, ama sessizlik içinde ilerlemeye niyetliydi belli ki.

“Hikâyenin devamını anlatırsanız bundan onur duyarım,” dedi Aila umutla, önce MacLaren’a sonra Chaumont’a bakarak. MacLaren’in Fransa’da bir kadınla yaşadığı tecrübeleri ortaya dökmesini sağlamıştı, ama hikâyenin devamı olduğunu düşünüyordu. Kocasını iyi tanıması için bilmesi gereken bir şeyler olduğundan emindi.

“Sizi aydınlatmaktan memnun olurum,” dedi Chaumont bir an durup karşı koymaya yeltenmeyen MacLaren’a bakarak. “Kanlı bir savaştan çıkmıştık, Montois’nın topraklarını koruyorduk, kocanız at binerken kontesle karşılaşmıştı.”

“Kontes mi?” diye sordu Aila.

“Montois Kontesi Marguerite.” Chaumont özel bir beceriyle telaffuz etmişti bu adı. “Çok güzel bir yaratıktı fakat maalesef güzelliğiyle uyuşacak bir karakterden yoksundu. MacLaren’in evlilik teklifini kabul ettiğinde çoktan Gerard de Marsan ile nişanlanmıştı. MacLaren, Montois Kalesi’ne vardığında hangi adamla evleneceği konusunda bir kararsız-

lık olduğu apaçık belli oldu. Marsan kim olduğunu açıkça belli etti.” Chaumont, MacLaren’in yüzündeki uzun yarayı işaret etti. “Fakat puanı eve götüren MacLaren oldu.” Chaumont durdu, karşı koyamadığı bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı.

“Kontes yaşananlardan hiç memnun olmadı ve adamlarına MacLaren’ı yakalamalarını emretti. Bence MacLaren’in kafatasını lazımlık olarak kullanmak istemişti. Marguerite’in hizmetlilerinden biri tarafından İngilizlerle işbirliği yaptıklarına dair bilgi edinmişim. Ne yazık ki, kontesle karşılaşmasından önce MacLaren’ı bilgilendirememişim. Kanayan yüzüne bir anne gibi dikiş attım—”

“Chaumont,” MacLaren onu engelledi.

“Özür dilerim, madam. Dikişimle ilgili ne düşünüyorsunuz?”

Aila parmağını öfkeli yara boyunca MacLaren’in yüzünde gezdirdi. MacLaren onun dokunuşuyla buz kesmişti ama gözünü yoldan ayırmadı.

“Bence çok iyi bir savaşçı fakat çok kötü bir terzisiniz.”

Chaumont büyük bir kahkaha patlattı.

“Bu hikâyenin gerçekten ilgili olan noktası,” dedi MacLaren’in dudakları aniden kıpırdayarak, “Chaumont’un kontesin ihanetini öğrendiğinde adamlarımızı Montois’nın topraklarından çekmek için haber göndermesiydi. Eğer kampta kalmış olsalardı, o topraklar İngilizlere ait olduğu için hepsi uyurken öldürülmüş olacaktı.”

Aila kaşlarını çatı. “Kafam karıştı. Montois’yı İngilizlerden koruduğunuzu söylemiştiniz ve sonra Montois’nın İngilizlere ait olduğunu söylediniz. Hangisi?”

“Ah, o kısım hepimizin kafasını karıştırdı,” dedi Chaumont kendine has gülümsemesiyle. “Kontes Marguerite, MacLaren’in üç İngiliz kaptana karşı topraklarını korumasını istedi ve MacLaren’in yaptığı buydu, fakat bedelsiz olma-

di.” Aila, MacLaren’in hiçbir şey söylemese de kaskatı keşildiğini hissetti. “Leydinin İngilizlere katılmak için görüşmeler yaptığından haberimiz yoktu. MacLaren’in onu koruyor olması, topraklarının kolaya ele geçirilebilir olmasını engelledi ve böylece haklarını İngiliz tacına devretmek için çok yüksek bir fiyat elde edebilmiş oldu.”

“Yani Kontes Marguerite—”

“Onun adını ağzına alma,” diye homurdandı MacLaren. “O kaltağın adını senin dudaklarından duymak istemiyorum.”

Aila sessizleşti. Chaumont göze çarpmayan bir incelikle ilerledi ve MacLaren ile Aila’yı garip sessizliğin içinde baş başa bıraktı. Aila onun sözlerini hatırladı, kadınlara olan güvensizliğini artık daha iyi anlayabiliyordu. Ona ihanet eden kadının gözle görülen anısını sonsuza dek taşıyacaktı üzerinde. Diğer yaralar gözle görünmese de daha derin ve daha acı vericiydi. Aila onun tekrar güven duymasını nasıl sağlayacaktı?

Aila bunun üzerine fazla düşünemeyecekti çünkü Dundaff’e varmak üzereydiler. Kalenin yedi kulesi de üzerlerindeki gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kaleye giden ince bir patikaya girdiler. Yol işlek bir ana cadde olmasına rağmen, kaleye yapılacak bir baskını zorlaştırmak için özellikle dar bırakılmıştı. Aila, MacLaren’in etrafındaki buzdan kabuğu kırmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çabalıyordu. Anne ve babasının evliliğini kendi hayatında tekrarlamak istemiyordu.

“Bütün kadınlar o kadın gibi değil,” dedi konu geçmiş ihanete geldiğinden beri suratına bakmayan MacLaren’a.

“Ama sen de bir kadınsın.”

“Evet,” diye kabul etti Aila, dik oturarak. “Ve ben bir İskoç’um ve bir Graham’ım.”

MacLaren ona baktı, gözlerindeki yoğunluk cesaret kırıcıydı. “Sen artık bir MacLaren’sın.”

“Evet,” diye cevap verdi Aila uslu bir gülümsemeye, “O da var.”

MacLaren dik oturdu ve onu kendine doğru çekti. Demirli kale kapısından girip alt avluya doğru ilerlerken çığlıklar yükselmeye başladı. Aila derin bir nefes aldı ve sırtındaki gergin kaslar gevşedi. Evindeydi ve kocasıyla kırılğan bir barış sağlamıştı. Her şey yolundaydı. Tabii ki, ona öfkeli olan anne ve babasıyla karşılaşması gerektiğini saymazsak. Ve burası kocasını öldürüp onu McNab’e vermek isteyen bir haini de barındırıyordu. MacLaren’in göğsüne yaslandı. Yine de bunlar dışında her şey yolundaydı.

“Git biraz dinlen,” dedi MacLaren usulca. Ahır görevlisi çocuklar birbirleriyle yarışarak atların dizginlerini alıyorlar ve gerekli yardımı sağlıyorlardı.

Aila kafa salladı. Şu an üzerindeki pis giysilerden kurtulmaktan başka yapmak istediği bir şey yoktu. “Önce babamın huzuruna çıkmalıyım. Bana en çok gücenen o olmuştur,” dedi tatsız bir şekilde.

“Babanla ben konuşmalıyım. Disiplinin artık benim sorumluluğumda.”

Aila bunun bir gelişme olup olmadığını merak etti.

“Peki ya ahır bekçisi?” diye fısıldadı Aila.

“Ona anlatacağım. Bilmesi gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır, sana hepsini anlattım.” Gözleri buluştu ve Aila onun güvensizliğini ifade etmesini bekledi. Hiçbir şey söylemedi ama onun yerine Aila’yı hazır bekleyen uşağa teslim etti. Kendisi de attan indikten sonra MacLaren Aila’nın kolunu tuttu ve onu Rory’ye doğru götürdü.

“Onu kuleye götür,” dedi Rory’ye. Aila’ya, “Odanda kal ve kimseye güvenme,” dedi. “Dinlen ve temizlen. Akşam yemeğine gelmen için yanına bir çocuk göndereceğim. Yalnız yürüme. Ve Aila, bundan sonra yemeklerini benimle ye-

meni istiyorum.”

Bitkinliğin arasından Aila MacLaren’a belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. “Orada olacağım efendim.”

MacLaren Aila uzaklaşırken onu izledi. Kir içindeydi, ama yine de dikkatini çekmeyi başarıyordu.

“Pekâlâ, maceracı gelinin için şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu Chaumont.

MacLaren omuz silkti. “Ona güvenmek istiyorum ama bazen söyledikleri ya da yaptıkları, doğruları söylediğine inanamayacağımı gösteriyor.”

“Bence dürüst bir matmazele benziyor. Sence neyi doğru söylemiyor?”

“Bana daha önce Büyük Salon’da hiç yemek yemediğini söyledi. Bu pek olası görünmüyor, değil mi?”

“Warwick, benim iyi arkadaşım,” diye seslendi Chaumont atından inen komutana. Warwick etrafa bakarak Fransız şövalyenin etrafında bir izleyici kitlesi olup olmadığını kontrol etti. Ama Chaumont ona kaygısız bir şekilde gülümseyerek yaklaştı ve yaşlı adamın kaş çatışını görmezden geldi. “Leydi Aila’nın yemeklerini genelde kendi odasında yediğini duydum?”

“Evet, Leydi Graham’la kendi kulelerinde yerler.”

“Büyük Salon’daki yemeklere ne sıklıkla katılır?”

“Bildiğim kadarıyla hiç. Şimdi adamlarıma katılmayım.” Warwick, Chaumont’dan uzaklaşarak ahır görevlisi çocuklara ve askerlere emirler yağdırdı.

“Haydi şimdi.” Chaumont MacLaren’a döndü. “Galiba sevgilin sandığından daha dürüst biri. Hızlı da. Bu kadar iyi at binmeyi nasıl öğrenmiş?”

“En iyi kişiden öğrenmiş. Erkek kardeşi gördüğüm en hızlı biniciydi.” MacLaren Chaumont’un gözlerini yakaladı ve ekledi. “Aila ondan daha hızlı.”

Aila kule girişine kadar kendisine eşlik eden Rory’ye teşekkür etti ve merdivenleri çıkmaya başladı. Yatağının kendisini çağıran hayali onu ele geçirdi. Önce banyo yapmak ile uyumak arasında kararsız kaldı. Odasına varamadan annesi seslendi.

“Aila? Aila, sen misin tatlım? Bana döndüğünü söylediler.”

Aila korkuyla sindi. Annesini görmek istemiyordu. Onunla savaşacak enerjisi yoktu, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Odasına çıkan merdivenlere baktı fakat onun yerine annesine doğru ilerledi.

“İyiyim, anne.”

Leydi Moira Graham her zamanki koltuğunda oturmuştu ve Maggie koşturuyor, annesinin bakımını yapıyordu. Leydi ve hizmetli Aila’ya şok olmuş halde baktılar. Aila üzerindeki tamir olabilecek durumun çok ötesinde olduğunun farkındaydı. Saçını düzeltmeye çalıştı ve saçlarının arasında bulduğu yaprak ve küçük dalları fark edince dehşete düştü. Garip bir görüntüsü olmalıydı.

“Ne oldu?” Leydi Graham’ın yüzü bembeyazdı.

“McNab tarafından kaçırıldım, sonraki gün onun elinden kaçtım. MacLaren beni buldu. O gece McNab’in saldırısına uğradık ve sonra eve geldik.”

“Ah, benim zavallı, canım kızım. Manastıra varamamış olman çok kötü.”

Aila dilini tuttu.

“Sanırım artık MacLaren’in kocan olduğunu kabul etmek zorundayız, sana hemen hemen hiç layık olmasa da.”

“O iyi biri, anne,” dedi Aila kısık bir sesle.

“Nasıl biriyse biri, artık yapacak bir şey yok. Manastıra katılmanı ne kadar istemiştım. Bu adaletsizlik, ama hayat hiçbir zaman adil değildir. Eğer baban beni bilgilendirmiş olsaydı, senin için çok daha iyi bir eş bulurdum. Belki bir Campbell, ya da bir Douglas’la güzel bir birlik kurmuş olabilirdik şimdi.”

“Benim için seçilen eşten memnunum.”

“Ama hayır, bana sormalıydı ve şimdi sadece paranla ilgilenen sevgisiz, gözü doymaz bir dolandırıcının evliliğinde kapana kısıtıldın—”

“Ve topraklar, anne,” diye bağırdı Aila. “Toprakları unutma. Benimle neden evlendiğini gayet iyi biliyorum, fakat umurumda değil. Onu kocam olarak kabul edeceğim, onu, başkasını değil, anlıyor musun? Ve onu bir daha azarlamana göz yummayacağım.”

Maggie’nin nefesi kesildi. Leydi Graham’ın gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü kaskatı olmuştu.

Kimse konuşmadı.

Aila biraz önce neler söylediğini düşündü. Annesiyle daha önce bu şekilde hiç konuşmamıştı.

“İyi konuştun, sevgilim.”

Arkasında, MacLaren kapı kolonuna dayanmıştı.

“Gel artık, bu uzun işkenceden sonra yorulmuş olmalısın. Dinlenme zamanı. Maggie, karıma odasına kadar eşlik edip, banyosunu yaptığandan ve biraz uyuduğundan emin olabilir misin? Leydi Graham’la konuşmak istiyorum.”

Aila sallanarak MacLaren’in yanından geçip merdivenleri çıktı. MacLaren sıcak gözlerle izledi Aila’nın ilerleyişini. Aila ona bitkin bir gülümseme verdi ve odasına doğru ilerlemeye devam etti. *Sevgilim? Ona sevgilim mi demişti? Kendi sorusuna cevap veremedi uyuyakaldı.*

*

MacLaren karısının kapısını kapatmasını bekledi, biraz onu izlemek istediği için biraz da merdivenlerden düşmediğinden emin olmak için. Odasında güvende olduğu zaman, yüzünü annesine çevirdi. MacLaren odaya girdi ve kapıyı kapattı. Bu çok yerinde bir hareket değildi ama umursamadı. Leydi Graham’la birkaç şey konuşmanın vakti gelmişti.

“Kızınız için uygunsuz bir eş olduğumu düşündüğünüzü biliyorum,” diye başladı MacLaren, “ama dediğiniz gibi, bununla ilgili artık yapacak bir şey yok. Bu birliktelik için hayır duanızı istiyorum.”

Moira koltuğunda doğruldu ve MacLaren’a kısık gözleyle dikkatle baktı. “Peki, size bu isteğinizi onaylayacağımı düşündüren şey nedir?”

“Kendi çocuğunuzun mutluluğu?”

“Aila için endişelenmeyi sizden daha iyi biliyorum,” dedi Moira, sesindeki iğneleyici ton ikaz eder gibiydi.

MacLaren yeni bir taktik denedi. “Kızınızla evliliğimin sebepleri konusunda oldukça haklısınız, ama bu kızınızı korumayacağım anlamına gelmez. Onurum üzerine yemin ederim, gerekirse hayatım pahasına koruyacağım onu.”

Moira biraz rahatlamış görünüyordu ve MacLaren’in devam etmesi için kafasını salladı.

“Aynı zamanda sizin mutluluğunuz için de endişeliyim, Leydi Graham.”

“Neden benim için kaygı duyasın?”

“Dediğiniz gibi, ben gözü doymaz bir dolandırıcıyım, Leydi Graham. Çocuklarımdan Dundaff’in sahibi olmalarını

istiyorum. Bu yüzden, Graham'ın tek eşinin sizin olmanız gerektiğine eminim." MacLaren sözlerinin ima ettiklerinin anlaşılmasına izin vermek için durdu. "Aramızda barış olsun istiyorum. Bu evliliği desteklemenizi ve karşılığında, sizin mutluluğunuzu sağlamak için yetkim olan her şeyi yapmayı teklif ediyorum."

Moira'nın gözleri parladı ve yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. MacLaren bu teklifin kabul edildiğini ve artık pazarlık safhasına geçtiklerini biliyordu.

"Aila'nın Dundaff'te kalmasını istiyorum," dedi Moira.

"Hayır, Creag an Turic'te yaşamak zorunda, ama ziyarette geliriz."

"Haftada iki kez."

"Üç ayda bir."

"Haftada bir."

"Ayda bir."

"Kabul!" dedi leydi, hesabını bilen bir gülümseme ile. "Ve yaptığımız her çocuk için düzenli ziyaretler istiyorum."

"Kabul," dedi MacLaren.

"Ve ona sadık olmasını istiyorum. Eğer tohumlarını etrafa saçtığını duyarsam, desteğimi çekerim."

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi MacLaren gözlerini kısarak, "ama kabul."

"Sir Padyan MacLaren," dedi mutluluk saçan gülümsemeyle Moira, "hayır duamı aldınız. Aileye hoşgeldiniz. Şimdi gidin ve tekrar yanıma gelmeden evvel banyonuzu yapın."

MacLaren selam verdi ve odadan çıktı. Bir cadaloz kadın dize getirilmişti. Bu evliliğin kaç kişiyi daha dize getirmesi gerektireceğini merak etti.

Leydi Graham'la olan pazarlıklarından sonra, MacLaren Lord Graham'la elde ettiği yeni bilgileri paylaştığı uzun bir öğleden sonra geçirdi. MacLaren, Graham'la olan toplantısını sıkı tutmuş, sadece Chaumont'u dahil etmişti. Graham, Warwick ve Pitcairn'in de bulunmasını istemişti, fakat MacLaren saygıyla toplantıda bulunmamasını talep etti. Yolcuktaki her adam şüpheliydi, hatta Graham'ın mümkün olmadığı düşünülen en yüksek rütbeli askerleri bile.

Graham önce, MacLaren'ın söylediği her şeye hiddetlenmiş ve karşı çıkmıştı, fakat sonra kısa zamanda sakinleşmiş ve bir sonraki adımlarını planlamak üzere masaya oturmuştu. Tüm şiddetine rağmen Graham, MacLaren'in bunlara saygı duyabileceğini fark ettiği kadar pratik ve düşünceli bir adamdı. Mantığı sapasağlamdı, bedeni kırılğan olsa da. O, MacLaren'a kendi babasını hatırlatıyordu ve MacLaren onunla konuşurken garip bir acı hissediyordu. Onun maddi çıkarların ötesinde olduğunu hissediyordu. Graham'ın klanıyla yaptığı işbirliği sayesinde çıkarlarının dışında daha manevi ama daha değersiz olmayan şeyler kazanmıştı.

Graham, adamları arasında bir hain olduğu ve içlerinden herhangi birinin kampın yerini McNab'e işaret ettiği fikrine köpürerek ağzına geleni söyledi. Fakat gerçek ortadaydı. MacLaren'la yola çıkan askerlerin listesini yapıp, hepsini potansiyel hain olarak incelediler, ama hiçbiri aday olmaya yakın değildi. MacLaren, Graham'ın adil ve cömert bir

komutan olduğunu anladı, askerleri iyi eğitilmiş ve ihtiyaçları karşılanmıştı, bu yüzden ihanet için çok az sebep vardı.

Ama yine de biri McNab'e yardım ediyordu, peki neden? Graham'ın kendi klanından biri Aila'nın ve Dundaff'in tüm varlığının başka bir klana geçmesinden nasıl çıkar sağlayabilirdi? Cevaplardan çok sorular vardı. Ve dahası, bunu kabul etmeyi hiç istemese de, Aila'nın küçük macerası düşmanlarının planladıklarından daha fazlasını ortaya koymasını sağlamıştı. Artık McNab'in düşman olduğundan ve Graham'ın adamlarından birinin hain olduğundan emindiler. Graham adamlarına akşam yemeğine hazırlanmaları için izin vermek üzere konseyi sonlandırırken, MacLaren keskin bir endişe hissetti.

“Dikkat et,” dedi çıkmadan önce Lord Graham'a. “Topraklarını almaları için önce senin ölmen lazım. Senin için korkuyorum.”

“Ben de senin için korkuyorum oğlum, kızımınla evlenmen senin için de aynı riske sebep oluyor.” Adamlar el sıkıştılar ve birbirlerinin sırtlarına vurdular. “Ona dikkat et oğlum, o benim elimde kalan son şeyim.”

“Edeceğim,” diye cevapladı MacLaren usulca, kendini tutmaya çalışarak. Uyku eksikliği duygularıyla oynuyor olmalıydı. Kendisini ele geçirmesine izin vermeyecekti. Ağlamak erkeklik dışı bir şeydi.

*

MacLaren, yüksek masada Graham'ın yanına oturdu ve sabırsızca gelininin gelmesini bekledi. Aila'nın odasından çıkıp akşam yanında oturmasını daha önce de beklemişti ve onu tekrar utandırmayacağını umdu. Açıklamasını güvensizlikle kabul etmişti ve doğru söylediğinden emin olmayı umuyordu. Bu sefer masaya kadar kendisine eşlik etmesi için odasına Rory'yi göndermişti. İlk kez gittiğinde hizmetlilerin leydinin yeterince hazır olmadığı konusunda ısrar etmeleri yüzünden Rory'yi iki kez göndermek zorunda kal-

mıştı. Ne yapıyorlardı? MacLaren'ın banyo yapıp giyinmesi en fazla on dakika sürmüştü. MacLaren yumruklarını sıkıttı, bu akşamın, hayal kırıcı bir başka gecenin başlangıcı olmasından korktu.

Chaumont'la konuşmak için eğildiğinde, onu görmeden önce Aila'nın geldiğini duydu. Odadaki toplu nefes kesilmesi tüm konuşmaları susturdu. Kafasını kaldırdı ve onun da nefesi kesildi, ağzı açıldı. Leydi Aila, Büyük Salon'a girmişti. Kurul ayağa kalktı ve Aila geçerken insanlar selam verdiler. Altın renkli elbisesi mum ışığında parıltıyordu, Aila gerçekten tam bir soylu gibiydi. Kızıl saçları uzun lüleler halinde toplanmıştı ve yüzü çelenkli ince bir duvakla çerçevelenmişti. O, MacLaren'ın gördüğü en güzel yaratıktı. Kaskatı bir halde ayağa kalktı ve Aila'nın yaklaşmasını izledi. Tüm gözler onun üzerindeydi. Aila onunkileri bulana kadar kalabalığı inceledi. Küçük bir gülümseme dudaklarını hareket ettirdi. Gözleri sadece MacLaren için bakarken onun yanına vardı.

Yüksek masaya çıktı ve münasip olduğu üzere önce babasına selam verdi.

“Özür dilerim, baba, şey...”

“Yeterli, çocuğum, hepsi affedildi.” Ona sıcak bir kucaklaşma verdi. “Annene çok benziyorsun.” Bu gerçek bir iltifattı. Gurur duyarak kızına gülümsedi ve sonra kocasının yanına oturması için onu ilerletti. MacLaren onu tutup odasına götürmemek için kendini zor tutuyordu, belki loş ışıklı bir geçit de yeterli olurdu.

“Leydi Aila ve Sir Padyen MacLaren'ın evliliğinin şerefine!” Sesine ilk geri kavuşan Chaumont oldu ve kabalığın geri kalanı mutlu çifti alkışlayarak kadeh kaldırdılar.

Aila kabalığa gülümsedi, etrafa sevinçle bakıyordu. MacLaren karısına bakmayı kesmelerini dilediği gürültücü kalabalığa baktı. Güzelliğinin ilk şokunu atlattıktan sonra gurur, sahip olma isteği ve şüphenin nabız yükselten karışımı-

nı hissetti. Güzel gelinin güzelliğini kullanarak onu kandırmasından korktu, başka bir güzel leydinin daha önce yaptığı gibi. Ama hayır, hatırladı, onu başka kadınların hatalarıyla yargılamayacaktı. MacLaren kaşlarını çattı. Aila ondan son- suza dek tutulması zor sözler almıştı.

“İlerleme kaydetmiş görünüyorsun,” dedi MacLaren ve içinden homurdandı. Kelimeler çok doğru çıkmamıştı ağ- zından.

“Banyo ve temiz bir elbise yardımcı oldu,” dedi Aila. Sanki MacLaren dünya üzerindeki en büyük hödük değil- miş gibi gülümsedi.

“Hayatımda bu akşam gördüğüm kadar güzel bir kadın görmediğimi söylemek istedim.” Bunlar daha iyi geliyor- du kulağa. Aila'nın gülümsemesi gölgelendi. Yanlış söyle- diği neydi?

“Güzel kadınlara olan sevgini biliyorum.”

“Ah, peki,” kekeledi. Haklıydı. “Fikrimi tekrar sunmam gerektiğini fark ettim, İskoçyalı güzel kadınlara tahammül edebileceğimi söylemeliydim belki de.” MacLaren eğildi. “Özellikle de, evlenecek kadar şanslı olduğum güzel kadı- na.”

Aila'nın gülümsemesi geri geldi, gözleri mum ışığın- da parıldıyordu. “Evlenmiş bulunduğum cesur Kuzey İskoçyalı'ya katlanabileceğimi fark ettim.”

“İkinizin de bir şeylere katlanabilme seviyesine varmış olmanızı bilmek çok güzel,” dedi Aila'nın yanında oturan ve utanmadan aralarındaki konuşmayı dinlemekte olan Chau- mont. MacLaren da, Aila da dönüp ona baktılar ve Chau- mont şevkle kahkaha attı.

“Ona bakma,” dedi MacLaren. “Bu piçe neden katlandı- ğımı bilmiyorum.” Kürk torbadan zümrüt gerdanlığı çıkar- dı. “Bu senin için. Annemindi.” Gerdanlığın kopçasını açar- ken biraz çabaladı ama boynuna kolayca yerleştirdi.

“Bu çok güzel,” diye mırıldandı Aila. “Teşekkür ederim. Ona gözüm gibi bakacağım.” Mutlulukla MacLaren'a baktı. Ah, hem de büyük bir mutlulukla.

MacLaren onu öptü. Uzaklardan gelen seslerden insanla- rın alkışladığını duyabiliyordu ve bu durumun onlara garip göründüğünü biliyordu. Umurunda değildi. Onu tekrar öptü ve Aila insanların kendilerini izlediğini fark edip utanarak geri çekilene kadar öpmeye devam etti. Onunla yalnız kal- mayı zorlukla bekliyordu.

Müzisyenler canlı bir parça çalmaya başladılar ve yemek normal düzene göre başladı. MacLaren masanın başına çeş- nicinin eklendiğini fark etti. Graham ikisinin canına kas- teden tehlikeyi ciddiye alıyordu. MacLaren aynı zamanda Graham'ın yolculuğa katılan askerlerini “ödüllendirerek” onları bazı görevlerinden alıp, fırsatlarını azaltıp cezalandı- rılanların gönderildiği bölgelere atadığını öğrendi.

MacLaren bu güvenlik önlemlerinden ve Graham'ın iç- lerindeki şüpheli haine fırsat vermemeye dikkat edişinden güven duymuştu. Oynadıkları tehlikeli bir oyundu, ama ola- sı kazanımlar bu çabaya değerdi. Aila hokkabazlar gösteri- ye başlayınca MacLaren'ın kolunu tuttu, gözlerindeki ışık bir çocuk şevkiyle dans ediyordu. Evet, kazanımlar gerçek- ten harikaydı.

Yemek bittikten sonra Graham ayağa kalktı ve adamları- na seslendi. Lord, salonda güçlü ve net tınlayan sesiyle ko- nuşmaya başlayınca herkes birbirini susturdu. “Öncelikle, yeni oğluma kızımı kurtarıırken yaptığı yürekli savaş için te- şekkür ederek başlamak istiyorum.” Kalabalıktan alkış yük- seldi. “Ve kızımın geleceğini o piç McNab'den koruyabil- diği için takdir ediyorum.” Başka bir alkış, Aila'nın yüzü- nü ısıttı.

“Ama sizlere savaşın yeni başladığını söylemek zorunda- yım. Archibald McNab, kendini düşmanımız olarak açıkla- mış bulunmaktadır. Gelecek planları için kötü niyetleri bel- li olan bu adam, tarlalarımızı yakmıştır.” Graham, salonda

henüz düşmanlarının kim olduğunu bilmeyenlerden gelen uğultuları duyunca durakladı. "İnsan olarak adlandırmanın doğru olmadığı bu köpek, masanızdaki ekmeği çalmak istiyor. Leydi Aila'yı çalmak ve size efendiniz olduğunu söylemek istiyor. Buna ne dersiniz?" Kalabalıktan karşı koyan uğultular yükseldi.

"Unutmayın halkım; Wallace'a ihanet eden bu klan, klanlarımızın işbirliğine de ihanet etmiş ve tüm İskoçların özgürlüğünü reddetmiştir." İnsanlar artık ayağa kalkmış, McNab'e karşı protesto çılgınlıkları atıyorlar, bıçakları ya da kadehlerini masaya vuruyorlardı. Aila bu curcunaya şaşır-mış ve paylaştıkları bankta MacLaren'a sokulmuştu. MacLaren koruyucu bir şekilde kolunu ona sardı. Aila'nın tepki-sinden ve klanının sadakatini temin eden bir usta olduğun-dan emin olduğu Graham'ın konuşmasından memnun ol-muştu.

"Unutmayın, çocuklarım, biz özgür insanlarız. Kralımız İngilizlerin elindeyken ve topraklarımız istiladayken bile, Aziz Andrew ve Kralların Kralı'nın yolunda mirasımıza sa-hip çıktık, İskoçyalıların mirasına, özgürlüğümüze karşı sa-dık olduk." Graham'ın sözleriyle galeyana gelen kalabalık-tan daha fazla alkış yükseldi. Tüm meclis konuşması için ta-mamen susana kadar bekledi.

"Hatırlıyorum, bazıları unutmuş olsa da, yıllar önce İskoçya'nın lordları olarak ülkemizin ve insanlarımızın ese-rini yazmak için Arbroath'taki manastırda toplanmıştık. Bu eser yabancı güçlerden bağımsızlığımızı, İskoçyalıların kendilerini yönetme hakkını ve barış içinde bildiriyordu. Bu sözlerin doğruluğu onu imzaladığım günkü gibi geçerliliği-ni koruyor. Şan, zenginlik, onur için savaşmadığımız ger-çek, ama özgürlük için savaştık; dürüst adamların hayatı pa-hasına vazgeçmeyeceği özgürlük için." Kalabalıktan tekrar daha gürültülü bir alkış yükseldi ve birçok adam gözlerin-deki yaşı sildi.

Graham kadehini kalabalığa kaldırdı ve bir kez daha ses-

sizlik oldu. "Şimdi, çocuklarım, oğullarım ve kızlarım, size bağlılığınızı ilan etmenizi soruyorum. Soruyorum, bekle-miyorum; kime hizmet edeceğinizi seçmekte özgürsünüz. Eğer bana hizmet etmeyi seçerseniz, şimdi ilan edin. Eğer McNab'e hizmet etmeyi seçerseniz, size kederle veda ede-ceğim."

MacLaren ayağa kalkan ilk kişi oldu. "Lord Graham, sa-dece klanlarımızın birlikteliğini sağlayan evlilik yeminimiz için değil, fakat İngilizlere ve bizi zapt etmek isteyen diğer herkese karşı özgürlüğümüze olan bağlılıktaki hemfikirli-liğimiz için kaldırıyorum kadehimi. Klanlarımız sonsuza dek uyum içinde yaşayabilirler. Size, soysuz McNab'e karşı ko-rumak üzere kılıcımı, askerlerimin kılıçlarıyla birlikte vaat ediyorum, sizin davanız bizim davamızdır." MacLaren'ın askerleri ayağa kalkıp içkilerini içtiler ve Graham'a olan bağlılıklarını gösterdiler.

Sonra Warwick öne çıktı, sadakatini ve bağlılığını sun-du Lord Graham'a. Onu Pitcairn ve Graham'ın askerleri ve yerliler olmak üzere tüm adamları takip etti.

Adamlar tek tek öne çıkarken, Chaumont MacLaren'a eğildi ve sordu, "Benim de öne çıkmam müsaade edilebi-lir mi?"

MacLaren şaşırılmıştı ama, "Kiminle bağlılık kurmak iste-diğin konusunda özgürsün," dedi.

Chaumont kafa salladı ve gözlerinde MacLaren'ın daha önce hiç görmediği bir arzu vardı. Arkadaşını, bu klanın bir parçası olma ya da bu adamla işbirliği kurma arzusu için suçlayamazdı. Yine de Chaumont'un bağlılık ve aile konu-larından uzak olduğunu düşünürdü, fakat belki de bunlara daha önce sahip olmadığı içindi. MacLaren arkadaşının ai-diyet ihtiyacını yanlış değerlendirdiğini fark etti.

Chaumont öne çıktı ve uzun boylu Fransız şövalyenin yaklaşmasını izleyen kalabalık bir kez daha sessizliğe gö-müldü. Chaumont Graham'ın önünde bir dizinin üzerine

çöktü, "Ben topraksız bir şövalyeyim, soysuz bir çocuğum, fakat size kılıcımı vaat ediyorum, bağlılığım, sadakatim ve doğruluğumla birlikte, eğer bu değersiz kanı kabul ederseniz."

Graham kafasını sallayan MacLaren'a baktı. Kadehini Chaumont'a kaldırdı, "Ayağa kalkın Sir Chaumont ve ittifakımız için için. Bağlılık vaadinizi onur duyarak kabul ediyorum." İki adam da içkilerini yürekten içtiler.

Hain, insanların bağlılıklarını sunmak için ayağa kalkışlarını tek tek izledi. O da sunmuştu, tabii ki. Bu adamdan nasıl da nefret ediyordu. Graham, elindeki her şeyi almıştı. Bedelini ödetmenin zamanı gelmişti. Hain, MacLaren'a baktı. Bu adamı kaç kez öldürmesi gerekecekti? Geçen gece McNab'ın kılıcında ölmüş olması gerekirdi. *Sorun değil, zehirli viski hâlâ onu bekliyor. Bu akşam Aila'dan kaçınmayacak, azgın piç*, dedi içinden. Adam, bu sefer planının bozulmayacağından emin bir şekilde şarabını yudumladı. Sabah, MacLaren ölmüş olacaktı.

*

MacLaren, Aila'nın kendisini beklediği kuleye doğru yürüdü. Onu odasına korumayla göndermişti. Böylece Chaumont, Graham, Pitcairn ve Warwick ile savaş planları yapabilecekti. İki gün sonrası için McNab'e karşı bir savaş planı hazırladılar. Pitcairn ve Warwick habersiz olsa da, Graham ile MacLaren'ın adamları sabah erken saatte McNab'e saldırmak üzere anlaşmışlardı bile. Pitcairn ve Warwick savaş planını kendi adamlarına anlatacağı için, içlerindeki hainin bunu duyacağını ve McNab'e yetiştireceğini umdular. Bu sayede, McNab savaşa hazırlıksız yakalanacaktı.

Graham en güvendiği savaşçıları göndermek için ısrar etti. Warwick ve diğer birkaçının MacLaren'la birlikte savaşacaklarına şüphesiz inanıyordu. Fakat MacLaren kendi adamlarının dışında hiç kimseye güvenmiyordu ve böylece plan hazırlanmıştı. MacLaren, bu kurnazlığın yatağından uzak kaldığına değmesini diledi ve artık McNab'in sıkı ko-

runan kalesine saldırmak üzere yola çıkana kadar kısa bir uyku çekecekti. Yorgun olsa da olmasa da, bu güzel ve şaşırtıcı gelinle yarım bıraktığı işi bu akşam bitirmeye kararlıydı.

Korumanın yanına gelince durdu ve karısının oda kapısına yaslandı. Askeri biraz uyuması için gönderdi ve Aila'nın odasına girdi, ağır ahşap kapıyı kilitleti. Karısı dantellerle süslü ince bir iç gömleğiyle yatağında yatıyordu ve uyumuşturdu. MacLaren bu anın huzurundan duyduğu mutlulukla derin bir nefes aldı. Aila, bu gece için umduğu her şeydi; ateşli ve güzeldi. Daha önemlisi, sözleri MacLaren'ın önceki düşüncelerine göre çok daha fazla doğruluk taşıyordu.

MacLaren onu uyurken izledi, saçları yastığın üzerine dağılmıştı, dudakları hafif aralıktı. MacLaren gülümsedi. En azından, uyurken oldukça gerçekti, hırs ve ihanetten uzak görünüyordu. Yatağın kenarına oturup, kendisini düşünmüş birinin bıraktığı kırmızı taşlı bir karaftan biraz viski koydu. Birkaç yudum alacak, gelini uyandıracak ve onu karısı yapacaktı.

Aila nabzını hızlandıran bir sesle uyandı. Kendine gelmeye çalışarak doğruldu. Yanında MacLaren'in uzandığı yataktaydı. Battaniyelerin üzerinde hâlâ giysileri ile yatıyordu, ancak yatmaktan çok yıkılmış gibi görünüyordu. Birisi gürültüyle kapıya vurdu. Kararsıza MacLaren'ı dürttü, ama o hareketsiz kalmaya devam etti.

"MacLaren, Leydi Aila, iyi misiniz?" Chaumont'un sesi geldi.

Hâlâ uyku sersemi olan Aila, kapıyı açtı ona. Oldukça karanlıktı, gecenin geç bir saati olmalıydı. Birilerinin onları neden uyandırmaya çalıştığını merak etti.

"İyi akşamlar efendim. Ters giden bir şey mi var?"

"Evet, kocanız uşağı çaldığında kapıyı açmamış ve ikinize birden bir şey olmasından endişelenerek bana geldi." Aila'nın MacLaren'in uşağı olduğunu inandığı başka bir adam Chaumont'un arkasında belirdi. "MacLaren nerede?"

"Hâlâ uyuyor. İlk çalışımıza cevap vermediğimiz için üzgünüm. İki gündür aldığımız ilk uyku bu."

Chaumont ona farkında olduğunu belirten bir gülümseme verdi ve MacLaren'in yıkılmış bedenine doğru yürüdü. "Hadi, uyanma zamanı." Ama MacLaren hareket etmedi. "MacLaren." Chaumont onu sarstı, ama yine cevap yoktu. "Padyn?" Onu sertçe itip kaktı.

"Ne... ne oluyor?" MacLaren doğruldu ve etrafa baktı, sersemlemişti. Aila yarı uyanık kocasına dikkatle baktı, saç-

ları her yöne dağılmıştı ve kıkırdama isteğini zapt etti. Alışılmadık şekilde komik görünüyordu.

"Giyinme zamanı uykucu. Unutma, McNab ile randevumuz var," dedi Chaumont.

"Ah, evet." MacLaren döndü, yatağın kenarında oturuyordu. Başını ellerinin arasına aldı.

"Uyanmak için bir içki ister misin?" diye sordu uşağı, yanında duran viski bardağını uzatarak.

MacLaren bardağa baktı. "Dün gece içmedim bile. Oturduğum yerde uyuyakalmış olmalıyım. Hayır, şimdi istemiyorum. Zihnim açık olmalı." Konuşurken MacLaren ellerini kaldırdı ve uşağın elindeki bardağa çarptı. İçki yere döktü.

"Kendini üzme. Ben sonra temizlerim," dedi Aila, yardımcı olmaya çalışarak. "McNab ile yüzleşeceğinizi mi söyledin?"

MacLaren omuzlarını silken Chaumont'a uzun bir bakış attı.

"Evet," dedi MacLaren ihtiyatla Aila'ya bakarak, "McNab'e sürpriz bir ziyaret yapacağız ve aramızdaki meseleyi halledeceğiz. Ama sadece benim askerlerim geliyor. Başka kimse bunu bilmemeli, yoksa bu sürprizin avantajını kaybederiz."

Aila kafa salladı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Hâlâ tam olarak uyanmamış olsa da, MacLaren'in planlarını onunla paylaşmış olmasının dikkate değer olduğunu biliyordu.

"Beni buna pişman etme," MacLaren söylendi. Chaumont'a döndü, "Git ve adamları hazırla. Sizinle aşağı avluda buluşacağım."

Aila kendini şala doladı ve yatağına oturdu, uşağı MacLaren'ı savaşa hazırlarken Aila dizlerini kendine doğru çekmişti. Üniforma içinde birçok adam görmüştü, ama gi-

Yinme sürecini izlemesine asla izin verilmemişti. Kendilerine şövalye denilmesini hak etmiş erkekler için bu geleneksel ve itikat içindeki önemli bir andı. Onun varlığı dahilinde giyinmeyi seçmesiyle, MacLaren'in ona güvendiğini ve onu kabul ettiğini anladı Aila.

MacLaren yüzünü bir leğenin içinde yıkarken, uşağı giysilerini hazırladı. Aila dudaklarını ısırıp ve tamamen çıplak kalan MacLaren'i büyüyen gözlerle izledi. Tek bir mumun loş ışığında bile, güç ve dayanıklılık fişkırarak kashı bedeniyle dehşete düşmüştü. Aila gözlerini, aşağılara doğru inen sıkı, sert kasık kaslara dikti. Ağzı açık kaldı.

MacLaren onun bakışını yakaladı ve göz kırptı. Onu izlerken aptalca yakalandığı için yüzünü şalın arkasına sakladı. Kafasını tekrar kaldırdığında, iç çamaşırını ve gömleğini giymişti. Bunun üzerine zırha bağlanan parafinli bağcıkları olan asker yeleğini giydi. Yün çorapları ayağına geçirdi ve MacLaren onları bağlarken uşağı, dizlerinin üzerindeki zırhı dolduran kumaşları sardı. İkisi hızlıca çalıştılar ve Aila sessizce oturarak bu deneyimli dansı izledi.

Zincirli zırh parçaları yün çorapların üzerinden geçirilip yeleğe bağlandı. Sonra uşak zırh parçalarını ayaktaki mahmuzlardan başlayarak birbirine bağladı. Sonra, bacaklara baldır zırhı eklendi ve dizlere zırh plakaları kayışla sarıldı. İçi dolgulu zırh parçaları kalçalarına bağlandı, koyu yeşil renkliydi ve altında ufak metal plakalar taşıyan çivilerle bezenmişti.

Bir zırh yeleği kafasından geçirildi, bu Aila'ya MacLaren'in şalını hatırlatan dize kadar inen bir gömlek gibi göründü. Yeşil keten kaplı bir zırhı göğsüne yerleştirdi. Uşak zırhı arkadan bağlarken, Aila, zırhın altında göğsü için ekstra koruma sağlayan çelik plakaların perçin eklerini inceledi. Kıvrımlı çelik plakalar MacLaren'in kol dışlarına ve bileklerine bağlandı. Kafasından, dizlerine kadar inen mavi ve yeşil bir cüppe geçirildi. Cüppe MacLaren'in kamasının asıldığı bir kemerle bağlandı. Son olarak, uşağı

Aila'nın daha önce görmüş olduğu uzun kılıcını yerleştirdi. Miğferi ve zırh eldivenlerini kenarda tuttu. Bunları savaş dışında giymek çok terletiyordu.

Aila parlayan gözlerle tam zırhlı şövalyeye baktı. Kocasının savaşa gitme düşüncesinden nefret etse de, karşısındaki adama hayran olmayı engelleyemiyordu.

"Başka bir şey, efendim?" diye sordu uşak.

"Evet, o viskiyi başka bir zaman için bir mataraya doldur ve kendini zırhlama işini bitir. Kısa zaman sonra aşağıda olacağım." Uşak kendine söylenenleri yaptı ve hızlıca odadan çıktı.

"Viski iyi bir karın doyurucu değil. Senin için başka bir şeyler hazırlatayım mı?" diye sordu Aila.

"Hayır, adamlarım geçen geceden kalanlarla yolluk hazırladılar. Yol alırken yiyeceğiz."

Aila geçen geceki yemekten bahsedilince suratını buruşturdu ve MacLaren usulca güldü. Ona doğru yürüdü ve ellerini tuttu. "Yemek kötü değildi. Daha kötülerini yemiştim, emin olabilirsiniz."

"Dikkatli olmanı söylememin anlamsız olduğunu biliyorum."

"Ben her zaman kendi hayatım ve adamlarımın hayatı için dikkatliyimdir. Tanrı'nın izniyle, yakında döneceğim." Aila'nın önce bir elini, sonra diğerini öptü ve Aila onun dokunuşuyla mutlu ürpertiler hissetti. "Haçın var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Aila. Çekmecedan çıkardığı haçlı tespihini MacLaren'a verdi. MacLaren eğildi, haçı tuttu ve sessizce dua etti. Aila da dua etti, onun güvenliğini ve sağ salim dönüşünü diledi. MacLaren haçı üzerinde gezdirdi ve ayağa kalktı, Aila'nın ellerini avuçlarının içine aldı.

"Gitmek zorundayım. Senin için bir koruma bırakmak isterdim ama adamlarımın hepsine ihtiyacım var."

“Ben güvende olurum. Benim için endişelenme.”

“Kapıyı arkamdan kilitle ve burada kal. Baban gelip sana yiyecek ve içecek getirecek. Ondan başka kimseye güvenme, anladın mı?”

“Evet.”

“Eğer işler iyi giderse, yarın evde olurum ya da belki bu akşam bile olabilir.” MacLaren Aila’yı kollarına aldı ona sıkıca sarıldı. Aila soğuk çelik plakalardan başka hiçbir şey hissetmedi. MacLaren onu nazikçe öptü ve bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı. Aila beklenti içinde durdu, ama o sadece bir nazik öpücük daha verdi ve odadan çıktı. Söz verdiği gibi, Aila kapıyı onun arkasından kilitledi ve onun ayrılışını izlemek üzere pencereden baktı. Ay ışığından yoksun gecede hiçbir şey göremedi.

*

MacLaren geceden sabahın ilk ışıklarına doğru zorlukla ilerledi. Aynı yolu yürümekten yorulmuştu ve bunun McNab’ın topraklarına son kez gidişi olmasını istediğinden emindi. Adamları aniden basmayı, bu kavgayı kolay ve çabuk sonlandırmayı umdu. Adamlarına McNab’i kendisine bırakmaları için talimatlar verdi. Karısına yaptığı şey için o adamı öldürmek istiyordu.

Şu an Aila çoğu düşüncelerini dolduruyordu ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı, uzun gece yolculuğunda birçok kez onu düşündüğünü fark etti. Dün geceki yemekteki güzelliğini hatırladı, vahşi kovalamacalarından sonraki görüntüsü aklında daha çekici olmasına rağmen; pis ve darma-
dağınık ama yabani ve özgür. MacLaren karısının kafasında dönen resimleriyle savaştı, kendine tüm kadınların işbirlikçi ve hain olduğunu söyledi, ama bu düşünce önceki kadar güçlü değildi bu sefer. Büyük çabalarına rağmen, atının nalları sert patika yolu dövmeye devam ederken, aklı yine Aila’ya ve geleceklerine kaydı. Ona çocuklar vermeyi düşündü, minicik çocuklar yapma sürecini düşünmek diğerle-

rine göre çok daha rahatlatıcıydı.

McNab’ın kalesine yaklaştıkça, daha temkinli ilerlediler ve gözcülere karşı dikkat kesildiler. Çiftçilerin tarlalarının arasından sessizce geçtiler ve MacLaren onların yoksulluğuna tanık oldu, genç lordun Aila ile neden evlenmek istediğini anladı. Bu anlayış, MacLaren’in planlarının hiçbirini değiştirmediydi; McNab onun düşmanı olmayı seçmişti ve MacLaren onu ölü olarak görecekti.

McNab’ın kalesinin yakınındaki geniş bir ağacı kale kapısını kırarken kullanmak üzere kestiler. McNab’ın kule evinin savunması sınırlıydı ve MacLaren ön kapıyı kırarak eve hızla ve şok edici bir şekilde girmeyi planladı. Yılların verdiği tecrübeye sahiptiler ve kalın kütüğü hızla hazırladılar. Birçok kayışla taşınıyordu, her yanından üçer adam taşıyordu.

McNab’ın kule evi belirdi önlerinde, grileşen aydınlıkta yeryüzü ürkütücü bir karanlık içindeydi. MacLaren, savaş öncesi midesinde oluşan gergin ve hastalıklı hali hissederken miğferini ve zırh eldivenlerini giydi. Savaşçısının çığlığıyla birlikte MacLaren ön kapıya baktı, bu çığlığı diğer savaşçıların gürüldeyen bağırışları takip etti. Kale kapısındaki nöbetçilerden çığlıklar yükselmişti, ama savunmaya geçmelerine zaman kalmadan kütük tam yerine vurulmuştu. MacLaren’in nişancıları eğildiler ve kapıdaki nöbetçilerle surlardan kapıya doğru gidenleri, kütüğü vuran arkadaşlarını korumak için vuruyorlardı. Kütüğün sadece beşinci vuruşunda içeri dalmışlardı ve savaş başlamıştı.

MacLaren ileri atıldı, tahmin ettiği gibi az kalan savunmacı askerlerin engeline takıldı. Avlu boyunca taşındıktan sonra, kuleye çıkan ana giriş kapısı da kütükle kırıldı. MacLaren, kapı sadece iki vuruşta yıkılınca gülümsedi. Fakat mutluluğu kısa sürdü. Açılan delikten askerler fişkirmaya başladı ve çatı katından adamlarını geri çekilmek zorunda bırakan oklar atılmaya başlandı. McNab bu askerleri ve okçuları nereden bulmuştu? MacLaren adamlarını sıra haline

geçmeleri için geri çekti. Bir arada savaşarak, bu baskına karşı daha büyük avantaj sağlayabilirlerdi. McNab'in güçlerini fena bir şekilde azımsadığı için kendine küfretti ama bu mümkün değildi. Akli karışmıştı, adamları cesurca savaşıyordu, ama düşmana karşı çaresizce az sayıdaydılar.

"MacLaren!" Chaumont'un bağırışını curcunanın içinde zorlukla duydu ve Chaumont'un gösterdiği yere baktı. Etrafında dönen dünya aniden yavaşlayarak durdu. Savaşın gürültüsü sessizliğe gömüldü.

Bu Altın Şövalye'ydi.

MacLaren bu görüntüye inanamayarak baktı. Bu nasıl olabilirdi? Aniden evin içinden çıkan çoğu askerin İskoç değil de Fransız olduğunu fark etti. Bütün Fransa'daki en dile düşmüş şövalyeye karşı savaşıyordu. Ve kaybedecekti.

"Atlara binin, atlara binin!" diye bağırdı adamlarına, önlerindeki asker denizine karşı avantaj sağlamaya çalışarak. MacLaren birliklerine asla savaştan çekilmeyi emretmemişti. Düşmanına asla sırtını dönmemişti.

Şimdiye kadar.

"Geri çekilin!"

Aila, kule odasında yatağında oturuyordu, yalnız bir mum ışığı duvarların üzerinde titriyordu. Kocasını gittiğinden beri oda çok daha geniş ve boş görünüyordu. Şalını omuzlarına daha sıkı doladı ve sabahın erken ayazına karşı dizlerini göğsüne doğru çekti. Derinlerini ısıtan şövalyenin haline karşı gülümsemeye engel olamıyordu.

MacLaren aşk sözcükleri söylememiş ya da ona nazikçe sahip olmamıştı, ama Aila fark etmişti ki onu rencide etmiyordu artık. Emin olmak için yeterli olmasa da, bu bir adımdı. Daha önemlisi, ona güvenmişti, McNab'e yapacakları ani saldırı planı konusunda güvenmişti, onun yanında zirhını giyerek güvenmişti. Aila gülümsedi ve gönül rahatlığıyla iç çekti. Onun güvenini bağına bastı, ama daha fazlasını istiyordu. Sevilmek istiyordu.

Yataktan kalktı ve canlanarak şalını çıkardı, aynı zamanda tehlikeli duyguları da silkeledi. Böyle hissetmemek en iyisiydi. MacLaren onu kabul eden ve ona güvenen birine dönüşmüştü, ama yine de onu sevmekten çok uzaktı. Belki sonunda kusursuz, nazik ve saygılı bir koca olurdu, ama Aila daha fazlasını beklememeliydi. Duygularını kontrol altında tutmayı öğrenmeliydi, yoksa her gününü hayal kırıklığı ve acı içinde geçirebilirdi. Annesinin görüntüsü aklını doldurdu ve olası geleceğinden ürktü. Bile bile aynı yolu yürümezdi. Kendini, gerçek dışı beklentiler ve yanlış umutların açısından korumalıydı.

Aila çıplak ayakla soğuk taş zeminde dikiliyordu, içindeki sıcaklık çekiliyordu. Yine de mutlu olmaya kararlıydı. MacLaren'in ona yaklaşımı oldukça iyileşmişti ve artık hapsedileceğinden ya da işkence edileceğinden korkmuyordu. O iyi bir adamdı; gurur duyulacak ve adil. Bir kocadan daha fazlasını beklemek anlamsızdı.

İşe koyulma zamanı gelmişti. Omuzlarını esneterek güne hazırlandı. Odasından ayrılmasına izin olmadığını hatırlayana kadar saçlarını fırçaladı ve topladı, odasından çıkabilseydi bile, bu, kalede en erken kalkması gereken kişiden saatler öncesine denk gelirdi. Geri oturdu, kendisi odasında saklanırken adamların işlerini yoluna koymasını beklemekten çaresizlik duydu. Kendisi için asla gözü pek biri olduğunu düşünemezdi, ama her nasılsa, tüm günü kapatılmış bir şekilde beklemek çıldırtıcıydı. Yere dökülen viskiyi hatırlayarak temizlemeye girişti, yapabileceği bir şey olduğu için minnettardı.

Yeri silebilmek için ıslanmış kilimi itmek için eğildiğinde, viski birikintisinin içinde yatan ölü bir fare gördü. Bu görüntüye karşı içgüdüsel olarak geri sıçradı. Fare ölmek için neden bu belirli bölgeyi seçmişti? Zehirlenmiş gibi semsert görünüyordu.

Linguam autem nullus hominum domare potest inquietum malum plena veneno mortifero.

Aniden beline bir ürperti yayıldı. *O dinlenmek bilmeyen bir şeytan, içi ölüm zehiriyle dolu.* Aila'nın nikâhını kutlamak için kale içinden birinin gönderdiği kırmızı taşlı viski şişesini Senga getirmişti. Aila şişeden içmemişti ve o gece den beri öylece kalmıştı. Ama bunu kim göndermişti? Hatırlayamıyordu. Belki Senga söylememişti. Ama yine de, Senga hain için çalışıyordu ve eğer bu şişe ondan geldiyse...

Telaşlı sezisiyle Aila, MacLaren'in viskinin matarasına doldurulmasını istediğini hatırladı. İç gömleğini fırlatıp attı ve hızlıca erkek giysileri ve bir pelerin giydi. Sadece zehirli mataradan içmeden önce zamanında ona varabilmeyi di-

ledi. Kapıda durdu. MacLaren ona özellikle odadan çıkmasını söylemişti ve o şu an gece vakti yola çıkmak için ahırın zehirli olduğundan emin bile değildi. Üstelik visşündüğü doğruysa ve onu uyarmazsa, MacLaren ölebilirdi. Aila tamamen uyanmıştı, kalbi çarpıyordu. Kilidi açtı. Seçimi belliydi.

Daha önce aşağı avluya inen merdivenleri yürümek hiç bu kadar korkutucu gelmemişti ona. Bu merdivenlerde bulunduğu son karanlık sabahta canını kurtarmak için koşuyordu. Artık karanlık onu korkutuyordu ve her duyduğu ses onu kaskatı kesiyordu. Ayak seslerinin yumuşak yankısını ya da rüzgârın kale duvarında inleyen sesini daha önce hiç fark etmemişti.

Ayak parmaklarının ucunda ilerleyerek, ahırın yan kapısına vardı ve kalakaldı. Kapının önünde genç bir çocuğun kendinden geçmiş bedeni yatıyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı fakat hiçbir ses çıkmadı. Fergus'un görüntüsü gelmişti aklına. Bir kez daha, ayakları yere mihlanmıştı ve hareket edemiyordu. Çocuk biraz kıpırdadı ve horlamaya başladı. Ölmemişti. Aila tuttuğu nefesini bıraktı.

Ahır kapısına uzandı ve elini beş dakika boyunca kapı mandalının üstünde tutarak cesaretini kazandı. Eğer kapıyı açarsa, ahır bekçisine saldıran, klanına ihanet eden ve zavalı hizmetlisini öldüren adamla bir kez daha mı burun buruna gelecekti? Aila ne yapıyordu? MacLaren, babası, herkes öfkelenecekti. Mataranın zehirli olduğundan emin değildi. Arkasına dönmeli ve güvenli olan yatağına girmeliydi.

Viriliter agite et confortamini nolite timere nec paveatis a conspectu eorum quia Dominus Deus tuus ipse est ductor tuus et non dimittet nec derelinquet te.

Aila gözlerini kapattı ve bu duanın huzurunu hissetti. *Güçlü ve cesur ol. Onların yüzünden çekinme ya da korkma. Tanrın seninle olacak; seni asla terk etmeyecek ya da senden vazgeçmeyecek. İhtiyaç duyduğu cesaretle dolmak için*

dua ederken omuzları rahatlardı. Bir kez daha kapıyı açmaya yeltendi, bu kez bedeni boyun eğdi. Kapı mandalını aşağı itti, kapı cızırdayarak açılınca Aila sıçradı. Yerde uyuyan çocuğa baktı. Çocuk daha yüksek sesle horladı.

Önünde ahırın dipsiz karanlığı vardı. Hiçbir gazlı lamba ışığı yoktu onu yönlendirecek; ahır bekçisi gitmişti. İlerlemeye başladı, sağ eli ahır duvarını takip ediyordu. Ana bölüme gelince, durdu ve tekrar dinledi. Hiçbir şey duymuyordu, cesaretini topladı ve ilerlemeye devam etti.

At odalarını eliyle saydı. Doğru sayıda at odasını geçtikten sonra durdu ve Gölge'yi bulmak için kapıyı açtı. Karanlıkta bile, onun Gölge olduğunu söyleyebilirdi; ipeksi teninden ve Aila'ya mutlulukla burnunu sürtmesinden. Onu karanlıkta eyerlemek güçtü, ama bunu loş ışıkta birçok kez yapmıştı ve parmakları yolu biliyordu. Kör gözlerle işini bitirdi, mağaraya giden gizli kapıdan sıvıştı ve kapıyı arkasından kilitleti.

Tünelden geçerken, soğuk gece havasını derince içine çekti. Yolunu aydınlatacak ay ışığının olmadığı karanlık bir geceydi bu, bu yüzden şu an indiği eğimli yoldan McNab'in topraklarına giden yolda rotasını dikkatle seçti. Gölge'nin kendisine rehber olacağına güveniyordu. Daha önce bu yolu defalarca gitmişler ve yolu ezbere bulmuşlardı.

Güvenli bir yolculuk için elinden geldiğince hızlı sürdü, yine de maalesef yeterince hızlı değildi. Endişe midesini kemiriyordu. MacLaren her an matarasından viski içebilir ve evlilikleri henüz başlamadan dul kalabilirdi. Yaşadığı stres ona mide ağrısından başka bir şey vermediği için, düşüncelerini ahır kapısında aklına gelen ayete vermeye çalıştı. Tanrı'ya güvenebilirdi; sonuç ne olursa olsun, Tanrı onu terk etmeyecekti.

Siyahlık griye dönene ve tan vakti yerini manzaraya bırakana kadar sürdü. Sis etrafını sarmıştı, soğuk ve rutubetli havasıyla ciğerlerini dolduruyordu. Artık daha hızlı sürebilirdi ve atını kamçılardı. McNab'in topraklarına yaklaşmış-

tı ve tüm yaşam belirtilerini izleyerek ve dinleyerek dikkat kesildi. Pelerininin başlığını başında tuttu, birinin onu görebilmesi durumunda, kimliğini asla tahmin edememeleri ni umarak yüzünü gizledi. McNab'in eline tekrar geçerse, MacLaren onu asla affetmeyecek, ona bir daha asla inanmayacak ve belki onu kurtarmaya asla gelmeyecekti. Tabii ki bunları yapabilecek ya da hissedebilecek kadar uzun yaşayacağı varsayılırsa. Aila öne doğru eğildi ve daha hızlı sürdü. MacLaren, McNab Aila'yı bulmadan önce bulunmalıydı.

Aila McNab'in sınırlarının bu kadar içine daha önce hiç girmemişti, fakat bu bölgenin kaba çizimlerini görmüştü. McNab'in kule evi yönünde, dualar ve gözü kapalı bir tahmin dışında bir şey kullanmadan ilerlemeye devam etti.

Güneş ufuk çizgisinden yükselmiş, yoğun sise pembe bir renk vererek kalın sisin içinden geçecek yol bulmaya çalışıyordu. Yönünü sırtlar hattına çıkan yokuş kenarındaki ağaçlıktan yana seçti. Oradan yönünü doğru tahmin edebileceğini umdu.

Sisin içinde bir yerlerden atlar geliyordu; önce yavaş, sonra gürüldeyerek yaklaşarak. Ses, ağaçlar ve sisin arasında yankılanıyor, gürültünün ne taraftan geldiğini anlamayı imkânsızlaştırıyordu, Aila hangi yöne doğru kaçacağına karar veremedi. Aniden, at üstündeki şövalyeler sisi deleterek Aila'nın solundan onu fark etmeden tepe kenarına hızla inmeye başladılar. Aila, MacLaren'in renklerini fark etti. Bunlar onun adamlarıydı, ama nereye gidiyorlardı? MacLaren neredeydi? Görevlerini bu kadar çabuk mu bitirmişlerdi? Aila'nın yanından hızla geçişlerinden sonra görüş alanından çıkarken sis tarafından tekrar yutuldu.

Düşünmeksizin, güneş sisi dağıtırken sırtların tepesine doğru hızlandı. Vadide büyük bir ordu vardı ve hızla ona doğru yaklaşıyordu. Adamların liderlerini görünce Aila'nın nefesi kesildi. MacLaren ve Chaumont, zorlanarak tepeyi çıkıyorlardı. Peşlerinde güneşin miğferlerine vurduğu yüz-

lerce silahlı asker vardı. Gürüldeyen atlar yeri dövüyor, toprağı titretiyordu. Aila'nın aklı karıştı. McNab böyle bir ordu geliştirmiş olamazdı... Olabilir miydi? Bu ordu her nereden gelmişse gelmişti; kesin olan bir şey vardı: MacLaren ölecekti.

Gürültülü koşuşturma Gölge'yi etkilemişti, onun da kendi anıları vardı. Şahlandı, havayı tekmeledi ve etrafındaki sisi dalgalandırdı. Aila umutsuz bir fikre kapıldı. Bu delilikti, ama eğer MacLaren onu Bruce'un hayaleti sanabilirdiyse, diğerleri de sanabilirdi. Aila Gölge'yi tepenin en yüksek yerine ilerletti, devasa ordunun tamamı görünüyordu. Gölge'nin tiz çığlığı tan yerini titretti ve tekrar şaha kalktı. Yaklaşan ordunun sesi azaldı ve Aila'nın soluduğu hava ölümcül bir hal aldı. Askerler durmak üzere yavaşladı. Gölge tekrar şahlandı, Aila onu sakinleştiremeden tiz çığlıkları tüm vadide çoktan yankılanmıştı.

MacLaren ve Chaumont tepeye vardılar ve MacLaren ona doğru ilerledi. Aila, miğferin arkasındaki suratını göremiyordu, fakat sürüşünden onun olduğunu anlayarak ürperdi. Ölmemişti. Ah, ama çok öfkelenenecekti.

"Aila, aşağı in," diye ona yaklaşırken tısladı ve Aila boyun eğdi. Diğer yamaçtan aşağı indiler ve yaklaşan askerler görüş alanından çıkınca durdular. Chaumont atından indi ve McNab'in güçlerinin ne yapacağını anlamak için tepeye doğru geri geri süründü.

Aila'nın elindeki dizginleri alan MacLaren atıldı, "Ne yapıyorsun burada?"

"Hayattasın!" dedi mutlulukla.

"Sen çıldırdın mı?"

Chaumont onlara doğru yaklaştı. "Geri çekiliyorlar. Ormanın etrafından gidecekler gibi görünüyor, ama nedeni için bir şey söyleyemem. Leydi Aila, bu siz misiniz?" Chaumont miğferini çıkardı, kafası karışmış görünüyordu.

"Günaydın, Sir Chaumont."

"Teşekkür ederim, leydim. Sizi bir çeşit hayalet sanmıştım."

"Onun Robert Bruce'un hayaleti olduğunu sanıyorlar," diye söylendi MacLaren kendisi de miğferini çıkarırken. Aila bir an miğferini onun üzerine atacağını sandı. Chaumont güldü, ama MacLaren bu durumda hiç eğlenceli bir şey bulamıyordu.

"Ah, batıl inançlı İskoçlar bu yüzden hayaletli ormana girmediler ve Fransızlar da onları takip etti. Leydim, bunun için tebrik edileceksiniz," dedi Chaumont eğilerek. "Bu sabahı bir hezimet olmaktan kurtardınız ve koruduklarınızdan biri benim kendi canım olduğu için, size en derin teşekkürlerimi sunarım."

Aila eyerinde daha dik oturdu ve gülümsedi. "Nezaketi-nize teşekkür ederim." MacLaren'in da bu cesareti tebrik etmesini bekledi. Fakat umutları MacLaren'in yüzünü gördüğü an suya düştü. Ona bakıyordu, alnındaki damarları şişmişti. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Viski zehirli. Onu içme," Aila'nın sesi ürkek, yüzü öfkeliydi.

"Ne? Bunu nereden biliyorsun? Ve burada ne yapıyorsun?!"

"Ben... Seni zehri içmekten korumaya çalışıyorum." MacLaren'in sesi yükseldikçe Aila'nın kısılıyordu.

"Ben sana odanda kalmanı söyledim mi, söylemedim mi?"

"Söyledin."

"Ben bir emir verdiğimde ona uyulmasını beklerim. Öldürülebilir ya da McNab tarafından kaçırılabilirdin, anladın mı? Tabii buraya kadar gelerek olmasını istediğin şey bu değilse."

Aila nefessiz kaldı. Onu korumak uğruna bunca yolu gelmek için neden bu kadar sıkıntı çektiğini düşündü. "Senin

hayatını korumaya çalışıyordum.”

“Dağınık aklına bir fikir gelmesi, itaatsizlik etmen için bir sebep olamaz. Bu sefer itaatsizliğin yanında cezayı da getirdiğini öğrendin.”

Aila eğildi, ama dizginler hâlâ MacLaren’in elindeydi.

“Düşündüğün ceza her neyse çekerim,” dedi Chaumont, bir kez daha atından indi ve ikisinin atlarının arasına girdi. “Eğer leydinin bir şampiyona ihtiyacı varsa, bu ben olurum.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye kükredi MacLaren.

“Ah, ilgilendirir. Leydi Aila senin ve benim hayatımı kurtardı, gerçi senin bunu hak ettiğini düşünmüyorum.” Aila’ya döndü, sordu. “Viskinin zehirli olduğunu size düşündüren nedir?”

“Viski, evlilik gecemizde Senga tarafından getirilmişti. Kimin yolladığını bilmiyorum. Yerdeki damlayı tadan fare şu an orada kaskatı yatıyor.” Aila, MacLaren’a baktı. “Eğer bana inanmıyorsan, neden birazını döküp bakmıyorsun?”

MacLaren eyerine bağlı matarasını aldı. Kapağını çıkardı, kokladı ve matarayı dudaklarına doğru kaldırdı.

“Hayır, efendim, içmeyin!” diye bağırdı Aila.

MacLaren viskiyi tükürdü ve içindekileri yere döktü.

“Zehirli mi?” diye sordu Chaumont.

MacLaren kafa salladı fakat gözlerini Aila’dan ayırmadı. Zırh eldivenlerini çıkardı, Aila’nın dizginlerini bıraktı ve ellerini tuttu. Konuşmak için ağzını açtı, fakat hiçbir şey söylemedi.

“Hadi gidelim. Her an olabilecek kuşatmaya karşı uyar- mak için en kısa zamanda Dundaff’e varmalıyız.” MacLaren, Aila’nın ellerini bıraktı.

“Kuşatma mı?” Bu söz Aila’nın boğazını düğümledi.

“Evet, muhtemelen. Artık askerleri var, nasıl olduğunu açıklayamıyor olsam da.”

“Bu kuşatmaya göğüs gerebilir miyiz?” Sis aniden daha soğuk geldi ve kötü şeyler olacağını hissettirdi sanki.

“En azından, bir süre.” MacLaren birçok kuşatmanın genellikle saldıran kısmının bir parçası olmuştu. Eğer iyi silahlanmış, sıkı disiplinli ve sabırlı bir ordunuz varsa, savunanlar ya da onlardan geriye kalanlar, her zaman teslim olurlardı. Kuşatmanın hedefi olmak MacLaren’in hoşlandığı bir şey değildi, yavaşça artan açlığın sonu olacağını biliyordu. Fakat Graham’a, onun düşmanlarına karşı savaşacağına dair bir söz vermişti ve bunu yerine getirmeliydi.

“Mahsul henüz toplanmadı,” dedi Aila gözlerini açarak. “Kıtlık çekeceğiz.”

“Kaleyi kuşatmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Hadi gidelim.”

“Bekle! Savaşta bizim tarafımızı tutacak daha çok asker bulursak nasıl olur?”

“Evet, bu düşmanı mağlup etmenin tek yolu onlarla arazide savaşmak. Ama McNab’ın nasıl geliştirdiği bilinmeyen ordusuna karşı koyacak yeterlikte askerimiz yok, güçlerimizi birleştiresek bile.”

“Campbell klanından destek istemek için bir elçi göndermeye ne dersin?”

“Evet, Campbell klanı işe yarayacak savaşçılara sahip. Ama McNab tarlaları yakarken babana yardım etmezlerken, şimdi yardım edeceklerini sana düşündüren şey nedir?”

“Çünkü biz Hamish’i eğitiyoruz, lordun oğullarından biri. Kuşatmaya o da yakalanmış olacak.”

MacLaren tek kaşını kaldırdı. Bu kesinlikle ilgi çekici bir bilgiydi. Bu kız haklıydı, çok haklıydı. Yardım etmeleri için kesinlikle Campbell’a başvuracaklardı. “Bu harika bir fikir. Dundaff’e ulaşır ulaşmaz bir ulak göndereceğiz.”

“Ama şu an Campbell klanı ile Dundaff arasındaki mesafenin yarısına gelmiş durumdayız. Dundaff’e tüm yolu geri gidip bir ulak göndermek tüm günü boşa harcamak olur. Şimdi Lord Campbell’a gitmeliyiz.”

“Hayır, adamlarımla dönmeli ve hazırlık yapmalıyım. Onlar sadece benden emir alırlar. Şimdi dönmeliyim.”

“O zaman Campbell klanına ben giderim.”

MacLaren derhal cevap verdi. “Hayır, Dundaff’e dönüyorsun.”

“Güvenli olan yere mi? Eğer Dundaff kuşatılacaksa, kale duvarlarının arasında son kalan yemek artıkları için savaş-

maktansa, yardım istemek için yolda olmam daha güvenli.”

“Onun istediği şey sensin, unutuyorsun. Koruma olmadan gidemezsin. Tekrar kaçırılabilir ya da öldürülebilirsin. Tehlikeleri anlamıyorsun.”

“Mesajı ben götürürüm,” dedi Chaumont.

“Yolu biliyor musun?” diye sordu Aila.

“Pek sayılmaz. Orayı bulmak zor olur mu?”

Kimse cevap vermedi, Chaumont’un bunun gerçekten zor olduğunu tahmin etmesini beklediler.

“Bunu yapabilirim. Lütfen insanlarıma yardım etmeme izin ver,” diye yalvardı Aila.

“Hayır, bu yalnız bir kadın için çok tehlikeli,” dedi MacLaren sabırsızca.

Chaumont tekrar konuştu. “Onu ben korurum.”

“Hayır!” diye bağırdı MacLaren, Chaumont’a. “Campbell’a gitmeyecek. Benim için önemli olan herkesi kaybettim. Onu da kaybedeceğim.”

“Senin için önemli miyim?” diye sordu Aila.

“Ben değil miyim?” diye sordu Chaumont.

MacLaren onlara kaşlarını çattı, birkaç anlaşılmaz kelime mırıldandı. Küçük bir gülümseme Aila’nın dudaklarında dans etti. Belki de onca şeyden sonra onu önemsiyordu. Bu düşünce onu ısıttı ve içinde buldukları dehşet verici duruma rağmen, kalbini hafiflemiş hissetti. Her nasılsa bu rahatlama ona cesaret verdi ve artık Campbell’a gitmeye daha kararlıydı. Bunu bir saniye önce yapabileceğini düşünmüştü, ama eğer MacLaren ona karşı şefkate benzer bir şey hissettiyse, artık yapabileceğinden emindi.

“MacLaren... Padyne, ben hızlı bir sürücüyüm. Biliyorsun. Beni kimse yakalayamaz. Bunu yapmama izin ver. Klanımı korumama izin ver.”

MacLaren ateş püsküren gözlerle baktı, fakat Aila bu ba-

kışlarda bu sefer endişe olduğunu anladı.

“Karının geçerli bir savı var. Ona bir zarar gelmeyeceğine yemin ederim,” dedi Chaumont sessizce. En azından onu ikna etmişti.

“Campbell klanının yardım edeceğini kesinleştirdikten sonra, sana bahsettiğim gizli geçitten kaleye girebiliriz,” diye devam etti Aila.

“Hayır.” MacLaren, Chaumont’a dönerek kafasını iki yana salladı. “Campbell’den döndükten sonra güvende olması için onu manastıra götür. Sonra tek başına kaleye dönebilirsin.”

Aila’nın kalbi yükseldi. “Teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.” MacLaren ona bu görev için güveniyordu ve bu Aila’yı hem ısıttı, hem de ürpertti. Campbell’a gittikten sonra Dundaff’e dönmek ve insanlarıyla birlikte ayakta durmak istiyordu ama şansını zorlamamanın daha iyi olacağını biliyordu.

MacLaren önce Aila’ya sonra Chaumont’a baktı. Aila, MacLaren’in düşünceler arasında çırpındığını hissetti, ya da belki duyguları arasında. Anlaşılır şekilde mutsuz görünüyordu. Aila umutla bir sevgi bildirisi bekledi.

“Bu vadide çok zaman kaybettik,” dedi MacLaren. Aila kafa salladı ve gitmek için arkasını döndü. Beklediği şey tam olarak bu değildi. MacLaren onlara seslendi, “Aila, dikkat et. Sen... şey... benim için değerlisin.”

Aila zevkle gülümsedi. “Senin benim için değerli olduğun gibi.”

“Hım.” Chaumont boğazını temizledi, MacLaren’a beklentiyle bakarak.

“Chaumont, seni eski piç, sen de benim için değerlisin. Şimdi karıma dikkat et yoksa seni tüketirim.”

“MacLaren,” Chaumont rahat bir gülümsemeye karşılık verdi, “birbirine bağlı ebeveynlerin yasal oğlu, ben de seni

seviyorum.”

*

Chaumont iyi bir biniciydi; seri ve kendinden emin. Atı güçlüydü, asaletinin sebebi bu at olmuş ve onu cesur bir ölümden kurtarmıştı. MacLaren ve adamlarını korumak için sıra dışı olaylara karşı cesur olmak onun şövalyelik görevlerindendi. Eğer Aila gelmemiş olsaydı, MacLaren ve o çoktan öldürülmüş olacaktı, yoldaşlarına kaçmak için yeterli zaman sağlamış oldukları için trajik sonları üzerine melankolik şarkılar yazılacaktı. Şükür ki Aila, ya da temsil ettiği varlık, genelde ölümden sonra gelen kahramanlık onurundan kurtarmıştı onu.

Güneş gökyüzünde yükselmiş, sisi ve karanlığı dağıtmıştı. Chaumont genellikle neşeliydi, fakat bugün saf bir keyif içindeydi. Şu an tek yapması gereken Aila’yı takip etmek, onu korumak ve Campbell klanıyla anlaşma sağlamaktı. Aynı zamanda bir de Altın Şövalye konusu vardı, Fransa’daki sağlam kalesinden çok uzaktaydı. Ama Chaumont birkaç yüz adet iyi eğitilmiş şövalyenin kendisi ile espriyelerinin arasına girmesine izin vermeye niyetli değildi.

Chaumont, Aila’yı takip ederek kolaylıkla ağaçların arasından yokuş aşağı indi. Açıklığa vardıklarında, Aila atını tekmeledi ve hızlandı. Chaumont da takip etmek için atını tekmeledi, hızlandı, sonra daha da hızlandı. Çok zaman geçmeden tehlikeli hızlara varmıştı, ama her adımda Chaumont’dan daha çok uzaklaşan Aila’nın uzaktaki görüntüsü küçülüyordu. Chaumont’un atını hızlandırıp çok sevdiği hayata tutunmanın dışında yapabileceği bir şey yoktu. Aila rüzgâr kadar seriydi. Hiçbir kadın bu hızla seyahat etmemeliydi. Bu çıldırtıcı, aşağılayıcı ve şaşırtıcıydı. Chaumont, MacLaren’ı düşündü ve kendini gülmekten alıkoyamadı. Utangaç görüntüsüne rağmen hırçın bir kadınla evlenmişti kesinlikle. Chaumont arkasından koşuyordu, onu görüş alanında tutmak için çaresizce çabalıyordu. Bir kızın onu bu kadar kolay bir şekilde geçmiş olması adamı er-

keklikten çıkarırdı ve onu yakında yakalayabildiğinde bunu kendisine de söyleyecekti. Kısa zaman sonra sohbet edilecek gibi görünmüyorlardı.

Kırılmış onuruna rağmen Chaumont, Aila'nın onları McNab'in topraklarından hızla çıkardığını gördü. Kimse onun yavaş sürdüğü için yakalandığını ya da McNab'in güçlerine katıldığını söyleyemezdi. Cehennem köpekleri ayaklarını ısınyormuş gibi koşuyordu. Bu, ona bir zamanlar MacLaren'in nasıl sürdüğünü hatırlattı. Onlar kusursuz bir şekilde eşleşmişlerdi. Sonunda MacLaren'in topraklarına girdiklerinde ve manzara daha tanıdık bir hal aldığında, Chaumont atları dinlendirmek için seslendi Aila'ya. Aslında kendisi de bu koşturmada bir mola kullanabilirdi, fakat bunu kabul etmektense ölene kadar işkence çekmeyi tercih ederdi. Pekâlâ, belki ölene kadar değil. O kadar gururlu değildi. Serin bir pınarın yanında dinlenirken, Aila, Campbell'lara doğru kuzeye gitmeden önce Balquidder yamaçlarına, Creag an Turic hizasından ilerleyerek varacaklarını anlattı. Seyahatlerine devam ederlerken, Chaumont bildiği bu topraklarda kendisinin önden gitmesi konusunda ısrar etti, böylelikle onu korumanın daha kolay olacağını söyledi ve tabii yolun kontrolünü ele alarak, kırılmış gururunu onaracağını düşündü.

Böylece Balquidder'e ilk varan Chaumont oldu. Aşağısındaki vadide Leydi Mary Patrick'in çiftliğinden geri kalanların üzerinde duman tütüyordu. Çiftlik baştan aşağı kül olmuştu. Çiftlik evi hâlâ ayakta idi, ama sazdan yapılmış çatı gitmişti. Chaumont'un kanı dondu.

"Mary!"

"Tanrı aşkına, ne oldu?" Aila'nın arkasından gelen sesi ona karşı olan görevini hatırlattı. Onu, Mary'nin iyi olduğunu anlamak için tepeden aşağı inmekten alıkoyan tek şey buydu. Hareketsiz durmak bedenini titretmeye başlamıştı. Mary'nin yaşayıp yaşamadığını görmek zorundaydı; yaralı olup olmadığını, yardıma ihtiyacı olup olmadığını.

"Leydi Patrick ve küçük oğlunu görmek zorundayım." Chaumont seyirlerini değiştirmelerine izin vermesi için Aila'ya baktı, bunun yaratacağı erteleme gerginliğiyle. Endişe onu öyle yoğun ele geçirmişti ki nefes almak için savaştı.

"Kesinlikle, ben Campbell'lara doğru ilerlerken lütfen siz ona bakın."

"Hayır, leydim, korumasız ilerlemenize izin veremem. Güvenliğinizi sağlamak için MacLaren'a söz verdim."

"Aşağıdaki görüntüden oldukça endişe duyduğum için sizinle birlikte vadiye inerdim, ama inersen, kale kapıları gece kapanmadan önce Campbell'a varamam."

Bu erteleme, Lord Campbell'dan yardım isteyene kadar tüm günü harcamalarına sebep olabilirdi. Chaumont, görevinin ilerlemek ve Aila'yı, kendi askerliğini ve bağlılığını daha yeni açıkladığı Graham'ı korumak olduğunu biliyordu. Fakat görevi aynı zamanda Leydi Patrick'i de korumaktı ve yapamadı, yapamazdı, onu bırakamazdı.

"Leydi Patrick'in durumuna bakın. Campbell'a devam edeceğim ve işim bitince sizinle tekrar burada buluşacağım," dedi Aila.

"Hayır, leydim, sizi bırakamam. Bu imkânsız."

"MacLaren klanının durumunu kontrol etmenizi isterdi."

"MacLaren son nefesime kadar sizi korumamı isterdi."

"Ben oldukça güvendeyim. Tek başıma daha hızlı ilerlerim."

Chaumont irkildi. Bu kısmı doğruydı, ama yine de yüksek sesle söylenmesi canını acıttı.

"Beni yakalayabilecek kimse olmayacak." Bu kısım da muhtemelen doğruydı, ama Chaumont onu tek başına bırakamazdı. Fakat Mary'nin ona ihtiyaç duyan görüntüsü akıldan çıkmıyordu.

“Sizinle kalmalıyım,” dedi Chaumont, Aila’ya değil üzerinde dumanı tüten aşağıdaki enkaza bakıyordu. Chaumont tanıdık olmayan duygularla savaştı. Son birkaç senede çok şey görmüştü. Duygulardan uzak duruyordu, böylece hayatta kalması gereken durumlarda neşesini kaybetmiyordu. Yaşadığı duygu karmaşası, sadece uzak durmak için çaba sarf ettiği şeyi, acıyı verdi. Etrafındakilerden farklı olarak cana yakın yabancı rolünde kusursuzdu. O, hayatı bir oyun izler gibi yaşamıştı; aktörlere güler fakat her zaman izleyicilerin arasında kalırdı. Şu an dışarıda ya da uzakta hissetmiyordu. Vadiye inmek istiyordu ama çelişen bağlılıklarının arasında çırpınıyordu. Aila’ya döndüğünde o çoktan epey bir mesafe almış, kayalık arazide ustaca atına rehberlik ediyordu.

“Aila!” diye seslendi.

Aila durdu ve atını döndürdü. “Git! Ben iyi olacağım. Beni yakalayamazsın. Kimse yakalayamaz.” Arkasını döndü ve tehlikeli arazide hızla zikzaklar çizerek ilerledi.

Chaumont uygunsuz bir küfür salladı. Eğer ona bir şey olursa MacLaren’in onu cehennemde göreceğinden şüphesi yoktu.

“Dikkat edin Leydi Aila. MacLaren sizin başına bir şey gelirse beni kılıcının ucunda göreceğini söylerken şaka yapmamıştı,” diye bağırdı fakat Aila çoktan duyma mesafesini geçmişti.

Mary’yi görmek için azad edilmişliğin kabullenışı ve rahatlığıyla Chaumont atını vadiye inen dar patikaya yöneltti. Sağında, Creag an Turic geniş ve terkedilmiş görünüyordu. Binbir zahmetle ördüğü duvarın bir kez daha yerle bir olduğunu görerek tekrar küfretti. Yapıdan bir ses gelmesini dinledi, ama her yer sessizdi. MacLaren kulenin kalesini korumaları için yirmi adam bırakmıştı ve buna ek başka kale görevlileri de olmalıydı. Sessizlik ürkütücüydü. Parlak güneşe rağmen, sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Mary’nin evine giden yolu inmeye devam etti, baskıcı kötü hisler her adımda giderek arıyordu. Burada ne olmuştu? Herkes nere-

deydi? Cevabın getirebileceklerinden korktu.

Chaumont, Mary Patrick’in evine vardı. Kapı kırılmıştı ve eve giren apaçık bir delik oluşturarak parçalanmış şekilde yerde yatıyordu. Chaumont dikkatle atından inerek, miğferini ve eldivenlerini giydi ve içeri girmeden önce kılıcını çıkardı. Kapı eşiğinin hemen dışında durdu, sesleri dinledi. Gerektiğinden daha fazla oyalandı. İçeri girmeye korkuyordu. Bulabileceklerinden korkuyordu.

Çiftlik evine girmek için kendini zorladı, botları parçalara ayrılmış ahşap ve porselenlerin üzerinde çıtırdadı. Dikkatle içeri girdi, kılıcı doğrulmuştu, gözleri loş ışığa alışmaya çalışıyordu. Oda buraya son gelişinden çok daha farklı görünüyordu. Bir mobilya parçalanmış ve etrafa saçılmıştı. Ocakta bir gübre ateşi için için yanıyordu ve üzerinde lapa tenceresi asılı duruyordu. Chaumont onun ne zamandır orada durduğunu ve saldıranların Leydi Patrick’i nereye götürdüklerini merak etti. Eğer kılına zarar geldiyse... Kılıcının kabzasına sarıldı sıkıca.

Sessizliğin içinden Chaumont’u düşüncelerinden uyanıran bir savaş çılgılığı koptu. Hızla kendisine doğru mızrakla koşan kişiye karşı aniden kılıcıyla savunma pozisyonu aldı.

Neşeyle onu fark etti ve kılıcını indirdi. “Mary!” diye bağırdı coşku dalgasıyla.

“Cehennem dibine git, seni Fransız piçi!” diye çığlık attı Mary ve elindeki mızrağı onun göğsüne sapladı.

Mary, mızrağını acımasızca Chaumont'un kalbine sapladı.

"Ah!" Chaumont sızladı. Çelik plakalı zırhı, mızrağın etine girmesini önlemişti, ama iyi bir iz bırakacağı kesindi. "Mary, benim," dedi Chaumont miğferini çıkararak.

"Chaumont?" dedi Mary, ikinci hamlesini durdurmak için atıldı. Chaumont için ne şanssızlık ki, saldırıya arkasındaki Gavin devam etti. Chaumont kafasının arkasına acı verici bir darbe aldı ve oda dönmeye başladı. Arkasını döndüğünde Gavin'in korkmuş suratını gördü ve Gavin'in kafasına attığı tavanın yanına gürültüyle düştü.

Chaumont gözlerini açtığında yerde yatıyordu, kafası Mary'nin kucağındaydı. Mary onun başını okşuyor ve İskoçça bir şeyler mırıldanıyordu. Chaumont ona baktı, onun kadınsı görüntüsünün olağandışı güzelliğini izledi. Açık kalmış ağzıyla izliyordu. O, kadın şefkatine alışık olmayan bir erkek olarak, küçük bir erkek çocuğu gibi hissediyordu kendini. Ağzını kapadı ve arkasını dönmeye çalıştı, fakat Mary başını nazikçe kendinde doğru çevirdi ve yüzünü göğüslerine bastırdı. Havasız kaldı. Bir adam bu şekilde ölebilir, diye düşündü, kendini kurtarmak için hiçbir çaba sarf etmezken.

"İşe bak," dedi Mary İngilizce ve başının üzerine soğuk bir bez bastırmak için üzerine eğildi. "Seni yaraladığımız için üzgünüm."

Chaumont yüzünün Mary'nin geniş bağına daha sıkı bastırıldığını hissetti. Acıyla ilgisi olmayan bir inilti çıkardı. "Çok mu acıyor?"

"Hayır, hiç acımıyor," diye cevapladı göğüslerinin arasında mayışmış Chaumont dürüstçe.

"Ah, zavallı adam, seni boğuyorum." Mary, Chaumont'un nefes alabilmesi için arkasına yaslandı.

Ah, ne güzel bir ölüm şekli. Chaumont neşelendi ve yaramaz düşüncelerini dile getirmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Yazık sana, canının ne kadar acıdığını görebiliyorum. Buraya gel, Gavin, ne kadar üzgün olduğunu söyle."

Gavin öne atıldı, çaresiz görünüyordu. "Üzgünüm. Seni incitmek istemedim."

Chaumont, Mary'nin kucağında oldukça sakindi ve çocuğa kızmaktansa onun elini sıkması gerektiğini hissediyordu. Eğer sonuç bu olacaksa, çocuğa kendisine düzenli şekilde bir şeyler fırlatması için para verebilirdi.

"Kendini üzme Gavin." Chaumont çocuğu teselli etti. "Anneni koruyarak doğru olanı yaptın. Sen artık bu evin erkeğisin ve bunu yapmak senin hakkın ve sorumluluğun." Gavin'in omuzları Chaumont'un sözleriyle dikleşti ve yüzüne gülümseme geri geldi. "Özellikle de annenin böyle bir güzelliği varken." Chaumont Mary'ye döndü ve onun kızaran suratına bakıp gülümsedi.

"Şşş. Ne söylediğini bilmiyorsun. Kendinde değilsin." Mary doğrulması için ona yardım etti, Gavin de el uzattı. Chaumont iç çekti. Bu an sonsuza dek süremeyecek kadar güzeldi.

"Burada ne oldu?" diye sordu Chaumont.

Mary uzun süre tuttuğu nefesini bıraktı ve kafasını iki yana salladı. "Daha önce bunun gibisini görmemiştim. Sağ günüydü, koca bir şövalye ordusu gürültüyle vadiye indiler."

Hepsi Fransız'dı, üstlerinde zırh vardı, sizin gibi Sir Chaumont. Ama Kuzey İskoçya'da ne aradıklarını bilmiyorum. MacLaren'in nerede olduğunu sordular. Bilmediğimi söyledim. Öfkelendiler ve Gavin'i alıp evin içine kaçtım. Ama kapıyı kırdılar gördüğünüz gibi. Tek sordukları şey buydu, tekrar tekrar sordular. Her seferinde bilmediğimi söyledim ve her seferinde bir şey kırdılar. Sonra içeri meşaleler soktular. Çok kalabalıklardı. Bütün köye ve Creag an Turic'e dağıldılar. Ama hiç kimse MacLaren'in doğuya doğru gittiğinden başka bir şey söylemedi. Sonunda, kimsenin başka bir şey söylemeyeceğine inanınca, hepsi gitti. Yaşadığım en garip gündü."

Chaumont yavaşça kafa salladı. Sadece çekip gitmiş olmaları garipti, ama sonra hepsi anlam kazandı.

"Tamamen altın zırha bürünmüş biri var mıydı Fransız şövalyelerin arasında?" diye sordu Chaumont.

Mary'nin gözleri büyüdü. "Evet, onların liderleri gibiydi."

"O Gascony'nin Altın Şövalye'sidir. Size daha önce bahsettiğim şövalye."

"Ama neden burada olsun?"

"Bunu cevaplayamıyorum. Bu çok garip."

"Evet."

Cevaplanamaz soruları çözmeye çalışarak sessizlik içinde durdular.

"Peki ya Creag an Turic'deki askerler ve köylüler? Onlardan yaralanan var mı?" diye sordu Chaumont. "Onlar nerede?"

"Hiçbirinin yaralanmadığını söyleyebilirim. Tehdit edilmişler ve mallarına zarar verilmiş. Sonra, köylüler tepelere çıkıp MacLaren gelmeden önceki alıştıkları şekilde yaşamaya karar verdiler."

Chaumont uzandı ve elini tuttu. "Sana zarar verdiler mi,

Mary?"

"Hayır, onların anneme zarar vermesine izin vermedim," dedi Gavin onurla. Chaumont ona döndü. Onun da odada olduğunu unutmuştu.

"Bu akıllı bir çocuk," dedi Chaumont Gavin'in bakışlarında gördüğü endişe ifadesiyle sönen gülümsemeyle. "Annemi nasıl korudun Gavin?"

Gavin yere, sonra gözlerinde yaşlarla Chaumont'a baktı. "Kimse MacLaren'in nereye gittiğini söylemezdi. Çok kötü şeyler yapacaklardı. Anneme yapabileceklerinden çok korktum. Bu yüzden... Ben onlara MacLaren'in nereye gittiğini söyledim." Gavin bir kez daha yere baktı.

"Onlara ne söyledin?" diye sordu Chaumont usulca. Gavin'in MacLaren'in nereye gittiğini bildiğinden şüpheliydi. Çocuğun MacLaren'i son görüşü günler önce Dundaff'e doğru giderkendi.

"Onlara doğuya doğru, McNab'in topraklarının yönüne gittiğini söyledim. McNab'in topraklarına nasıl varacaklarını anlattım. Yanlış mı yaptım?"

Chaumont gülümsedi. Gavin onların yönünü görmüş ve tahminde bulunmuştu. "Hayır, oğlum. Kesinlikle en doğru şeyi yaptın; ayakta durmak, annemi ve klanının geri kalanını korumak. MacLaren bununla gurur duyar."

Gavin daha dik durdu ve Chaumont'a hayranlık ve rahatlıkla baktı. Chaumont gülümsedi. MacLaren kendisini korumak için klanının zarar görmesini istemezdi. En azından şimdi Fransız şövalyelerin McNab'in yanına nasıl vardıklarını biliyordu. Fransızlar McNab'in yanına varmış ve MacLaren'a karşı hazır bir düşman bulmuşlardı. Ama bu şövalyelerin neden burada oldukları ve MacLaren'i neden aradıkları gerçekten bir gizemdi.

"Ama siz ikiniz neden klanınızla değil de burada tek başınasınız?"

“Burası benim evim. Benim toprağım. Ondan kaçmayacağım.” Mary inanarak konuştu, kararlılığı gözlerinde parlıyordu. O güzeldi ve Chaumont ona duyduğu hayranlığın, kafasına aldığı darbeyeyle bir ilgisi olmadığını biliyordu.

“Siz hayran olunacak birisiniz, leydim, ama güvende olmanız için benimle manastıra gelmenizi istemek zorundayım. Şu an bile, Fransız şövalyeleri Dundaff’e saldırmak üzereler. MacLaren, Graham’a verdiği sözü tutacak. Onun yanına dönemliyorum.” Chaumont tam karşısına gelene kadar ona doğru döndü. “Sizin güvende olduğunuzu bilmeye ihtiyacım var.”

Mary kafasını iki yana salladı. “Benden kaçmamı istemeyin.”

“Kaçmak değil, sadece bir sürelik yok olmak. Kendiniz için değilse oğlunuz için.”

“Bu ev, bu toprak elimde kalan tek şeyim.” Mary usulca konuştu, yaşlar gözlerinden dökülüyordu.

Chaumont kafa salladı. Anlıyordu. Bu toprağa bağlıydı: Kendini de onunla birlikte kaybetmeden vazgeçmeye niyeti yoktu. “O zaman ben de sizinle kalırım.”

“Hayır. MacLaren’in yanına dönmelisiniz.”

“Sizi bırakamam. Sizi yalnız ve korumasız bırakamam.”

“Hayır, bu doğru olmaz.”

Chaumont ellerini onun ellerinin üstüne örttü. “Benimle gel, Mary.”

Mary gözlerinin içine baktı. Chaumont’un bakışları onunkilere dalmış ve içinde kaybolmuştu.

“Benimle kal, Mary,” diye mırıldandı.

Mary gözlerini kapadı ve başını salladı. Chaumont onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sardı.

*

Rahatlama hissiyle, Aila öğleden sonra Campbell mül-

küne vardı. Başarmıştı. Şimdi tek yapması gereken Lord Campbell’ı Fransızlara karşı savaşmaya ikna etmektir: ge-Aila, defalarca sayısız koruma görevlisine derdini anlatmak zorunda kaldı. Hepsine şunu tekrarladı: “Campbell’a Graham’dan mesaj getirdim.” İkinci kapıda, altı silahlı koruma etrafını çevirdi ve onunla birlikte sayısız kapı, asma köprü ve parmaklık geçtiler. Aila kale hayatına ve sıkı güvenliğe alışkın olsa da, Campbell mülkü çok etkileyiciydi. Adamlar onu dikkatle inceliyorlardı ve Aila kaçırılmış olduğuyula eşlik edildiği düşüncesi arasında kaldı. Muhtemelen ikisiydi de.

Seyahati boyunca sadece yola, en hızlı şekilde varabilmeye odaklanmıştı. Artık Campbell klanına vardığında göre söyleyeceklerinin planını yapabiliirdi. Ama lordun kendi kızının tek başına, korumasız bir şekilde Campbelllardan Fransızlara karşı savaşmayı istemeye gelişini nasıl açıklayacaktı? Hatta Graham’a kimlerin saldırdığını bile nasıl açıklayabiliirdi ki? Bir ordu dolusu Fransız şövalyesi demek yetersizdi. Ana salonun girişinde durdu, ne söyleyeceğini bilemeden her zamanki hazır duruşuyla bekledi. Başlığını indirmemişti, yüzünü kapatmaya devam eden giysi yüzünden genç bir ulak muamelesi görüyordu.

“Buraya gel çocuk,” dedi Aila’nın kâhya olduğunu düşündüğü adam. Yandaki odaya doğru onu takip etti. “Bana mesajımı ver,” diye emretti elini uzatarak.

Bu sorun olacaktı. “Getirdiğim mesaj sadece Campbell’ın kulakları içindir.”

“Lord Campbell burada değil. Mesajım neyse, kendisine ben veririm.”

Aila içten homurdandı. Campbell klanının birden çok mülkü ve geniş toprakları vardı. Şansın onunla olacağını umut ederek MacLaren’in sınırına en yakın olanına gelmişti Aila. Ama değildi.

“Mesajım, lordun kendi oğlunu ilgilendiriyor. Kendisiyle konuşmalıyım.”

Kâhya kaşlarını çattı. “Hamish’den mi bahsediyorsun? Lord Campbell’in yedinci oğlu, aynı zamanda Graham’ın yanında olan?”

“Evet.”

“İyi mi? Hastalandı mı?”

“Şimdilik gayet iyi, ama tehlikede. Campbell’la konuşmak zorundayım. Lütfen bana onu nerede bulacağımı söyleyin.”

Kâhya düşünceli göründü, sonra Aila’ya beklemesini söyledi, topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Aila beklerken bir hizmetli yemek ve içecek getirdi. Yemeğin kokusu iştahını uyandıranı değil ne kadar acıktığını fark etmemişti. Tek yapabileceği, yemek küçük masaya konmadan önce ona saldırmamaktı. Yan kapıdan kim gelecekse şans getirmesini umarak iştahla yemeğini yedi. Sonra kendine gelerek, yemeyi bıraktı ve dua etti. Daha huzurlu hissederek yemeğini yemeye devam etti.

Uzun süre beklemesine gerek kalmadı. Telaşla yemeğini bitiriyordu ki, Campbell şalına sarılmış geniş gövdeli bir adam kapıdan içeri girdi. Genç biriydi, bu kesinlikle Lord Campbell değildi, ama lorda inanılmaz şekilde benziyordu. Kum kahverengisi saçları, sakalları kadar kısa kesilmişti ve keskin yeşil gözlerle dikkatle Aila’ya baktı. Ayaklarını açtı ve kaslı kollarını göğsünde birleştirdi. Aila’ya olan güvensizliği ortadaydı.

“Bana mesajını ver,” diye emretti.

“David?” Aila’nın nefesi kesildi. Onu çocukluğundan hatırlıyordu, Lord Campbell’in ilk oğluydu ve onun kanındandı. Kesinlikle çok büyümüştü.

David ona doğru yürüdü, omzunu tuttu ve sertçe sarstı. “Sen bana ne hakla adımla seslenirsin? Sen kimsin?” Tehli-

ke gözlerinde yanıp söniyordu.

“Benim, Aila, Graham’ın kızı,” dedi Aila korkutucu adamın suratına ve başlığını çıkardı.

David hızla bıraktı onu. “Aila? Sen burada ne yapıyorsun?”

“Campbell’in yardımına ihtiyacımız var. Saldırıya uğradık ve korkarım bir kuşatma olacak.”

David kaşlarını çattı, alnında genç bir adam için şaşırtıcı derinlikte çizgiler oluştu, ama Campbell’in tohumları asla diğer genç adamlara benzemezlerdi. “Peki, Graham neden kendi kızını korumasız bir şekilde bizden yardım istemek için gönderdi?”

“Babam göndermedi. Ben geldim, çünkü tehlikeyi bu sabah öğrendim ve direkt buraya gelip yardım istemenin Dundaff’e geri dönmekten çok daha iyi olacağını düşündüm.”

David kollarını birleştirdi. “Tek başına dışarıdaydım?”

“Hayır, kocamla, MacLaren ile.”

“MacLaren?” David kaşlarını çattı.

“Evet. O Dundaff’e gitti, ben de buraya geldim. Yanımda bir korumam vardı ama onu yolda kaybettim. Lütfen, bunun için vaktim yok. McNab ve müttefikleri bize doğru ilerliyorlar.”

Aila bir nefes aldı, tereddüt etti. Eğer ona Fransız şövalyelerden bahsederse, Aila’nın kaçık olduğunu düşünebilirlerdi. Ona verdiği görüntü çoktan buna yakındı zaten.

Voluntas regum labia iusta qui recta loquitur diligitur.

Aila rahatlatıcı bir nefes aldı. *Krallar dürüst dudaklardan zevk alırlar; onlar doğruları söyleyenlere değer verirler.* Bu ayet ona doğruyu söylemesi gerektiğini hatırlattı ve yapacağı buydu.

“McNab silahlı ve zırhlı yüzlerce Fransız şövalyeyle bir-

likte. Kendi gözlerimle görmeseydim buna ben de inanmazdım.”

David yavaşça kafa salladı. “Fransız askerlerinin sınır etrafında MacLaren’i bulmak için dolaştığını söyleyen birçok rapor aldım, eğer bu raporlar doğruysa.”

“MacLaren mi? Neden?” diye sorda Aila, David Campbell’in buna cevap veremeyeceğini bilmesine rağmen.

“Bir şeyler çok ters gidiyor, Leydi Aila. Graham’a yardım etmeye geleceğiz; gelmezsek Hamish’in başına gelebileceklerden korktuğumuz için. Kuzey İskoçya’da yabancıların savaş yapmasını sevmiyorum, müttefiklerimiz olsalar bile. Buraları İngilizlerden geri alacağım, Fransızlardan da geri alacağım.”

“Teşekkürler, David.” Aila heyecanla ürperdi. Yapmıştı. Gerçekten yapmıştı. “Şimdi gitmek zorundayım.”

“Delirdin mi? Tüm yolu Dundaff’e tek başına gitmene izin veremem. Babam, senin baban, kocan, hepsi derimi canlı canlı yüzmek için sıraya girerler.”

“Sadece Creag an Turic’e dönüyorum. Orada beni Azize Margaret Manastırı’na götürecek bir korumam var.”

“Peki, o zaman. Bu kulağa daha iyi geliyor. Bir oda hazırlatacağım, sabah ayrılabilirsin.”

“Hayır, korumam bekliyor,” dedi Aila kapıya doğru ilerleyerek. “Dönmezsem endişelenir.”

“İstersen Balquidder’e kadar yanında birini göndereceğim. Fakat tekrar düşünmen için sana yalvarırım. Neredeyse karanlık çöktü ve başına bir şey gelmesinden korkuyorum.”

Aila şirince gülümsedi. “Nezaketin için teşekkürler. Creag an Turic’e geri gidiyorum, ama benimle gelecek herkesi kabul ederim.” Reverans yaptı ve odayı terk etti. Ahıra girmesine ve dinlenmiş bir at seçmesine izin verildi. Gölge’yi arkada bırakmaktan nefret ediyordu, ama çok hızlı koşmuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Geri alınana kadar Camp-

bellarla güvende olacaktı. Aila yeni korumasının eve doğru hızla koşmak üzere kaleden çıkana kadar kendisine öncülük etmesine izin verdi. Hızlı bir at seçmişti ve karanlıkta sürdüğü için rahat hissediyordu. Arkasındaki adam, yavaşlaması için seslendi. Aila gülümsedi ve atı son sürat sürdü.

MacLaren, Graham'ın çalışma odasına oturmuş, onun verip veriştirmesini dinliyordu. Aila'nın kaleden ikinci ayrılış macerası bu tepkiye sebep olduğundan MacLaren, kızının bir kez daha olması gerektiği yerde olmadığı haberini, şövalyelerin şiddetli saldırısını karşılama hazırlıkları bitene kadar bekledikten sonra verdi. MacLaren sakince viskisinden bir yudum aldı. Graham'ın önce Aila'nın uzaklaşmasıyla, sonra MacLaren'in onu geri getirmemesiyle ilgili uzun azarını pek umursamadı.

MacLaren'in aklı şu an dış duvarları kuşatmakta olan düşmana odaklanmıştı. McNab ve Fransız arkadaşlarının kaleyi kuşatacakları tahmini doğru çıkmıştı. Şükür ki, Aila'nın Bruce görüntüsü McNab'in adamlarını ormanın dışındaki uzun yoldan ilerlemeye mahkûm bıraktığı için, Dundaff sakinlerine hazırlanmak için birkaç kıymetli saat vermişti.

Köylüler mümkün olan her yiyecek kııntısıyla birlikte kaleye yerleştirilmişti. Hasat toplanmamıştı, ama bununla ilgili şu an yapılabilecek hiçbir şey yoktu. En azından yakın gelecekleri için makul bir tedarikleri vardı. Tahta perdeler, mazgallı siperleri çerçeveleyen ahşap çerçeveler, hızlıca kurulmuştu. MacLaren Graham'ın adamlarının böyle bir işi bu kadar hızlı ve etkili bir şekilde tamamlanmış olmalarından etkilenmişti. Graham şiddetli esen bir rüzgârdı, ama iyi hazırlanmıştı. Warwick, üzerine basan adamın ayaklarını yaracak küçük demir dikenlerini kale etrafındaki zemine ot-

ların içine gömerek yerleştirmeyi teklif etti, ama MacLaren tersini önerdi. Eğer Campbell klanı yardıma gelecekse onların ayaklarının yaralanmasını istemezdi.

Campbell'ı düşünmek ona Aila'yı hatırlattı. Kuşatma esnasında kalede esir edilmemiş olmasına sevinse de, yine de güvenliğinden endişe ediyordu. Chaumont'un onu koruyabilmiş olduğunu ve Campbell görevini başarıyla tamamlamış olmalarını diledi. Chaumont'un onu hayatı pahasına koruyacağına son derece emindi, ama karısına bir şey olabileceği fikri onu korkuyla dolduruyordu.

MacLaren onun güvenliği için öncekilere eklenen ve göğşe süzülen yeni bir sessiz dua etti. Bu sabah Aila'nın gitmesine izin verdiğinden beri son bir senekinden çok daha fazla dua etmişti. Doğru kararı verdiğini umdu. Onun güvenliğinden başka bir şey önemli değildi. Bu sabahki halini düşünürken gülümsedi, eski gri pelerin içindeyken bile güzeldi, kızarmış yüzü, gözlerindeki vahşi bakışlar. Şimdiye dek gördüğü en güzel hayaletti.

"Süvariler!" Bağırış kuleden geldi. Hizmetli haberi vermek için yanlarına varmadan MacLaren ve Graham ayağa kalkmışlardı. MacLaren gözlem kulesine çıkan yuvarlak merdivenleri çıkıyordu, çok gerisinde olmayan Graham yaralı bacağına küfrediyordu. Gözlerinin önündeki manzara etkileyiciydi, ya da bu kadar korkutucu olmasaydı etkileyici olabilirdi. McNab ve zorbalarından oluşan küçük bandosu en öndeydi ve arkalarındakiler olmasa fark edilmezlerdi bile. Altın Şövalye yarı batmış güneş ışığında parlıyordu, inkâr edilemez şekilde heybetli görünüyordu, arkasında yüzlerce süvari ve silahlı şövalye vardı. McNab ve Altın Şövalye sağ kollarıyla birlikte öne çıkıp isteklerini belirttiler.

"Dundaff'in lordu Graham," diye bağırdı Altın Şövalye'nin sözcüsü. "Şimdi teslim olursan sen ve insanların iyi muamele göreceksiniz. Seninle bir derdimiz yok. Düzenbaz Padyn MacLaren için geldik. Onu ölü ya da diri dışarı at ve sizi huzur içinde bırakalım."

Graham, MacLaren'a döndü. "Bu kadar güçlü bir şövalyenin öfkesini kazanmak için ne yaptın?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı MacLaren dürüstçe. "Bunu açıklayamıyorum. Onun davası için Fransa'da beş sene savaştım, ama bildiğim kadarıyla onunla hiç tanışmadık."

"O kim?"

"Onu da bilmiyorum. Sadece turnuvalarda duymuştum adını. Bildiğim kadarıyla harika bir savaşçı ve bu zırh düşmanlarına karşı meçhul kalmak için giyiyor. Burada ne yaptığını ve bana karşı ne derdi olduğunu bilmiyorum."

"Kızgın yağ fiçileri hazır mı?" diye sordu Graham, Warwick'e.

"Henüz değil." Cevap tedirgindi.

"Kötü," dedi Graham ve sonra gürleyen sesiyle kale duvarlarının dışındaki orduya seslendi. "Sir Padyen MacLaren Fransa'yı korumak için beş sene savaştı ve sadık hizmetlerini bu şekilde mi geri ödüyorsunuz? Defolun buradan sizi soysuzlar, ya da Graham'ın azabını yaşayın."

McNab ve Fransız şövalye tartışmaya devam etmeden hatlarına geri döndüler. MacLaren ve Graham, iyi eğitilmiş Fransız şövalyelerin kamp kuruluşunu ve kaleyi kuşatma hazırlıklarını izledi. Graham kafasını iki yana salladı.

"Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Graham iç çekerek. "Benim duvarlarımda askerler. Bu kale daha önce hiç kuşatılmadı ve kuşatılacağını hiç düşünmedim. Birçok savaş gördüm ama kendi evimi korumak için daha önce hiç savaşmadım."

"Campbell klanı gelecek," dedi MacLaren hissettiğinden daha büyük bir güvenle.

"Aila'nın burada olmaması iyi," dedi Graham, sanki kuşatmada kısıtılmaması için onu manastıra götürmeyi planlamak kendi fikriymiş gibi.

MacLaren kafa salladı, düşünceleri bir kez daha gelini- ne dönmüştü. Tehlikeye rağmen, yanında olmasını, burada onunla olmasını isterdi. Tekrar kafasını salladı. Neler düşünüyordu böyle? Onu özlemek mi? Şu anki sorunlarına dikkat vermesi lazımdı. Bir adamın karısı burnunda tütmemeliydi.

Graham odasına geri giderken MacLaren onu takip etti. İç bölge insan denizi gibiydi. Ne yapacaklarını bulmaya çalışan köylüler vardı. Adamlar bağırıyor, çocuklar ağlıyor, köpekler havlıyor, tavuklar gıdaklıyordu; oldukça kafa şışıriciydi. Hepsinin ortasında, Pitcairn dikilmiş kalabalığı organize etmeye çalışıyordu. MacLaren onun sorumluluklarına sahip olmaya imrenmedi. Pitcairn, Aila'nın yokluğunu öğrenince en çok endişelenen kişi olmuştu, Dundaff'in sahibi, ona bu karmaşada yardım etmek için burada olmayacaktı.

Bu artık bir bekleme oyunuydu. Fransızlar kaleye ne zaman ve nasıl saldıracaklarına karar vereceklerdi. Eğer şans onlarla olursa, yarın Campbell klanı yanlarına aktarılabilirdi. İş kuşatmaya gelince, yapabilecekleri tek bir hamle vardı: dışarı çıkmak.

"Lord Graham," dedi MacLaren, çalışma odasında yalnız kaldıklarında. "Daha önce bahsettiğimiz bir gizli geçit var, kaleden çıkmak için Aila'nın kullandığı."

"Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Geçidi kendim kontrol ettim. Giriş sahte bir kapıyla kapatılmış ve demir parmaklıklar kilitlemiş."

"Bizi kimin arkamızdan bıçakladığını hâlâ bilmiyoruz ve görünen o ki içimizdeki hainle birlikte kaleye kilitlendik. Geçidi başka birinin bilme ihtimali var mı? Eğer düşmanımız bunu öğrenirse..."

"Ne demek istediğini biliyorum; bu katliam olur. Bildiğim kadarıyla, Aila geçidi bilen tek kişi. Bu, babadan oğula yüzyıllar boyunca geçen gizli bir bilgiydi. Kuşatmaya kar-

şı bir savunma olarak inşa edilmiş ve babamın zamanında kuşatma olası görünmeyince kapatılmıştı. Oğluma bundan bahsetmişim. Geçidi temizleyip tekrar açacağını hiç düşünmemiştim ama şimdi bunu ona borçluyum.”

“Peki ya diğer çocuk, Aila'nın kardeşiyle birlikte at bindiğini söylediği çocuk? Kimseye söylemiş olabilir mi?”

“Pitcairn'in oğlu mu? Gizli geçitle ilgili bir dedikodunun dağılması zordur. Eğer biriyle paylaşmış olsa, şimdiye kadar duyardım.”

MacLaren kafa salladı.

“Yine de ahıra birkaç koruma gönderdim ve onlara atlara bakmalarını, şüpheli görünen herkese karşı dikkatli olmalarını söyledim.”

“Ahır mı? Geçidin açıldığı yer orası mı? Biri orada ahır bekçisini öldürmeye çalışmadı mı?”

“Fergus'un düşüşünün hâlâ bir kaza olduğunu düşünüyorum.”

“Peki ya Aila haklıysa ve biri onu öldürmeye çalıştıysa? Belki de ahır bekçisi çok fazla şey görmüştür.”

“Daha fazla koruma göndereceğim,” dedi Graham sessizce.

*

Karanlıktı ve Aila, Balquidder yamaçlarına vardığında korumasını çoktan kaybetmişti. Chaumont, Leydi Patrick ve oğlu, tepenin üzerinde ateş yakmış Aila'yı bekliyorlardı. Aceleyle tanıştırdılar ve Aila sürmeye ara verdiği için rahatlamıştı. Chaumont onu gördüğü için oldukça mutluydu ve Campbell klanının savaşa katılacağı haberini öğrendi. Coşkununun bir kısmı, MacLaren'in şiddetiyle yüzleşmekten kurtulmasındandı belki de.

Kısa bir dinlenmeden sonra, grup tekrar atlara bindi. Mary, Chaumont'un arkasındaydı. Aila Gavin'i aldı. Chaumont, onları ay ışığının vurduğu patikadan götürdü ve gece

geç saatte manastıra vardılar. Aila heyecanlıydı. Tek istediği dinlenmekti. Yumuşak kuştüyü bir yatak güzel olurdu. Ancak bir istif döşek de kabul edilebilirdi, sert zeminde yatmak da.

Yaşlı bir rahibe onları karşıladı ve misafirperverlik gösterdi. Yataklarını terk etmiş küçük bir grup avluda durup Dundaff'e geri dönecek olan Chaumont'u uğurladı. McNab'in güçlerinin kaleyi çoktan kuşatmış olduğunu tahmin eden Aila, Chaumont'a gizli geçidi nasıl bulacağını ve kaleye nasıl gireceğini anlattı. Çok iyi saklanmış bir geçitti, bu yüzden açıklamalarını dikkatle yaptı. Açık bir gökyüzü ve parlak ay bu görevde ona yardım edecekti. Chaumont'a demir kapının anahtarını verdi ve tekrar kilitletiğinden emin olması için yeterince anımsatıcı şey söyledi.

Aila yarı uyur halde olmasına rağmen, Mary ve Chaumont'un birbirlerine nasıl baktıklarını fark etti. Başka hiçbir şeye böyle bakmıyorlardı. Aila, çok yorgun olan Gavin'i bir oda bulmak için yanına almaya karar verdi ve bu iki arkadaşına baş başa konuşma şansı tanıdı.

“Topraklarını terk ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Chaumont sessizce, sadece yıldızların şahitliğinde baş başa kaldıklarında. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Söz veriyorum, McNab ve Altın Şövalye'yle işimiz bitince, ahırını kendi ellerimle baştan yapacağım ve evinin çatısını yerine geri koyacağım.”

Mary ay ışığında gözlerini kaldırıp ona baktı. “Oradan ayrılmamak konusunda inatçılık ettim. Bizi buraya getirmek konusunda haklıydın.”

“İnatçı bir İskoç? Asla!” Chaumont gülümsedi ve Mary kahkaha attı. Her nasılsa bir kez daha birbirlerine doğru çekiliyorlardı. Chaumont ellerini tutmak için uzandı.

“Gitmek zorundayım,” dedi hareket etmeden.

“Evet.”

“Acilen geri dönmeliyim.”

“Evet,” dedi Mary tekrar. Yine, ikisi de hareket etmedi. Mary gümüş ayın ışığıyla yıkanıyordu sanki. Chaumont sonsuza kadar bu yüze bakabilirdi. Yapamadığı şey ise bacaklarını hareket ettirmektir.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Mary.

Chaumont bir şey söylemedi ama dudakları onunkilere neredeyse değene kadar eğildi.

“Senin için bir mum yakacağım,” dedi Mary yüzünü uzaklaştırarak.

Chaumont isteksizce doğruldu, “Teşekkürler.”

Mary ana binaya doğru bir adım attı, sonra geri döndü ve iki eliyle Chaumont’un yüzünü tuttu, dudaklarını öptü. “Şans için,” diye açıkladı nefes nefese.

Chaumont onu kollarının arasına aldı, önce bir yanağını sonra diğerini öptü. “Bu çok tehlikeli bir görev. Şansa çok ihtiyacım olacak.” Onu nazikçe öptü. Sonra onu daha güçlü öptü. Sonunda dudakları ayrıldığında, Chaumont sersemlemiş hissetti. Onu daha sıkı sardı ve saçlarını okşadı, ilk kez garip hisler yaşıyordu. Birçok güzel matmazel öpmüştü, ama onunla olduğundaki gibi bir şey hissetmemişti asla. O özeldi.

O özeldi. Evliliği dolayısıyla MacLaren’in kuzeniydi. Ne yaptığını sanıyordu? Soğuk gece zırhının içinden girdi ve onu iliğine kadar titretti. O topraksız bir şövalyeden başka bir şey değildi, doğuştan soysuzdu. Mary’ye verecek hiçbir şeyi yoktu, bir adı bile. MacLaren kendi kanından bir kadını çarçur edeceği için onu öldürebilirdi. Chaumont kollarını çekti. Gülümsemesi yok oldu, yüzü sıkıntıyla bakıyordu.

“Özür dilerim. Kendimi kaybettim, leydim.”

Mary yutkundu. Sessizlik ikisini de ele geçirdi ve beceriksizce avluda yürüdüler.

“Gitmek zorundayım,” dedi Chaumont. Göğsünde ağır bir şey hissetti.

Mary kafa salladı. “*Bol şans,*” diye fısıldadı. Döndü, arkasına bakmadan manastıra girdi.

Chaumont onu incittiğini biliyordu, ama başka ne yapabilirdi? Onun için asla yeterince iyi olamayacaktı. MacLaren evlenmelerine asla izin vermezdi.

Evlilik mi?

Gözlerini kapattı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Ne düşünüyordu böyle? Kuşatmaya geri dönmesi gerekiyordu. Daha önce kuşatılmış bir kaleye sızmaya çalışmamıştı hiç. Şanslıysa, cesurca ölmek için bir fırsat bulabilir ve onu saran bu acı dolu hislerden kurtulabilirdi. Aniden, MacLaren’in Fransa’daki kalp kırıklığını hatırladı ve onunla dalga geçtiğine pişman oldu... peki, en azından bir kısmı için. Tanrım! Bu acı vericiydi.

Graham yatağında uzanmıştı ama uykudan çok uzaktı. Onu kimin aldattığı sorusuyla mücadele ediyordu. Hainin, Aila'yı kurtarmak için MacLaren'a eşlik eden adamlarından biri olduğunu biliyordu. Ama kim? Hepsi sadık görünüyordu. Birkaç gün öncesine kadar hayatını bu adamlara adandı, onun adamları dürüsttü. Ama şimdi hainle birlikte kaleye hapsedilmişti. Yoksa bu planın bir parçası mıydı, yoksa gelişmeler hain için de mi sürpriz olmuştu? O bir adım önde kalmalıydı, ama karanlıkta oynadığını hissetti. McNab'in kalesine saldırmaya çalışmışlardı ama işler plana göre ilerlememişti. Fransızlar neden kapılarının dışındaydı ve neden MacLaren'ı ölü istiyorlardı?

Birçok soru. Cevap yok. Hainin bir hata yapmasını ve kimliğini açık etmesini umdu fakat şimdiye kadar, Graham önceki güne göre ilerleme kaydedememişti, şu an kuşatılmış olmanın dışında. Graham karanlıkta homurdandı, tüm bilgilerin üzerinden bir kez daha geçti. Kapısında kamp kurmuş askerler varken, geçidin varlığı ve yerinin gizli kalması zorunluydu. Graham, MacLaren'ın sözlerin hatırladı. Ahır bekçisi gördükleri yüzünden mi saldırıya uğramıştı?

Ne yaptığını anlayamadan önce Graham kareli pantolonunu, tuniğini ve botlarını çekiştirdi. Ahırda bekçileri vardı, ama garip bir şeyler olduğu hissini üzerinden atamıyordu. O lorddu; duvarları içerisindeki herkesin hayatından o sorumluydu. Kapıya doğru topalladı, bir an durdu, kılıcı için dön-

dü, ağır kılıcını omzuna astı.

Graham ahırın ana girişine vardığında kaşlarını çattı. İki koruma da orada değildi. Etrafına baktı. Sessizdi. Duvarlara dizilmiş adamları iki sıra halinde etraflarını saran askerlerin kamp kuruluşunu izliyorlardı. Graham ahırda ilerledi ve koridorun ilerisinden gelen konuşmalar onu rahatlattı. Neler söylendiğini tam olarak duyamıyordu, ama sesler neşeli bir sohbetten geliyor gibiydi. Graham rahatladı. Askerler muhtemelen volta atıp ahırın içini denetliyorlardı. İçeriden gelen sesleri takip etti, bir lambanın loş ışığına doğru topallayarak ilerledi.

Vardığında, dostça sohbet aniden kesildi. Bir sürü mırıldayan ses vardı, birkaç patırtı ve sonra sessizlik. Graham kılıcını çıkardı ve yaralı bacağının elverdiği bir hızla ilerledi. Dışarıdaki gizli geçide çıkan özel bölme ahırın bitişinden önceydi. Graham bir şeye takıldı. Bu korumalardan birinin cesediydi. Diğer bölmede ikinci korumanın cesedi yatıyordu. Bölmenin arka kapısı açılmıştı. Gaz lambasının ışığında beliren erkek silueti kilitli kapıyı açmaya çalışıyordu. Graham'ın kalbi çarpmaya başladı. O kapı açılırsa, kale alınır ve içindekiler uykusunda öldürülürdü.

Mağaranın kum zemininde sessizce ilerlemeye çalıştı, ama o koca bir adamdı ve ayaklarının kuvveti azalalı çok zaman olmuştu. Adam aniden işini bıraktı, elinde kılıcı vardı. Graham atalarını mezardaki uykularından uyandıracak bir savaş çılgınlığıyla öne doğru koştu. Kılıcı düşmanın çeliğiyle çarpıştı: Kâhya Pitcairn'in kılıcıyla.

"Pitcairn?" Graham'ın nefesi kesildi, bir adım geri attı ama kılıcını hazırda bekletti. "Seni orospu çocuğu! Kendi klanını düşmana mı sattın?"

Pitcairn, Graham'a sakince baktı. Savaşçılığıyla ünlenmiş olsa da, güçlü vücudunun ve şık askeri giyimli olmanın avantajını kullanmıştı. O da kılıcını kaldırdı, korumaların kanı hâlâ üzerindeydi.

“İstedigimi almak için her şeyi yaparım,” diye tepki verdi Pitcairn hissizce.

“Neymiş istediğin?” Graham gürledi.

“Dundaff’in lordu olmak tabii ki.”

“Sen mi? Dundaff’in lordu mu? Sen bir çiftçinin oğlundan başka bir şey değildin. Sana bunca verdiğim şeyden sonra, bana ihanet mi ettin?”

Pitcairn, Graham’ı bir yuvarlak içine aldı, saldırmak için fırsat bekledi. Yaşlı lord, düşmanını karşısında tutmak için çabaladı. “Sen bana hiçbir şey vermedin; ben aldım. Önceki ahır bekçisinin ölümünün kaza olduğunu mu sanıyorsun?” dedi Pitcairn. Onu küçümseyerek güldü.

Graham’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Pitcairn bu fırsatı kullandı, kılıcını Graham’ın yaralanmamış bacağına doğru salladı. Kesik, karşılık veren Graham’ın tekrar gürlemesine sebep oldu, güçlü kılıcı Pitcairn’in omzundaki zırha vurdu. Pitcairn yere düştü fakat hızla ayağa kalktı. Hain gülümsemi. Graham’ın artık, kelimenin tam anlamıyla ayakta duracak takati kalmamıştı.

“Neden?” diye sordu Graham öfke ve acının ağır nefesleri arasında. “Bunu kendi klanına neden yaparsın? Mahvedeceğin hayatları düşün. Senin hiç mi onurun yok?”

“Ben senin bana öğrettiğin şekilde hareket ediyorum. İsteddiğini al. Sen hep böyle yapmadın mı? İsteddiğin bir şey olduğunda, kimlerin canını yaktığını düşünmek için hiç durdun mu? Sen benden aldın ve ben şimdi onu senden geri alacağım.”

“Ne zaman senin olan bir şeyi aldım? Ben sana sadece bir şeyler verdim.”

“Seni bencil piç, kendi hayatın için her şeyi aldın.” Pitcairn’in yüzü buruştu. “Moirra benim olmalıydı. O benim olmalıydı. Onun çeyiz parasını çıkarmak için ne kadar çalıştığımı biliyor musun sen? Senin umurunda mı?” Pitcairn

bağırды.

“O seninle mi nişanlıydı?”

“Evet, ta ki sen dağdan gelip onu benden çalana kadar. Oğlum benden çaldığın gibi.”

“Duncan’ın ölümü bir kazaydı. O er meydanında öldü.”

“Sana hizmet ederken. Senin yüzünden öldü.”

“Sen delisin,” dedi Graham, hakaretten çok gözlemdi bu.

“Benden her şeyimi aldın,” diye bağırды Pitcairn. Tekrar saldırdı, Graham’ı zorladı. İki bacağı da yaralı olan Graham dizlerinin üzerine çöktü.

Pitcairn zar zor nefes alıyordu. “Bu tam da hep hayal ettiğim gibi olmalı. Ben senin efendinken, sen de bana merhamet için yalvaracaksın. Şimdi başla, yalvar, kendin için değilse de kızın için.” Pitcairn tekrar atıldı, Graham bu atağı dizlerinin üzerinde cesurca savuşturdu.

“Aila’nın bununla ne ilgisi var?” diye gürledi Graham.

“Ah, bununla ilgili olması için her şeye sahip,” dedi Pitcairn Graham yerde yatarken. Soğuk gülümsemesi yüzüne tekrar yerleşti. “Aila’nın mirasını alacak tek kişi olması bana McNab gibi bir avanağı kullanabilmemi sağladı. İşler biraz yoldan çıktı ama yine de her şey güzelce rayına oturacak. Üzerinde biraz düşünürsen çok basit, ama sen hiçbir zaman düşünen bir adam olmadın.”

Pitcairn soğuk gülümsemesine yaralı adama acımadan tekrar saldırmak için ara verdi. Dundaff lordunun düşmesi artık an meselesiydi ve bunu ikisi de biliyordu.

“Bu geçidi nereden biliyorsun?” diye sordu Graham, Pitcairn saldırmaktan vazgeçtiğinde. Nefesini düzenlemek ve bu kapandan nasıl kurtulacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan bir mucizeydi.

“Oğlum benimle konuşmayı severdi, senin oğlunun seninle konuşmayı sevdiği gibi,” diye cevapladı Pitcairn, ken-

disini tatmin eden alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi eğer beni mecbur edersen, seni öldürmek zorundayım, daha çok eğlendiğim bir zaman olduğumu hatırlamadığımı kabul etmiyiyim. Ama yapmam gereken çok şey var bu akşam; kapıyı açmak, askerleri içeri almak, kaleyi düşürmek, MacLaren ve adamlarını uykuda öldürmek. Bir kâhyanın işi asla bitmez."

Pitcairn tekrar kılıcına davrandı, Graham'ın kılıcını elinden alana kadar onu kıştırıp sırtına vurdu ve ayağıyla onu yere bastırıp kılıcını Graham'ın ellerinden çekti.

"Ve hoşça kal, Lord Graham. Korkma. McNab ve arkadaşları kaleyi aldıktan sonra, o zorbaları buradan kovacağım ve Aila'yı kendime alacağım. Torunların benim kanımı taşıyacaklar, benim adımlı. Ölürken bunları düşün." Pitcairn ölüm vuruşu için kılıcı kaldırırken küçümseyerek gülüyordu. Graham gözlerini ondan ayırmadı, haine korktuğunu görme zevkini vermedi.

"Cehennemde buluşuruz!" Pitcairn çığlık attı, ses bir baltanın boynunda açtığı delikle birlikte aniden gelmiş ve onu dramatik bir şekilde durdurmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Pitcairn kılıcını düşürdü ve boynundaki derin yara doğru uzandı. Hain yere düştü; ölmüştü.

"Lordum, iyi misiniz?" Chaumont kilitli kapıyı parmaklarının arasından uzanarak açmaya çabalarken sordu. Kilidi açarak, Graham'ın yanına koştu. Yaşlı lord, Chaumont'a bir hayalmiş gibi baktı.

"Oğlum," diye fısıldadı ve Chaumont'a uzandı.

"Hayır, efendim," dedi lordun büyük elini omzuna yerleştirdiği Chaumont endişeyle. "Ben Chaumont. Sizin hizmetliniz."

"Hayır," dedi Graham sesindeki otoriter homurtuyla. "Sana oğlumsun diyorum. Beni ayağa kaldır çocuğum."

Chaumont söyleneni yaptı, Graham'ın geniş bedenini kaldırmaya çalışırken yüzü buruştu. Bir kez ayağa kalkınca,

Graham iki elini de Chaumont'un omuzlarına dayadı, ikisi de biraz sonra söyleyeceklerinin önemini vurgulamak için doğruldular.

"Sana üvey oğlum olduğumu söylüyorum, Chaumont Graham. Bu adı ve onunla birlikte gelecek sorumlulukları kabul ediyor musun?"

Chaumont, Lord Graham'a bakakaldı, bir süre hiçbir şey söylemedi. Zorlanarak yutkundu, ama gözlerindeki yaşları saklayamadı. "Baba?" Chaumont'un sesi dalgalandı.

"Oğlum," diye cevap verdi Graham. Sesi duygulu ve kalındı ve üvey oğluyla kemiklerini acıtacak şekilde kucaklaştı.

Aila ertesi sabah uyandı ve hemen uykuya geri dönebilme-
meyi umdu. Günlerdir süren kısa uykular ya da uykusuzluk
ve hızlı seyahatler onları harap etmişti. Her yeri ağrıyordu,
özellikle sırtı. Kötü hareketleri yüzünden korktuğu gibi da-
yak yememişti, ama feci şekilde yemiş gibi hissediyordu.

Kendini yataktan çıkarınca, lavabonun yanında temiz bir
iç gömlek ve sarımsı kahverengi bir elbise bulmuştu. Gös-
terişsiz ve basitlerdi ama yeni yıkanmışlardı. Soğuk suy-
la canlandırıcı bir yıkanmadan sonra, temiz giysiler içinde
kendini hayata dönmüş hissediyordu. Rahibeleri Leydi Pat-
rick ve Gavin ile birlikte öğle yemeğinde buldu. Ne kadar
çok uyduğuna şaşırılmıştı ve başka birinin onun uyuşuk biri
olduğunu düşünebileceğinden utanç duydu.

“İyi günler, leydim,” dedi Mary yanına oturan Aila’ya.

“İyi günler, Leydi Patrick,” diye cevapladı Aila samimi
bir şekilde. Kendi yaşındaki insanlarla sosyalleşmeyi çok
uzun süre olmuştu ve Mary’nin içinde bir dost bulabilmeyi
umdu. “Rahat bir gece geçirdiniz mi?”

“Evet, çok rahattı gerçekten. Peki siz, leydim?”

“Çok iyi ve utandıracak kadar uzun bir uyku uyudum.
Lütfen, bana Aila der misiniz?”

Mary Aila’ya gülümsedi ve kafa salladı. “Siz de bana
Mary dersiniz. Manastıra sizinle birlikte gelmemizi sağla-
dığınız için teşekkürler. O şeytan düşmanların saldırısı çok

korkunçtu. Evimin bir daha asla eskisi gibi olmamasından
korkuyorum.”

“Onlara karşı durman çok cesurcaydı,” dedi Aila, gerçek-
ten etkilenmişti. “Eminim evini tekrar yapman için sana yar-
dım edecek biri olacaktır.”

“Evet, haklısınız Leydi... Aila. MacLaren eminim yar-
dım edecektir, geçen sene yaptığı onca şeyden sonra. Çok
iyi bir adamla evlenmişsin, eğer bunu söylemem seni rahat-
sız etmiyorsa.”

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı Aila, kocası içi bu
yeni övgü kalbini ısıttı. “Ama geçen gece çok endişelenen
bir Fransız’dan bahsediyordum ben.” Aila, Mary için mut-
luluk vereceğini düşündüğü bir konuya dokunmaya niyet et-
mişti, ama Mary’nin yüzündeki hayal kırıklığının ani gölge-
leri kafasını karıştırdı.

“Yardım eder ya da etmez. Bilmiyorum. Zamanımı doldu-
rabilecek birçok hobisi var.”

“Özür dilerim, Mary. Chaumont’la ikinizin bir arkadaşlı-
ğı olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyleyiz.” Mary tabağına odaklandı ve haşlanmış eti bı-
çakla amaçsızca dürttü. “Ama belki de onun arkadaşlığını
başka bir şeyle karıştırdım. Dün gece bazı düzeltmeler yap-
tı.”

Bu sefer de Aila yemeğini didikliyordu. Acı verici oldu-
ğu kesin bir konuyu deştiği için kötü hissediyordu kendini,
aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Bana MacLaren’ı anlat. Ko-
cam hakkında çok az şey biliyorum.”

Mary bu konu değişikliğini gülümseyerek hoş karşıladı.
“O iyi bir adam, güçlü bir lider, Fransa’da savaşırken çok
uzun süre buradan ayrı kalmış olsa da ve biz onun yoklu-
ğunda kıtlık çekmiş olsak da. Döndüğünde bizim durumu-
muza gerçekten çok üzüldü ve klanını kıtlıktan kurtarmak
için canla başla çalıştı.”

“Değerli bir lord olmalı.”

“Ah evet, klanı için yapamayacağı hiçbir şey yoktur.”

“Zengin bir mirasçıyla evlenmek de dahil mi?” Sözcükler, Aila onları algılayamadan dökülmüştü dudaklarından. Başını eğip yemeğine baktı. Bu kadar keskin konuşmak istememişti.

Mary biraz kızardı, ama bu gerçektir. Ve bunu ikisi de biliyordu. “Evet, bu da dahil. Yine de sana karşı nazik olacağından eminim. Ve ikinizin arasında aşk da yeşerebilir belki.” Mary özellikle umutlu konuşuyormuş gibi değildi.

“Onu az tanıyorum, ama onun onurlu bir adam olduğunu biliyorum,” dedi Aila usulca.

“Evet, öyle. Onun kuzeni, James Patrick ile evliydim. Onlar iyi arkadaşlar, kardeş gibiydiler.”

Aila, Mary’ye sabırsız gözlerle baktı, daha fazlası için ona baskı yapmadan kendiliğinden hikâyeye devam etmesini umdu.

“MacLaren ciddi bir çocuktur. Daha çocukken savaşa koşardı. Halidon Tepesi savaşında eski lord olan babasının yanında durdu hep. Zavallı çocuk, babası öldürüldü, biliyorsun. O zaman daha on iki yaşındaydı, bu yüzden babasının arkadaşları amcasının lord olmasına karar verdiler. Ama zavallı Fin birkaç sene sonra öldü. MacLaren’in büyükleri, lord olarak onu seçtiklerinde o henüz çok küçüktü. Sorumlulukları fazlaydı.”

Aila, Mary’nin ağzından çıkan her söze dikkat kesilmişti. Derin bir nefes aldı ve cevabı bilmek istediğinden emin olmayarak içini yiyen soruyu sormaya karar verdi. “Leydi Patrick... Mary,” diye düzeltti Aila, Mary bu resmiyeti reddetmeye yeltenirken. “MacLaren ve klanına oldukça saygım var. Ama şunu bilmeye ihtiyacım var...” Aila kalbini yakan şeyi sormak için doğru kelimeler bulmaya çalıştı. “MacLaren’in ilgi duyduğu başka bir kadın var mı?” MacLaren’in bir metresi olup olmadığı sorusuna en yakın

olan buydu.

“Tanrım, hayır.” Mary’nin cevabı hızlı ve kesindi. Aila tuttuğu nefesini bırakarak Mary’nin devam eden cümlelerini dinledi. “Aslında dürüst olmak gerekirse birçok kadın, dul olsun olmasın, onu yatağına götürmek için çok çalıştı ama hiçbiri beceremedi. O hepsine uzak ve soğuk durdu, tabii kendince sebepleri var.”

Aila kafa salladı. Onlardan neden uzak durduğunu anlayabilmek için Fransa’daki ihaneti hakkında yeterince şey duymuştu.

Yemek bitti ve Gavin manastırı gezmek için izin istedi. Mary, onu rahibeleri rahatsız etmemesi için tembih etti ve oğlu gözden kaybolmadan önce el salladı. Aila ve Mary avluda kol kola yürüdüler.

“Bunu söylemek kesinlikle benim vazifem değil,” dedi Mary, “ama MacLaren’a Fransa’da ne olduğunu biliyor musun?”

“MacLaren az şey anlattı, Chaumont daha fazlasını anlattı,” dedi Aila, Mary’nin bu hikâyenin devamını bilip bilmediğini merak ederek. Bahçe duvarının kenarında تنها bir yer buldular ve konuşmak için bir banka oturdular.

“O zaman İngilizler için ona ihanet eden kontesten haberin vardır?”

“Evet.”

“Zavallı MacLaren, Jamie’nin ölümü için kendini suçluyor.”

“Neden?” Aila, Mary’nin kocasının MacLaren’in Fransa’daki mücadelesinde öldüğünü anlamıştı, ama daha fazlasını bilmiyordu.

“Kocam, MacLaren’in kuzeni, kontesi korumak için girdikleri savaşta öldü.”

“Neden bu kadar güvensiz olduğuna şaşmamalı,” dedi Aila yavaşça, kocasıyla yaşadıklarını tekrar gözden ge-

çirirken. Aila'nın aklı bu düşüncenin derinlerine daldı ve MacLaren'in hareketlerini tamamen yeni bir açıdan görmeye başladı.

"Leydi Aila." Karşısından gelen derin ses onu yerinden hoplattı. Rahip Barrick, başrahip, önünde duruyordu. Kılıcı belinde asılıydı. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Bu bir rica değildi.

*

Lord Graham surların üstünde durmuş, aşağıdaki sahneye acımasızca bakıyordu. Kale insanlarla dolup taşıyordu, McNab'in ve bilinmeyen Fransız komplocunun ordularının- dan kaçan köylüler ve çiftçilerle doluydu. Hepsi ona bakıyor, onun konuşmasını bekliyorlardı. Kalabalığa rağmen, ortalık garip bir şekilde sessizdi, sabaha ürpertici bir hava katıyordu. Graham'ın kuşatmadan kurtulma planını bilmek istiyorlardı. Aynı zamanda muhtemelen Pitcairn'in kesik başının neden orta avludaki bir sopanın üzerinde olduğunu da bilmek istiyorlardı.

Kale duvarlarının ötesinde, Graham etrafını saran düşmanlarını saydı, evlerden ve dükkânlardan bulabildikleri her şeyi özgürce yağmalıyorlardı. En azından kasaba hâlâ ayakta- ydı, bu başka bir rahatlıktı. Gerçi muhtemelen bu, düşma- nın çekinme hissi olmadığından çok kendi çıkarını gözet- mesi yüzündendi. Sayıca çok üstünlerdi, fena bir şekilde. MacLaren'in askerleriyle bile, ileri atak yapabilme umudu yoktu. Bunu yapmak intihar olurdu ve daha önce umutsuz sayıda kişiyle savaşa girmenin cezasını çekmişti.

Klanına bir şey söylemeliydi. Bir plana ihtiyacı vardı. Ama ne? Aila'nın Campbell'in oğluyula konuştuğu raporunu almıştı, ama buna nasıl bel bağlardı? Eğer Campbell klanı gelmezse... klanına kendisinin bile sahip olmadığı umudu nasıl verebilirdi? MacLaren, Chaumont ve Warwick'e ken- disine mazgallı siperlerinin önünde katılmasını söyledi. Bel- ki bu savaşçılar ona şu an ihtiyaç duyduğu güç ve ilhamı ve-

rebilirlerdi. Tatsız görünüyorlardı. Chaumont bile alışılma- dık şekilde ciddi görünüyordu.

"Günaydın, ailem, klanım," diye seslendi Graham etra- fını saran sessiz ve gri suratlı insan denizine. "Bugün he- saplaşma günüdür. Bugün hainlerin çıplak kaldığı gün- dür ve biz adalet için ayaktayız. Kanımızdan olan, arkada- şım, kâhyamız Pitcairn'in düşmanımızla işbirliğinde oldu- ğunu söylemek bana ızdırap veriyor." Graham sesini öfke- li bir gürlmeye yükseltti. "Onu biz uyurken bize karşı iha- net içindeyken yakaladım." Birçok yerde uğultular yüksel- di. "Kendi insanlarına ihanet eden bu ahmak bana saldırdı, eğer Sir Chaumont gelmeseydi ve hepimizin hayatını kur- tarmasaydı bu sabah mezarımda yatıyor olacaktım."

Kalabalıktan her umut kırıntısına sabırsızca sarılmak is- tedikleri belli olan bir alkış koptu. Graham, utanmış görü- nen Chaumont'a döndü ve ikisini de tamamen saran zırhla- rın elverdiği kadar sarıldı.

"Sir Chaumont," dedi Graham sesi sessiz kalabalıkta yankılanırken, "onurun ve çaban için, klanıma ihtiyacı ol- duğu zaman yardım ettiğin için sana en derinden şükran borçluyum. Diz çök, Sir Chaumont." Chaumont uzun kılı- cını çıkarırken tek dizinin üzerine eğildi. "Sana şövalye ni- şanı veriyorum, gerçek bir şövalye olduğun için, ama diğer- leri de bu onura eriştiler. Cesaretiniz için hepimize teşekkür- lerimi sunmak isterim. Sir Chaumont, sana Graham soyadı- nı ve onunla gelen tüm sorumlulukları veriyorum." Graham Chaumont'un iki omzunu tuttu, kılıcı sabah güneşinde parıl- dıyordu. "Kalk, oğlum."

Chaumont titreyerek ayaklarının üzerinde durdu ve ka- labalık bir kez daha alkışladı. Gözlerini güneşten gölgeli- yormuş gibi yapan Chaumont, gizlice gözünden akan yaşla- rı silmeye çalıştı. Ama sonra bu çabadan vazgeçti ve yaşla- rın akmasına izin verdi. MacLaren burnunu çekti, Graham'a güçlü bir destek verdiğini belirtecek şekilde baktı ve alkış- ladı.

“Gözyaşları gece boyunca sürebilecek olsa da,” dedi Graham kabalığa bir ilahiden alıntı yaparken, “sabah bayram olacaktır. Tanrı alacağımı aldı, ancak geri verecektir.” Graham, Chaumont ve MacLaren’in arasında durdu, ikisinin ellerini tutup havaya kaldırdı. “Oğullarıma dikkatli bakın!” Klan bir kez daha çığlıklara gömüldü, öncekinden daha güçlü bir şekilde. Mazgallı siperlerin diğer tarafında, düşmanları sesleri duymuş ve savunma hattına geçmişlerdi. Graham gülümsedi. *Güzel, bırakalım endişelensinler, ne yaptığımızı merak etsinler.*

Aniden kesilen uğultular Graham’ın dikkatini çekti. Duvarın öte yanında askerlerin yol açtığı ve tüm dikkati çeken kişi karısından başkası değildi. Graham’ın ağzı açık kalmıştı. İki asker leydinin iki yanındalardı. Leydi yakınlaştıkça, topalladığının anlaşılmasında için askerlerin onu bileklerinden tutup taşıdığını anlamıştı Graham. Gerçekten de, uzaktan bakınca yanına kadar uçarak gelmiş gibi görünüyordu. Sarı saçları gösterişli bir şekilde toplanmıştı ve parlak kırmızı ipek bir elbise giymişti. Elbise altın ipliklerle işlenmişti. Elleri uzun kolluklar içine saklanmıştı, dikkatlice kürke sarınmıştı. Nefes kesici görünüyordu.

Biraz çabayla, Graham açık kalan ağzını kapadı ve reverans yaptı ve leydi kafasını eğerek karşılık verdi. Kalabalık yine sessizdi. Son on senedir leydilerini ilk kez görüyorlardı.

“Lordum, klanım,” dedi Leydi Graham. Sesi güçlü ve inandırıcı şekilde donakalmış kalabalığın üzerinde geziyordu. “Kuşatıldığımızı söylemek bana acı veriyor. Fakat düşmanlarımıza karşı duracağız. Ve hep birlikte onları defedeceğiz.”

Kalabalık bir kez daha kendinden geçti. Eğer leydileri lordun yanındaysa, mucizeler kesinlikle yaşanabilirdi. Graham karısıyla öylesine gurur duydu ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Birkaç kelimeyle onlara savaşma inancı aşılamıştı. Şu an çok güzel görünüyordu, muhteşemdi, yüzü

erken sabah güneşinde parlıyordu, onu öpebilirdi. Bu dürtü garip gelmişti, ancak neden karısını öpmeyecekti ki?

Graham elini karısının ince beline yerleştirdi. Onu kendisine doğru çekerek acı verdiğini bildiği ayaklarına binen yükü azalttı. Yavaşça eğildi, dudaklarıyla onunkileri okşadı. Geri çekilmesini bekledi, ama yapmadı. Leydinin gözlerinde şaşkınlık vardı. Graham cesaretle tekrar eğildi ve dudaklarını öptü, onların tatlılığını hatırladı ve leydinin hâlâ karşı koymamış olmasına şaştı. Kalabalık artık çok daha yüksek bir gürültü koparıyordu fakat John Graham boru sesleri aklını şimdiki zamana geri getirene kadar hiçbirini duymamıştı.

Çalılıkların ötesinde, uzaklardaki tepeden inen askerler vardı. Güneşe karşı gözlerini kısarak, tanıdık bayrağı görene kadar nefesini tuttu. Bu Campbell klanıydı. Daha fazla asker sıralar halinde görünür hale geldi ve Graham rahatlayarak gözyaşlarına boğulduğunu hissetti. Bakışlarını gökyüzüne kaldırarak, sessizce şükür duası etti ve Chaumont ile MacLaren’in de aynı şeyi yapıyor olduğunu mutlulukla fark etti.

“Campbell klanı!” Kuleden bir çığlık yükseldi ve aynı çığlık mazgallı siperlerin önünde tekrar edildi.

“Kurtulduk,” diye bağırdı bir kadın sesi.

“Herkes cephaneye,” diye bağırdı Graham. “Savaşa hazırlananın. Bu akşam düşmanı kovduktan sonra içeceğiz.”

İnsanlar heyecanla alkışladılar ve Warwick kitleyi silahlandırmak için gözden kayboldu.

“Teşekkür ederim,” dedi Graham hâlâ kollarında tuttuğu karısına sessizce. “Sana ihtiyaçları vardı... sana ihtiyacım vardı. Seni çok uzun süre ihmal ettim, ama artık etmeyeceğim. Bu akşam benim yatağında yatmalısın.” Karısı, gözlerinin parıldamasına ve dudaklarına bir gülümseme yayılmasına rağmen titredi.

“Bu bir emir mi, lordum?”

Graham eğildi, sadece onun duyması için fısıldadı. "Hayır, güzel karısını özleyen yaşlı bir keçinin zavallı yalvarışı."

Leydi Graham gülümsedi ve kafasını göğsüne yasladı. "Bugün seni öldürmelerine izin vermezsen, bakarız."

"Ödülüm sen olduğuna göre, bunun olması ufak bir ihtimal."

Rahip Barrick din adamlarının siyah uzun kaftanını giymişti, ama boynundaki zırh zincirlerinin bağları görülebiliyordu. Kemerinin sağ yanından bir tespih, sol yanından uzun kılıcı sallanıyordu. Onun duruşu Aila'nın midesini gerdi ama Aila durdu ve reverans yaptı.

Rahip arkasını döndü ve yürüdü, Aila telaşla takip etti. Yalnız kaldıklarında rahip duygusuz bir şekilde ve yüzünü ona dönmeye gerek duymadan konuştu.

"Anladığım kadarıyla evlenmeye zorlanmışsın. Bu önemli bir durum, kendini Kilise'ye çoktan adanmış olduğun için."

Aila zorlanarak yutkundu. Her zaman emir almaya alışmıştı, ama kendine de rahibe de kendisini kiliseye resmi olarak adadığını söylememişti. Rahip öyle güçlü bir otoriteyle konuştu ki, her nasılsa, Aila tanıdık suçluluk sancıları hissetmeye başladı.

"Evet, rahip. Kimse Tanrı'nın ne istediğini bilemez." Aila zayıfça kekeleydi. Rahip ona eleştiren bir bakış attı ve hiçbir şey söylememesine rağmen, Aila kendini ciddi şekilde azarlanmış hissetti. Açık ki, bu adam Tanrı'nın ne istediğini biliyordu. Aila, tabii ki, bilmiyordu.

"Bize gelmiş olmandan dolayı mutluyum. Yeni ay döngüsüyle birlikte çocuğunun olup olmadığı belli olunca sana sığınma sağlayacağım. Eğer hamileysen, sana yardım etmek için korkarım yapabileceğim çok az şey olur."

“Hayır,” dedi Aila kekeleyerek. Bu sohbet tamamen saçma bir hale gelmişti. “Buna gerek yok. Ben... ben hamile değilim.”

“Ama bundan nasıl emin olabilirim?” Rahip bir kez daha döndü ve onu dikkatle inceledi. “Onunla ilişkin oldu mu?”

Aila baştan aşağı kızardı. Bunlar değil rahiple, hiç kimseyle konuşmayı istemediği şeylerdi. Yere baktı ve belli belirsiz bir şekilde kafasını iki yana salladı. Rahibin gözleri parladı ve dudaklarının sol köşesi geldiği gibi hızla kaybolan fırsatçı ve sinsî bir şekilde kıvrıldı.

“O zaman korkma, Papa hazretlerine yazacağım ve evliliğin yakında son bulacak. Yakın zamanda Kilise’den buyruklarını alabilir hale geleceksin.”

Korku midelerini sıkıca kavradı ve acıyla çevirdi. Çelişki, beş gün önce yapmayı planladığı şeyin tam da bu olmasıydı. Ama şimdi... şimdi farklı hissediyordu. Çok farklı.

“Ama MacLaren—” diye başladı Aila, göz korkutucu rahibe ram olarak ne söyleyeceğini bilmeden.

“Onun için endişelenme. Şu anki pozisyonunda, senin için gelemez ve gelirse kutsal mekânda senin üzerinde hiçbir hakkı olmaz. Çok yakında dul olacaksın.”

Aila, Rahip Barrick’in durumu soğuk ve duygusuz değerlendirmesi karşısında nefessiz kaldı. MacLaren gerçekten hayatını kaybetme tehlikesinde olabilir miydi? Kan damarlarına akın etti ve cesaretinin geri geldiğini hissetti. MacLaren dik durmuş ve klanı için savaşmıştı. Aila onun yanında durmalıydı.

“Hayır, rahip, amacımı yanlış anladınız. MacLaren ile evlenmek benim isteğim değildi, sizi temin ederim, ama artık onun karısıyım ve dualarımı onunla onurlandırmak niyetindeyim.”

“Peki, senin niyetinin ne önemi var?” Rahip Barrick ona doğru ilerledi, sesi o kadar öfkeliydi ki Aila geri adım attı.

“Gel, sana göstermek istediğim bir şey var.”

Rahip Barrick, kış boyunca yiyecek depolanan yan binalardan birine girdi. Aila itaatle takip etti. Tehlikeyi hissediyordu, her zerresi ona binaya girmemesini söylemişti, ama o rahipti. Nasıl itaatsizlik edebilirdi?

Depo odasının dar koridorunu geçip karanlık bir hücreye varan toprak basamakları indi. En altta asma kilitli, meşe ağacından ağır bir kapı vardı. Burası rahibelerin en değerli yiyecek stoklarını sakladığı yerdi; çaylar, baharatlar... Rahip kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

“N-neden buradayız?” Aila sesinin dalgalanmamış olmasını dilerdi.

“Buraya gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Aila odaya girdi, gözleri giderek loş ışığa alıştıyordu. Rahip hızlıca yanından geçip, dışarı çıktı ve kapıyı dışarıdan kapadı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Aila rahip kapıyı kilitlerken.

“Kilise’ye adandığımı reddetmek üzere aklını çelmişler. Rahibin olarak, günahlarından kurtulmandan sorumluyum ve ruhunun arınmasını sağlayacağım.” Evliliğin feshedilecek ve yemin etmeye hazır olana kadar tecrit edileceksin.”

“Hayır!” Aila çığlık attı, panik onu ele geçirdi. “Bunu yapamazsınız. Yemin etmek için beni zorlayamazsınız.”

Rahip sadece kahkaha attı. “Her kadının bir pes etme noktası vardır. Çok yakında istediğim her şeyi yapacağından şüphelen olmasın. Değerini küçümseme, Leydi Aila. Manastır için en değerli varlık olacaksın.”

Rahibin sözleri ona soğuk ve sert bir şekilde çarpmıştı. Gerçekten dayak yemiş gibi geri sıçradı. Aila yere çöktü, zalim gerçekleri fark ediyordu. O zengindi, çok zengin. Kilise otoritelerinin bir rahibin aklını ona yemin ettirmek için taktikler kurmasını sağlayacak kadar zengin. Yere oturdu ve ba-

şını ellerinin arasına aldı. Onu buraya kadar takip etmemesi gerektiğini biliyordu. Özgürlüğünü ve evliliğini, sırf kaba davranmamak uğruna heba etmişti. O bir aptaldı.

*

MacLaren, Graham ve Chaumont yavaşça barış bayrağının altında McNab ve Fransız istilacılarla konuşmak üzere ilerlediler. MacLaren, Fransızların neden ona saldırmak için evlerini terk edip buralara kadar geldiklerini hâlâ anlamamıştı. Bu yabancı şövalyelerin ona karşı bir garezi var gibi görünüyordu. Ama Gascony'yi İngilizlere karşı korumak dışında Altın Şövalye'ye ne yapmış olabilirdi? Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Demirli kale kapısından yavaşça çıktılar ve McNab ile Fransız müttefiğiyle buluşmak üzere dağ yamacına ulaşan kavisli ince patikadan indiler. Süvariler, kale ve kasaba arasındaki düzlükte onları beklediler, sancakları rüzgârla savaşıyordu. Campbell sağ koluyla birlikte konuşmaya katılmak için öne çıktı. Yüzünü saklamaya devam eden Altın Şövalye'nin dışında hepsi güneş siperliklerini yukarı kaldırmıştı. McNab ve sağ kolu, MacLaren'in Fransa'da birlikte savaştığı Altın Şövalye ve Forbier adlı sağ kolunun yanında oldukça paspal görünüyorlardı. MacLaren onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Forbier sadece Graham'a bakıyordu. Böylesine bir kararlılıkla eski yoldaşını yok saymak, yalnızca reddediş anlamına gelirdi; ya da belki utanç.

"Günaydın efendiler. Sabahın erken saatindeki ziyaretinizi neye borçluyum?" Graham'ın derin sesi onu batırmaya niyetli adamlarla yapacağı konuşmaya karşı tutunduğu ilgisiz nezakete göre aldatıcı şekilde yumuşaktı.

"Selamlar, Lord Graham. Zorlayıcı şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm."

"Zorlayıcı şartlar diyorsunuz, öyle mi?" Graham patladı. Bu kadar sahte nezaket yeterdi. Katı savaş kurallarıyla yönlendirilen diplomatik pazarlıklarla geçen bunca seneden

sonra MacLaren, Graham'ın açık sözlü tutumundan hoşlanmıyordu, duygularını ifade etmemek için dikkat kesilmiş olsa da. "Siz Fransızlar yardımı çok çabuk kabul edersiniz, ama nasıl geri ödediğinize bir bakın. İngiliz Kralı'na karşı en iyi adamlarımızı istememiş miydiniz? Ama hayır, siz kralımız David'den kente kadar yürüyüp İngilizlerin dikkatini başka yere çevirmesini istemiştiniz. Klanım bu istediğinize cevap vermedi mi? Benim tek oğlum sizin için soğuk mezarında yatmıyor mu?"

Graham öyle güçlü bağırıyordu ki, Carron ya da Dundaff'te sözlerini duyamayacak tek bir ruh bile kalmamıştı. "Siz nankör soysuzlardan başka bir şey değilsiniz, kansız korkaklar gibi maskenizin arkasına onursuzca saklanıyorsunuz."

Bu sefer MacLaren'in dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. Graham'ın pazarlık şeklini sevmişti. Net ve amaç doğrultusunda idi.

"Onuruma el uzatıyorsunuz, bayım!" diye cevapladı Altın Şövalye bunu gerçekten hissederek.

"Uzatıyorum ve yanılmıyorum," diye cevapladı Graham, Fransız'a yanlış anlamadığını garanti ederek. "Şimdi namert isteklerinizi sıralayın ya da o pis kıçlarınızı toplayıp topraklarımdan defolun."

Bir anlık sessizlik oldu ve MacLaren, Altın Şövalye'nin bu tacizlerden sonra kendine gelmeye çalıştığını düşündü. Fransızlar, pazarlıklarında John Graham'dan çok daha fazla nezaket gösterirlerdi.

"Buradaki varlığımdan pişmanım. Öncelikle yanımızda savaşan herkese karşı Fransızların şükran içinde olduğunu belirtmem izin verin. Meselemiz, siz ya da ailenizle ilgili değil, Lord Graham, fakat sizin sığınak sağladığımız diğerleriyle. Lord Padyne MacLaren'a onuru üzerine meydan okuyorum. Onu verin." Fransız şövalye McNab'e baktı, "ve karısını da, biz de gidelim."

"Ben Padyne MacLaren'im." MacLaren atıyla öne çıktı,

yıllar boyunca konuştuğu tanıdık Fransızca'sıyla konuştu.
"Bana karşı ne garziniz var?"

"Sizi şövalye Gerard de Marsan'ı öldürmekle suçluyorum. Bunu inkâr ediyor musunuz?"

Sessizlik sardı etraflarını. Rüzgâr bile nefesini tutmuş gibiydi. Herkes MacLaren'a baktı.

"Marsan'ın benim ellerimde öldüğünü inkâr etmiyorum."

"O zaman Marsan'ın ölümünün öcünü almak için size meydan okuyorum."

"Beni kimin suçladığını bilmek isterim."

Altın Şövalye başlığını çıkardı ve siyah zırhını kaldırdı. Kum kahvesi saçları, mavi gözleri, uzun ve ince burnu çıktı ortaya. "Ben Argitaine Dükü'yüm ve Gerard de Marsan'ın kardeşi sayılırım."

MacLaren kafasını eğdi. Meydan okumakta haklıydı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Şartlarınızı söyleyin dük hazretleri."

"Atlı mızrak dövüşü."

MacLaren sadece kafasını salladı, ufak bir gülümseme belirdi dudaklarında. Ne MacLaren ne de dük bu oyunda yenilmişlerdi, fakat karşı karşıya da gelmemişlerdi. Artık kimin iyi olduğunu belirlemenin zamanı gelmişti. MacLaren bu yarışma için çitanın bu kadar yüksek olmamasını tercih ederdi, ama yapacak bir şey yoktu. Aptallığının bedelini bir kez daha ödemek zorundaydı.

"Ve MacLaren kazanırsa gidecek misin?" diye sordu Graham.

Dük kafa salladı. "Kavgam sizinle değil. Bugün, ya Lord Padyne MacLaren ya da ben Tanrı'ya kavuşacağız, ama onurum temizlenecek. İki durumda da adamlarım kendilerini korumak zorunda kalmadıkları sürece sessizce buradan ayrılacaklar."

"Ama... Dük hazretleri..." McNab kekeleydi.

"Ah, şimdi bilmelisin ki kızımı sana asla vermeyeceğiz," diye alay etti Graham McNab'e keskin bir bakış atarak. "Ama bunca yolu boş yere gelmiş olma, seni bir arkadaşla birlikte göndereyim. Pitcairn'in kellesi aşağı avlumda sopanın ucunda duruyor. Onu sana göndereceğim."

McNab bembeyaz oldu, ama kötü haberleri henüz bitmemişti.

"Bu meydan okuma aramızdaki hesabı kapatmayacak McNab," dedi MacLaren karısını kaçıran adama soğuk bir sesle. "Dükle işim bitince, seninle hesabımı kapatmaya geleceğim."

"Gözdağın kabul ediyorum," diye cevapladı McNab cesaretle, "fakat Dük hazretlerinin atlı mızrakta galip gelmesini diliyor olmamı affedin."

Alan boşaltıldı ve hızlı bir emirle işaretlendi. Atların birbirine çarpmasını engelleyecek bariyerlerin olmamasına rağmen geçici olarak hazırlanmış en iyi alandı. Eksikliklerine rağmen, birçok İskoç'un turnuvaya geldiği zamanlara çok benziyordu ve atmosfer rahatsız edici derecede neşeliydi. MacLaren insanların mutlu oluşunu anlayabiliyordu. Savaş olmayacağını ve atlı mızrak oyunu oynayacak bu iki adamdan başka kimsenin hayatının tehlikede olmadığını öğrenmişlerdi. İnsanlar sadece savaştan kurtulmamışlardı, üstelik bir de gösteri izleyeceklerdi. MacLaren'in ölecek olması kimin umurundaydı? İnsanlar alanı sıralar halinde sardılar. Yanlarında yiyecek sepetleri vardı, Fransız şövalyeler utanmazca kızlarla sohbet ediyorlardı ve bahisler açıldı. MacLaren pek de favori sayılmazdı.

"Burada avantajlısın gibi geliyor bana," dedi Chaumont neşeyle, MacLaren'a mızraklı at oyununun ilk etabına hazırlanması için yardım ederken. "Onun giydiği altın zırhın içerisinde muhteşem gözükeceksin."

MacLaren arkadaşının desteğine karşı gülümsedi fakat daha az gereksiz cesaret telkin edip, daha çok güven vermesini dilerdi. Güneşlik siperini indirerek mızrağını kaldırdı ve pozisyon aldı. Daha önce sayısız turnuvada büyük başarıyla atlı mızrak oynamıştı ama bu oyunda asla savaşmamıştı. Turnuvalarda amaç karşı oyuncuyu atından düşürmektir. Bugünse amaç öldürmektir. Ciddi yaralanmaları önlemek için

köreltilmiş mızrak uçlarından çok uzaktalardı, mızraklarının keskin metal uçları vardı. Kanlı bir gün olacaktı.

MacLaren düşmanını inceledi. Altın Şövalye, o sinsi Marsan'ın kardeşi sayılırdı. Kötü şans. Tek şansının son zamanlarda gelenler olduğunu düşünmüştü. Altın Şövalye mızrağıyla onu selamladı, MacLaren aynı şekilde cevap verdi. Nefes aldı, dua etti ve sonra düşmanın canını almak üzere atını tekmeledi.

MacLaren tam hıza ulaşınca, yaklaşıp düşmanın kalbini hedef aldı ve üzengi kayışlarının üzerinde ayağa kalktı. Süvari kör edici bir çarpışmayla karşılaştı. Dükün mızrağı MacLaren'in miğferine gelmiş ve kafasını sıyrıp geçmişti. MacLaren kışını tekrar koymak ve kendine gelmek için eyerine tutundu. Miğferi onu mızraktan korumuştur ama çarpmanın etkisi MacLaren'in beynini bir an etkisi altına almıştı. Ve atıyla pozisyon aldığı noktaya geri dönerken zamanı, bulanık aklını netleştirmek için kullandı.

"Senin ona vurman gerektiğini sanıyordum, tam tersini değil," dedi Chaumont kuru bir sesle. MacLaren'a şimdiki tur için yeni bir mızrak verdi.

"Bana doğruları gösterdiğin için teşekkür ederim," diyen MacLaren döndü. "Bu yeni stratejiyi kullanmalıyım."

MacLaren kendisine doğru gelen dizginlerinden boşanmış düke doğru koştu, bu sefer boynuna hedef aldı. Dük hazretleri de aynı yeri hedeflemişti. Bir kez daha her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu, MacLaren'in mızrağı kırılıp yön değiştirmişti. Dük gerçek bir atış yapmış, MacLaren'in omzunda bir delik açmıştı. MacLaren geri döndü ve kimsenin yaralandığını görmesini istemeyerek hızlıca pozisyon aldı.

"Yeni stratejini sevmedim," diye söyledi MacLaren döndüğünde.

"Doğru yapmıyorsun," diye cevapladı Chaumont MacLaren'in omzundaki ezilmiş metali yüzünü buruşturarak

rak çıkarırken. Akan kanı durdurmak için gömleğinin altındaki deliğe kumaş parçaları sıkıştırdı. MacLaren'in sol kolu garip bir açıyla sallanıyordu. Chaumont, MacLaren'in siperini nefessiz kalan kafasından çıkardı ve onu eyere bağladı. Kalkan artık sadece MacLaren'in sol kolunu kapatıyordu, fakat başka yapacak bir şey yoktu.

"Bu sporda kimin daha iyi olduğu cevabının benim lehime olmayacağından korkuyorum," dedi MacLaren sakince, sanki havanın durumundan bahsediyormuş gibi.

"O zaman o piçi atından düşür ve onunla yerde yüzleş," dedi Chaumont uzaklara bakarak, fakat MacLaren onun gözlerindeki endişeyi çoktan görmüştü.

"Evet," diye söylendi MacLaren. Etkili bir şey yapmalıydı, yoksa kaybedecekti. Ve bu sefer kaybetmek ölüm demektir. Teslimiyet hissederek, tekrar pozisyon aldı. Onu öldürmek üzere olan adama bakınca, MacLaren'in aklına Aila geldi. Ölürse onun ne yapacağını merak etti. Manastıra mı katılacaktı? Hayır, babası çoktan Kilise'nin Dundaff'i sahiplenmesini istemediğini söylemişti. Hayır, muhtemelen başka bir adamla evlendirilecekti. Bu düşünce beyninin etrafında acıyla döndü. *Başka bir adam?* Kanı tekrar pompalanmaya başladı ve artık omzundaki acıyı hissetmiyordu. *Başka bir adam?* Hayır. Bunun yaşanmasına izin vermezdi. Mızrağını kararlılıkla kaldırdı ve zavallı bir adamın acemi stratejisini kullandı.

Altın Şövalye'yi önceki gibi mızrağını indirerek hedef aldı. Altın Şövalye ölüm vuruşu yapacak şekilde mızrağını indirdi. Aniden, MacLaren atını dükün önünde ters yöne çekti ve mızrağını bedeninin yanlarına saplayarak dükün atından düşürdü. Vuruşun şiddeti MacLaren'i da yere düşürdü, fakat o bu sonucu beklediği için yere düzgün bir şekilde düştü. MacLaren yaralı kolunu korudu ve ayağa kalktı. Dük yere daha sert çarpmıştı ve daha yavaş kalkabilirdi. Bu, MacLaren'a atlı mızrak turnuvasında çok puan kazandıracak bir hareketti, ama atlı mızrak savaşının kuralları yoktu.

Yine de bu hareket, bazıları bir şövalye için onursuz olarak değerlendirilebilirdi ve MacLaren, maskesinin altından bile dükün bakışlarındaki ateşi hissedebiliyordu.

İkisi de tekrar giyinmek ve tekrar silahlanmak için geri döndüler. Artık yerde devam edeceklerdi. Ölüm düellosu.

"Bu etkileyiciydi," dedi Chaumont ciddi bir hayranlıkla.

"Omzumu aç. Elimi hissedemiyorum," MacLaren döndü ve sonraki tura odaklandı. Chaumont ve kâhyası atlı mızrak için kullandığı zırhtan çıkardılar onu ve Chaumont omzuna hızlı bir şekilde bastırarak, kemik titreten bir acıyla omzunu serbest bıraktı. MacLaren yavaşça omzunu oynattı. Omza saplanan bir mızrak acı vericiydi. Ama en azından oynatabiliyordu.

MacLaren alana geri dönünce büyük kılıcını aldı ve düşmanıyla karşılaşmak üzere ilerledi. MacLaren mızrakta iyiydi, ancak kılıçta daha iyiydi. Aynısının dük için de geçerli olmamasını umdu. Argitain'e kılıcını altına değdirek selam verdi ve dük aynı şekilde cevap verdi. MacLaren bu savaşın boş yere olduğunu düşündü. Düke karşı hiçbir şey yapmamıştı. Hayatının birçok senesini bu adamın sınırlarını İngilizlere karşı korumaya harcamıştı. Ve şimdi MacLaren, Marguerite'in ihaneti ve Marsan'ın aptallığı yüzünden onunla savaşmak zorundaydı. Ne yazık.

Dük ona doğru atılınca düşünceleri sessizliğe gömüldü ve MacLaren darbeyi savuşturdu. Dük kesinlikle kendisini korumak konusunda becerikliydi. Ve böylece ölüm dansı başladı. Saldırıp, kaçıp, kılıçlarını sallayıp, birbirlerini atlatıyorlar. İkisini de birbirini test ediyor, zayıf noktalarını arıyor, ölümcül darbeyi indirecek fırsatı kolluyorlardı.

Savaş bitmek bilmiyordu ve MacLaren acı ve bitkinliğe yeni düşerek yorulmuştu. Aila'nın hayali tekrar gözlerinin önüne geldi ve bunların son düşünceleri olup olmadığını merak etti. Aila düğün yemeği için bir kraliçe gibi giyindiğinde, Aila vahşice at sürerken, Aila onun mezar başında

dururken, Aila bir başka adama kendini verirken. Bu düşünceler sinir bozucuydu ve MacLaren, Argitaine'e çılgına dönmüş vahşi savaşçılar gibi saldırıp zırhın en zayıf olduğu yer olan kol altından vurdu.

Altın Şövalye acıyla yere düştü fakat tekrar ayağa kalktı. MacLaren kan koklayan bir yırtıcı gibi çevreledi onu. Tekrar saldırdı, kılıcı Argitaine'inkine çarptı, kılıcını sıyırarak çekti ve bu sefer dükün sağ bileğine sertçe sapladı. Zırh tabakaları tuttuğu için eli kolundan ayrılmasa da kemiğin kırılma sesi rahatlıkla duyuldu. Altın Şövalye'nin kılıcı işe yaramayan elinden düştü.

Geri çekildiklerini açıklamak için Argitaine dükü sağlıklı eliyle maskesini çıkardı. Yüzü bembeyazdı, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Argitaine bir an etrafına baktı, sonra bir nefes aldı ve MacLaren'in ölüm vuruşunu kabul etmek için diz çöktü. MacLaren bu adamın cesaretine hayran olmuştu. Böyle bir adamı öldürmek anlamsızdı. Tüm Fransa'yı İngiliz Kralı'na giderek yükselen bir arzuyla bağlamak niyetindeki İngilizlerin saldırılarına karşı, Fransızların Argitaine'e çaresizce ihtiyaçları vardı. MacLaren zırhını çıkardı.

"İnsanlarının sana ihtiyacı var, Argitaine. Seni öldürmek niyetinde değilim."

Dük kafasını kaldırdı ve MacLaren dükün gözlerinde duygularını kontrol edebilmek için verdiği çabayı gördü.

"Kardeşimin hayatını korumak benim onurumdur. Onurum üzerine savaşmak için kanım üzerine yemin ettim. Eğer beni bırakırsan, sana bir gün tekrar meydan okurum."

"Benimle gerçekten savaştın. Ve kardeşinin onurunu korudun. Benim ellerimde öldü, evet, ama ilk önce saldıran oydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşin, Kontes Marguerite ile evlenmek üzere nişanlanmıştı, bu kadının benimle birlikte olduğunu sanıyor-

dum. Kontes beni seçimiyle ilgili bilgilendirirken, Gerard de Marsan arkamdan saldırdı ve boğazımı kesmeye çalıştı. Bu yarayı açan oydu." MacLaren yüzünü yaran yara izini gösterdi.

"Kontes Marguerite'in anlattığı hikâye bu değil."

"Olmadığına eminim, ama gerçek bu. Hayret ediyorum, dük hazretleri, kendini İngilizlere satmış bir kadının sözlerine tamamen inanıyorsunuz."

"Sizin yetersiz güvenliğiniz sebebiyle bu seçeneğe mahkûm bırakıldığınızı söyledi."

MacLaren alaycı bir kahkaha attı. "Güvenlik benim verebileceğim tek şeydi ve sorun da burada yatıyor. Ona sadece kılıcımı ve kalbimi verebilirdim. İngilizler ona altın verdiler. Bu kararı vermeye kendi çıkarından başka hiçbir şey yüzünden mahkûm değildi."

Altın Şövalye iç çekti ve kafasını iki yana salladı. "Onun yanındaki hizmetlilerinden biriyle aynı hikâyeyi anlatıyorsun."

"Marguerite'in hizmetlisini öldürmediğine şaşırdım."

"Aslında hizmetli ölü. Ateşten öldü, ya da Marguerite'in söylediği buydu." Argitaine Dükü tekrar iç çekti. "Azizler aşkına, ben de bu kadının anlattıklarına inanmamaya başladım. MacLaren, sana teslim oluyorum. Meydan okumanın senin lehine sonuçlandığını ilan ediyorum. İsteklerini say."

"Seni fidye için alıkoymayacağım. Fransa benim ikinci evim oldu, onu yaralayacak hiçbir şey yapamam. İnsanlarının sana ihtiyacı var."

Argitaine ayağa kalktı ve uzun uzun MacLaren'in gözlerinin içine baktı. Yüz hatları MacLaren'a tanıdık gelmeye başladı ve MacLaren bulanık gözlerle aynı şekilde ona baktı.

"Sen onurlu bir adamsın. Senin gibilerle nadiren tanıştım," dedi dük sonunda, miğferini ve kılıcını uzatırken. "Ne

zaman istersen Fransa'ya geri gelebilirsin. Fransa, oğullarını her zaman kolları açık bir şekilde karşılar.”

“Teşekkür ederim. Ama burası benim evim. Kalmayı düşündüğüm yer burası.”

Argitaine Dükü reverans yaptı ve askerlerinin yanına doğru yürüdü. Sözüne sadıktı, askerleri kampı toplamaya başladılar.

Tozun ortasından McNab görüldü, deri bir zirhtan başka bir şey yoktu üzerinde. MacLaren, McNab'ın ona doğru yaklaşmasını iğrenerek izledi. Bitkindi ve omzu zonkluyordu. McNab'i ne kadar hızlı öldürebileceğini düşündü.

McNab alanı terk etmiş olan Argitaine'in yerini alacak değildi. “Bana karşı tutumunuz için size sebepler verdiğimi kabul ediyorum. Kendi yaptıklarına tatminkâr bir şekilde bakamıyorum. Yanlış yaptığımı biliyorum ve affetmenizi diliyorum.”

MacLaren ona şüpheli gözlerle baktı. Düke karşı duyduğu şefkatin tersine, MacLaren karısına, Aila'sına yaptıkları yüzünden McNab'i öldürürken hiç tereddüt etmezdi. Zaten bu adam da ona teslim olmuştu. McNab'in teslim oluşunun, suçluluk duygusuyla mı yoksa kendini savunmak için mi olduğunu merak etti. Fark eder miydi? MacLaren taze bir düşmana karşı savaşacak durumda değildi. Omzunun acil bakıma ihtiyacı vardı. McNab'in çocukluğunda yetersiz olduğunu ama asla kaybetmediğini hatırladı. McNab'in donanımı yoktu; ama tazeydi, yarasızdı ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. MacLaren, McNab'i öldürme isteğine karşı karısına kavuşma isteğini tarttı.

“Neden?” diye sordu MacLaren kabaca.

“Leydi Aila'yı neden kendime almak istediğimi mi yoksa şu an neden sana teslim olduğumu mu soruyorsun?”

“İkisini de ve karımı ilk adıyla anmak için iznimi almadım.”

“Benim hatam. Karınızı istedim çünkü klanımın ondan gelecek zenginliğe ihtiyacı vardı. Yaptıklarımın onursuz oluşundan ötürü size teslim oluyorum ve kusurlarımı düzeltmek istiyorum.”

“Sadakat ve bağlılığın için bana ve Lord Graham'a yemin mi edeceksin?”

McNab kısa kılıcını çıkarıp MacLaren'in önüne bıraktı. “Babamın kılıcı üzerine Lord MacLaren ve Lord Graham'a sadakat yemini ederim ve bir daha asla onlara karşı savaşmayacağım. Yalan söylersem, bu kılıç kalbimi delip geçsin.”

MacLaren kendisine sunulan bıçağı aldı. “Hata yapma. Yeminine ihanet edersen, bu bıçakla kalbini delecek el benimki olacak. Ayağa kalk. Teslimiyetini kabul ediyorum, şunu bil ki bağlılığını ispatlaman için seni her an çağırabilirim ve cevabının hızlı olmasını beklerim.”

“Tamam, yapacağım. Ve MacLaren, lütfen eşine özürlerimi ilet. O değerli bir kadın.”

MacLaren zırh eldiveniyle McNab'in suratına vurdu ve zevkle homurdandı. McNab yere düştü, burnundan akan kanla kafasını kaldırıp MacLaren'a baktı, kafası karışmıştı.

“Onun hakkında bir daha asla konuşma,” diye gürledi MacLaren. Bu konuşmadan sıkılmıştı. Karısıyla olmak istiyordu. Ve önüne çıkacak herkesi mutlulukla öldürebilirdi.

“Aferin, oğlum,” dedi Graham neşeyle omzuna vururken. MacLaren acıyla yüzünü buruşturdu.

“Dikişe ihtiyacın var,” dedi Chaumont.

“Karıma ihtiyacım var,” diye cevapladı MacLaren. Onun sancısı, zonklayan omzundan çok daha fazlaydı artık. MacLaren şikâyet etti, ama bunu yaptırmak için kaleye dönmek zorunda kalmamak üzere yarasını diktirip sardırıldı. Tüm zırhının çıkarılmasını çok vakit kaybettireceği için kabul etmedi, bu yüzden kâhyası sadece omuz parçasını çıkardı. Chaumont dikişi yaptı ve kâhya yamulmuş zırh parçasını değiştirdi.

tirdi. MacLaren, Chaumont'un izin verebileceği hale gelince atına bindi ve Chaumont ile Azize Margaret Manastırı'na doğru yola çıktılar, iki adam da kalplerine taht kurmuş kadınlara kavuşmanın kuvvetli arzusuyla ilerlediler.

Aila, etrafını saran karanlıkla hücrede tutsak kalmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Ve buradan nasıl kurtulacaktı? Toprağın çok altında olduğu için bağırmanın yararsız olduğunu biliyordu. Birinin onu duyması için kapıya kadar gelmesi gerekiyordu ve bu ne kadar sık olabilirdi ki? Kollarını kendine sararak giderek yükselen panik hissini bastırmaya çalıştı.

Canlı canlı gömülmüştü.

Umutsuzlukla savaşırken, Rahibe Enid'in öğretisini hatırladı. Nefesine odaklanarak, her nefeste dualara daldı. Zaman kaybolmuş görünüyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda, orada saatler mi yoksa dakikalar mı geçirdiğinden emin değildi.

Pacem relinquo vobis pacem meam do vobis non quomondo mundus dat ego do vobis non turbetur cor vestrum neque formidet.

Bu ayet, Yuhanna İncili'ndendi. *Sizi yalnız bıraktığım huzurla birlikte; size verdiğim huzur... Kalplerinizin sıkılmasına izin vermeyin ve korkmayın.* Tanrı gerçekten huzur vermişti; şu anki durumunun umutsuzluğuna üstün gelecek bir huzur. Kaderi ne olursa olsun, Tanrı onunlaydı ve bu yeterliydi. Tanrı'nın sevgi dolu kollarını etrafında hayal edip hissetmeye geri döndü. Derin bir nefes alarak durdu, odaklandı ve hazırlandı.

Şimdi, nasıl dışarı çıkmalı? Etrafında kapı çerçevesini hissetti, kaçmak için bir yol aradı. Loş ışık, kapının altından ve tavandaki çatlaklardan sızıyordu içeri, ama hiçbir kaçış yolu vaat etmiyordu. Kapı sıkıca kilitlenmişti. Fakat bu oda bir hapisane olarak hazırlanmamıştı. Bir çıkış yolu olmalıydı.

Aila'nın düşünceleri MacLaren'a kaydı. Şu an ne yapıyordu? Hâlâ hayatta mıydı? Campbell, Graham'ın yardımına gideceklerine dair verdiği sözü tutmuş muydu? Bunları bilmenin yolu yoktu. MacLaren'ın kuşatmayı dağıtması için günler, haftalar ya da aylar geçmesi gerekebilirdi. Aila, rahibin bu zaman zarfında yapabileceklerinden korktu. MacLaren'dan da korkmuştu, ama artık onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Rahip başka bir meseleydi. İsteklerini karşılayana kadar ona merhamet göstereceğinden şüpheliydi.

Bir an için, kabul edip manastıra dahil olmayı düşündü. Gerçek şu ki, rahibin tek istediği Aila'nın hayatı boyunca yapmayı planladığı şeyi tamamlamasıydı. Rahibe olmaya, eş olmaktan çok daha fazla hazır olduğu kesindi. Evli bir leydi olarak geçen birkaç gün bu anlamda eksikliklerle doluydu. Onu almaya geldiğinde ve rahip Aila'nın fikrini değiştirdiğini söylediğinde MacLaren ne düşünecekti? MacLaren'ın yüzünü hayal ederek suratını buruşturdu. O birçok kez ihanete uğramıştı; Aila kendini bu listeye ekleyemezdi.

Karanlığın içinde, her şey son derece net görünmeye başladı. MacLaren'ın kaba hali, uzak duruşu, hepsi yaralı kalbini korumak içindi. Aila gülümsedi, onun kaba davranışlarına karşı kendi romantik yanlarını fark ederek. Ona ne zaman âşık olmuştu?

Âşık mı?

Bu ürpertici bir düşünceydi. Âşık olmuş olamazdı. Karanlık ona bir itiraf gibi çökmüş ve inkârlar gözden kaybolmuştu. Onu seviyordu. Çocukluğundan beri onu seviyordu.

Onu saran kollarının hissini hatırladı. İkinci bir şansı olsa, üzerindeki kocalık haklarını reddetmezdi. Ama bu şansını tekrar elde edecek miydi?

Kaçmak zorundaydı!

Tekrar kapı çerçevesini yokladı. Kapı bir taraftan kilitlenmişti, ama diğer kısmı açıktaydı, demek ki kesinlikle menteşeye benzer bir şeyler olmalıydı. Parmakları kapı pervazının çatlaklarını hissederken, onu buraya kapatan adamı düşündü. Daha önce aldığı mesaj şimdi daha da anlam kazanmıştı. Mesajı McNab göndermemişti, düşündüğü gibiydi. McNab neden onun manastıra katılmasını isterdi ki? Hayır. Bunun rahip tarafından yazıldığına emindi. Tüm bölgenin sırlarını o koruduğuna göre, evleneceği dedikodusunu önceden duymuş olmalıydı. O açgözlü, insafsız bir adamdı, Aila'yı ikna etmek için suç işliyordu. Bunun, MacLaren'la evlenmiş olduğu için hissettiği son suçluluk kırıntılarını da yok ettiğini fark etti. Bu günah değildi. Tanrı'ya evli bir kadın olarak da, inzivaya çekilmiş biri kadar hizmet edebilirdi. İçinde bulunduğu şartlar değişmese de, özgüveni tırmandı. Kaçmanın bir yolunu bulmaya odaklandı tekrar.

Aila, menteşelerin yerlerini, duvarlara vidalanmış boşluklara sıkıştırılmış kapı yanındaki demir askıların yerlerini saptadı. Aila'nın kalbi yeni bir fikirle atmaya başladı. Eğer kapıyı birkaç santim kaldırılabirirse, menteşeleri yuvalarından çıkarabilirdi. Ama bunu yapabilir miydi? Yere çömelecek, kapının altını tuttu ve kaldırdı. Hiçbir şey kımıldamadı. Tekrar deneyerek, sırtı ve kolları çılgınlık atarak isyan edene kadar tüm gücüyle kaldırmaya çalıştı. Ağır meşe ağacından kapı bir zerre bile oynamadı yerinden. İşe yaramayacaktı.

Aila sırtını esnetti ve yapacak başka bir şey düşündü. Ani bir ilhamla aklına inşaatçılar geldi. Çocukken, Dundaff Kalesi'ne inşaatçıların ek bir bina yaparken, devasa taşları kaldıraç ve makaralarla kaldırdıklarını hatırladı. Makaraya icat etmek zor olurdu, ama kaldıraç mümkündü. Bir kez daha heyecanlanarak, odada kaldıraç olarak kullanabilece-

ği bir şeyler aradı. Kısa zaman sonra, üstüne basarak sen-
delediği ağır bir silindir buldu. Uzun bir sopa bulmak daha
zor oldu, ama sonunda kuru etleri asmak için tavandan sar-
kan bir tanesini bulabildi. Güç kazanmak için kurumuş ge-
yik etinden biraz yiyerek, bir elini kapının altındaki boşlu-
ğa soktu ve sonra sopanın ucunu boşluğun tam ortasına yer-
leştirdi. Derin bir nefes alarak, tüm gücüyle sopanın başını
aşağı doğru itti.

Gıcırdayan bir metal sesiyle ödüllendirildi. İşe yarıyor-
du! Daha güçlü bastırdı, saniyeler içinde gelecek özgürlü-
ğü hayal etti. Kaldıracı bırakınca, nasılsa, kapı menteşele-
rin içine geri girdi. Emin olmak için menteşeleri kontrol etti,
ama hepsi hâlâ sıkıca birbirine geçmiş duruyordu. Hayal kır-
ıklığını dizginleyerek tekrar denedi. Kapıyı tekrar kaldıra-
bildi ama kendisine doğru çekip menteşeleri askılarından
kurtaramadı. Sopyayı kapı boşluğundan her çekişinde, kapı
menteşeleri yuvalarına geri oturdu.

Giderek yükselen hayal kırıklığı ve umutsuzlukla, sopyayı
kapının daha ilerisine itmek, sopanın üzerine oturup zıpla-
mak gibi değişik taktikler denedi. Hiçbiri işe yaramadı. Bit-
kinlik çöktü ve tamamen yenik halde silindirin yanına otur-
du. Kafasını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu.
Hücrelerinden kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

*

MacLaren ve Chaumont, McNab ve Argitain'e in ba-
rış içinde ve hızlıca ayrıldıklarından emin olduktan sonra
Graham'ı yalnız bıraktılar. Bu durum, MacLaren'in bek-
lediğinden çok daha iyi şekilde çözülmüştü ve Aila'yı tek-
rar görmek için giderek büyüyen bir beklenti hissetti. Ayrı-
lmalı uzun zaman olmamıştı, ama aydınlatıcı olmuştu. Bekli-
de bugünün heyecanı yüzündendi, ama içinde geleceğe dair
tanıdık olmayan umutlarla dolmuştu. Bir daha asla sevme-
yeceğine yemin etmişti, ama bu sözü tutamamaktan kork-
tu. Aila'nın görüntüleri kafasında dans ediyor ve onu Azi-
ze Margaret Manastırı'na çekiyordu. Aila'nın kulede üze-

rinde iç gömleğinden başka bir şey olmayışı, atının üzerinde
uçan orman perisi Aila, Aila'nın onunkine bastırılmış bede-
ni... Onu, bir kadını istemekten çok daha öte bir şekilde isti-
yordu. Daha önce istediği her şeyden daha fazla.

İçindeki küçük bir ses ona dikkatli olmasını, kalbini ko-
rumasını söyledi. Onunla evli olabilirdi, onunla eğlenebilir-
di bile, ama aşk tehlikeliydi. *Hiçbir kadına kalbini verme.*
Hiçbir kadına seni yaralama gücünü verme. Ses mantıklı
geliyordu kulağa ve ona uymak isterdi ama çok geçti. Kalbi
gitmişti; o kaybolmuş bir adamdı. Atını tekmeleyerek, tam
arkasındaki Chaumont'la birlikte daha hızlı sürdü.

Azize Margaret Manastırı'nın kapılarından içeri girmele-
riyle birlikte, Chaumont MacLaren'in önüne atılıp onun yo-
lunu kapadı. MacLaren sabırsızca baktı ona. Karısını isti-
yordu. Chaumont'un söyleyeceği her neyse bu kavuşmadan
sonrayı bekleyebilirdi. Belki yarın, ya da daha iyisi, sonra-
ki hafta.

"Senden bir şey talep edeceğim." Chaumont alışık olma-
dık derecede ciddiydi. MacLaren tüm dikkatini ona verdi.
Chaumont nadiren ciddileşirdi.

"Benden ne isteyecek olabilirsin?"

"Leydi Mary Patrick. Onun en yakın kanı ve onun lordu-
sun." Chaumont durdu, her şeyden çok, gergin görünüyör-
du. MacLaren kafa salladı ve Chaumont devam etti. "Onun-
la evlenmek için iznini istiyorum."

MacLaren ona uzun uzun baktı. Şaşırdığını söylemek is-
temiyordu, ama şaşırmıştı. Chaumont'un Mary'ye olan ilgi-
sini fark etmişti, ama Chaumont'un birçok güzel kıza olan
ilgisini de fark etmişti. Kimseyle ciddi bir ilişkisi olduğunu
ya da kimsenin elini ciddiyetle tuttuğunu görmemişti. Kaş-
larını çattı, Chaumont'un Fransa'daki leydilerle olan geçmi-
şini düşündü. O, dibine kadar cesur bir adamdı ama tek eşli-
lik sıkıntısına hiç girmemişti.

Chaumont onun bakışlarını okudu ve iç çekti, "Onu hak

etmediğimi biliyorum, ama o ve oğluyla birlikte yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Graham'ın beni kabul etmesi ve bana adını vermesi, Mary için bir gelecek sağlayabileceğim umudu veriyor bana."

"Senin tek bir kadınla birlikte olduğunu daha önce hiç görmedim." MacLaren kaşlarını çattı. Chaumont için canını verirdi, ama Mary'yi korumak gibi bir görevi vardı. "Leydi Patrick'in sen yeni bir sevgili bulduğunda üzülmesini istemiyorum."

"Gerçekten, Leydi Patrick'ten başkasını istemiyorum. Eğer evlenirsek ve başka bir kadına bakarsam en ciddi şekilde hakkımdan gelmene izin veriyorum." Chaumont, MacLaren'in daha önce hiç görmediği bir tutkuyla konuşuyordu. MacLaren, Chaumont'un Mary'ye âşık olması fikrine güldü.

"Kendini mahkûm etmek için bu kadar acele etme, dostum. Bana karşı dürüst oldun. Belki de Mary için iyi bir koca olacaksın. Tabii eğer o seni istiyorsa. Onunla ve oğluyla vakit geçirmen için sana izin veriyorum. Patrick'in senesi dolduğunda ona resmi olarak eşlik edebilirsin."

Chaumont genişçe gülümsedi, dürüst bir gülümsemeydi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Güldü. "Daha önce hiç olmadığım kadar neşeliyim, çocuk gibi, ama teşekkür ederim dostum."

"Çok iyi. Hadi ilerleyelim, olur mu? Karımı görmek istiyorum."

Chaumont gülümsedi, sonra ikisi de ana avluya doğru ilerlediler. Rahibeler işlerini bırakıp kutlamak için yanlarına gelirken varlıkları dikkat çekti. Mary Patrick de döndüklerini hemen öğrendi.

"Tanrıya şükür, döndünüz!" diye bağırdı. "Hem de çabucak, sizi kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Azizler aşkına, ama ikiniz de sağlıklı görünüyorsunuz. Nasıl bir mucize oldu?"

Adamlar atlarından indiler, atlarını teslim ettikten sonra Chaumont hızlıca onun yanına vardı. Mary gülümsedi ve kollarını ona sarılmak için açtı ama sonra kızardı ve arkasını döndü.

"MacLaren'a atlı mızrak oyunu için meydan okudular, kazandı ve günü kurtardı," dedi Chaumont, gözleri Mary'yi asla terk etmeyerek. "Fransızlar çekildi, McNab kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp evine döndü ve Tanrıya şükürler olsun ki Dundaff kurtuldu."

"Tüm gerçekleri anlatmıyorsun, Chaumont," dedi yanında duran MacLaren. "Mary, sizi tanıştırayım." Mary hafifçe kaşlarını çattı. Chaumont'la çok aylar önce tanıştırlmıştı. "Leydi Patrick, size Chaumont Graham'ı takdim edeyim. Kaleye ihanet eden bir haini öldürdü ve Lord Graham'ın hayatını kurtardı. Tek başına, hepimizi uykuda kelleimizi kaybetmekten kurtardı ve Graham klanına lordun oğlu olarak kabul edilmekle ödüllendirildi."

Mary, Chaumont'a baktı, gözleri parlıyordu. MacLaren, Mary'nin Chaumont'a nasıl baktığını ve Chaumont'un kararlı bakışlı cevabını gördü. Görüldüğü kadar inanılmaz olsa da, açıkça birbirlerine karşı güçlü duygular besliyorlardı. "Leydi Patrick," diye devam etti MacLaren, "Chaumont'un size eşlik etmek için izin istediğini de bildirmek isterim. Yasınız bittikten sonra, izin vereceğim, eğer siz de isterseniz."

"Bana eşlik etmek mi?" diye sordu Mary, Chaumont'a gözlerini açarak.

"Evet. Seni seviyorum *tatlım*. Karım olmayı kabul edersen sonsuza dek onur duyacağım."

Mary kendini Chaumont'un kollarına attı. "Tamam, evet, evet." Teklifini kabul ederek, bildiği her dilde cevapladı. Chaumont da ona sarıldı ama Mary boynunu öpmeye başladığında gergin gözlerle MacLaren'a baktı.

"Ah, devam edin. Onu öp ve bu işi hallet," dedi MacLaren. Birkaç ay daha beklemelerine gerek yoktu. MacLaren

Aila'yı bulmak için yürüdü, onu gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordu. Ona koşacak mıydı? Daha önce asla duygularını açığa vuran biri olmamıştı, ama bu sefer güzel olabilirdi. *Hayır, harika olurdu.* Ona sokulmasına ihtiyacı vardı. Bir daha uzaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

"Leydi Aila'yı mı arıyorsun?" Rahip Barrick'in kısık sesi geldi. MacLaren başrahibin Fransa'daki zulümden kaçıp İskoçya'nın daha güvenli topraklarına yerleşen Temp-lar Şövalyeleri'nden biri olduğu raporlarını duymuştu. Eğer doğruysa, bunu kesinlikle saklamasına gerek yoktu.

"Evet," diye cevapladı MacLaren. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Rahip kafasını salladı. "İnzivada ve kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyor."

"Yalvarırım ona MacLaren'in, kocasının geldiğini söyleyin. Eminim beni görmek isteyecektir."

"Leydi Aila, kiliseye adanmıştı. Evliliğiniz bu sözü ortadan kaldırdı ve feshedilecek. Manastıra dönmek, ait olduğu yerin burası olduğunu ona fark ettirdi. Bana pişmanlıklarını ifade etmek istedi, Azize Margaret'in rahibeleri arasındaki haklı yerini almaya karar verdi."

İki adamın arasına sessizlik çöktü. MacLaren rahibin az önce kendisine söylediklerini anlamak için çabalıyordu. Tanrım, bir kez daha olamazdı. Ona ihanet edip reddeden iki kadına âşık olmak mümkün olamazdı. Hayır, bu mümkün değildi.

"Karımla konuşmalıyım," diye cevapladı MacLaren. *karım* kelimesine vurgu yaparak. Eğer Aila onu reddedecekse, bunu yüzüne söylemeliydi. Onun kelimelerini duymaya ihtiyacı vardı. Onu fikrinden vazgeçmeye ikna etmeye ihtiyacı vardı, gururun canı cehennemeydi. Artık tamamen teslim olmuştu ve sonunu şimdiden görebiliyordu.

"Gitmelisiniz bence," diye cevapladı rahip, sağ elini kılıç kınının üzerine yerleştirerek.

"Karımla konuşmadan gitmeyeceğim," diye cevap verdi MacLaren. Üzerinde hâlâ savaş giysileri vardı ve uzun kılıcı sırtında asılıydı. Daha önce bir rahiple savaşmamıştı, ama daha önce kimseyi Aila'yı sevdiği gibi sevmemişti de.

Kavga için hazırlandı.

Aila umutsuzca oturmuş, fare adımlarına benzer ufak sesleri dinlerken kafasını silindirin üzerinde dinlendiriyordu. Önce, sesleri duyduğundan bile şüphelendi, ama sonra sesler tekrar geldi.

“Hey? Kimse var mı?” Hareketsiz duruyordu ama hiçbir şey duymadı. Rahibin geri döndüğü fikri onu ürpertti ama ısrar etti. “Lütfen, kimse var mı?”

“Merak etmeyin, Leydi Aila, annem hiçbir şeye zarar vermediğim sürece istediğim kadar oynayabileceğimi söyledi ve ben hiçbir şeye zarar vermedim.”

Gavin! Aila dostça bir ses duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti. “Tabii ki hiçbir şeye zarar vermemişsinizdir,” dedi Aila sesini sakın tutmaya çalışarak, “ama lütfen buraya gel. Hücrede kilitli kaldım.”

Aila çocuğun kapı ağzında dikilene kadar yaklaşmasını duydu. “Kendinizi hücreye nasıl kilitlediniz, Leydi Aila?”

“Bir şekilde başardım ama şimdi çıkmam gerekiyor. Bana yardım edecek misin? Çok güçlü birine ihtiyacım var.”

“Ben çok cesurum, Leydi Aila. Annem öyle söyledi. Bay Chaumont da!”

Aila gülümsedi. Gerçekten yardım edebilmesini diledi. “Ben kapıyı kaldıracığım ve sana söylediğimde sol tarafı itmeni isteyeceğim.”

“Ama neden?”

“Kapıyı menteşelerinden çıkaracağız. Yardım edebileceğinden emin misin?”

“Yapabilirim, Leydi Aila. Eğer yapamazsam, Chaumont’u çağırırım. O çok güçlü.”

Aila durdu. “Chaumont burada mı?”

“Evet ve MacLaren da. Tüm Fransızlar geri çekiliyormuş. Bizi daha fazla rahatsız etmeyecekler. Bay Chaumont’u öperken annem böyle söyledi. Öpüşmeyi sevdiklerinden eminim.” Gavin’in sesi bu spora karşı ilgisi olmadığını anlatıyordu. Aila’nın tek duyduğu MacLaren’in burada olduğuydu.

“MacLaren nerede? Onu buraya getirebilir misin?”

“Rahip Barrick’le konuşmakla meşgul. Bir rahibi sevmek günah mıdır? Senin inzivada olduğunu söyledi. İnzi va nedir?”

“Acele et, buradan çıkmak zorundayım.” Aila haykırdı, sopayı yerine yerleştirip tüm gücüyle aşağı itti. Bir kez daha, kapı menteşelerden ayrılırken demirler gıcırdadı.

“Şimdi it!” diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı. “Daha güçlü it, Gavin!” Kapı sonuna kadar çatırdayarak açılana kadar sopayı itebildiği kadar aşağı itti, sopa kırıldı ve Aila kendini yerde buldu.

“Yaptım, Leydi Aila, oldu mu? Ah, kapıyı kırdım. Annem çok sinirlenecek,” dedi Gavin korkmuş görünerek.

“Hayır, çocuk, iyi iş becerdin,” dedi ona sıcak bir kucaklama vererek. “Şimdi, beni hemen MacLaren’a götürebilir misin?”

“Tabii ki, Leydi Aila,” diye cevapladı Gavin becerdiği işten açıkça duyduğu gururla. “Beni takip edin.”

*

Şapelle ana bina arasındaki avluda, MacLaren ve Ra-

hip kılıçları çekip yüzleştiler. Rahip Barrick gitmesini istedi. MacLaren gitmeyi kabul etmedi, tehlikeli sulardaydı ve bunu biliyordu. Chaumont ve Mary yanlarında durdular. Birçok rahibe sahneyi ne yapacaklarını bilemeden izliyordu.

Chaumont, MacLaren'a yaklaştı ve usulca konuştu. "Dikkat et, dostum. O bir Templar."

"Nereden biliyorsun?"

Chaumont uzaklara baktı. "Fransa'dan kaçan çoğu Templar'ı tanırım, katliamdan kurtulanları tabii."

MacLaren kafa salladı, bu bilgiyi gelecekte sorgulamak için depoladı. Arkadaşı hakkında bilmediği az şey olduğunu sanırdı.

"Bunun peşine düşmekten emin misin?" diye sordu Chaumont. "Kutsal topraklardasın. Eğer Kilise sınırlarında bir rahibe saldırırsan, kesinlikle aforoz edilirsin." MacLaren seçeneklerini tarttı. Aila ile çaresizce konuşmak istiyordu. Bu rahibe güvenmemişti, ama sırf bu amaçla Aila'nın daha önce manastıra kaçtığını da kabul etmek zorundaydı. Fikrini tekrar değiştirmiş olması mümkündü. Rahiple savaşıp onu rızası dışında geri dönmeye mi zorlayacaktı? Sessizce, doğru olanı bulmak için dua etti.

İç çekti ve kılıcını kınına yerleştirdi. "Seninle kavga etmek için gelmedim rahip. Sadece karımla konuşmak istiyorum. Eğer kalmak istiyorsa, ona baskı yapmayacağım." MacLaren netti. Aila, Marguerite değildi. Artık bunu anlamıştı. Eğer ona karşılık Tanrı'yı seçmişse, nasıl aldatılmış hissedebilirdi ki? Belki de bu onun için daha iyi bir seçim olurdu. Onu vazgeçecek kadar çok sevdiğini fark etti, eğer bu Aila'nın istediği şeyse. Zaman kalbini iyileştirirdi. Eninde sonunda. Belki. Belki de hayır.

"Hayır, bekle!"

MacLaren sarsılarak döndü. Bu Aila'ydı. Kalbi onu görmek için yarıştıyordu, ama sonra kaşları çatıldı. Elbisesi yırtılmış, yüzü pislik içinde ve saçları dağınıktı. Ne olmuştu

burada?

"Rahip burada kalmak istediğini söylüyor." MacLaren, Aila'ya seslendi. "Eğer doğruysa, hemen gideceğim. Şimdi ve sonsuza kadar bana doğruyu söyle. Manastıra adanmak mı istiyorsun yoksa karım olmak mı?" MacLaren duygusuzca konuşuyordu ve en ufak bir reddediş ifadesine karşı hemen yürümeye hazırlanıyordu.

Aila, MacLaren ve rahibe baktı. İki adam da cevap için bekliyorlardı. "Babam seninle evleneceğimi söylediğinde, bana seçenek bırakılmamıştı. Şimdi, seçme hakkım var. Ama kan dökülmesini istemiyorum, hele ki böyle kutsal bir yerde." Aila kaşlarını çattı, gözlerindeki endişe açıktı.

"Devam et. Seçim yapma zamanı," dedi MacLaren kabaca.

Aila öfkeyle Rahip Barrick'e baktı ve omuzlarını kaldırdı. "Lord Pady'n MacLaren, hayatımın kalanını karınız olarak geçirmekten gurur duyarım."

MacLaren aralarındaki boşluğu kapadı ve onu öpücüklerle hapsetti. Aila onun kollarında eridi ve MacLaren onu sonsuza kadar kollarında tutmak istedi.

"Hayımmır!" diye bağırdı rahip ve kılıcıyla öne atıldı. MacLaren hızlıca arkasını döndü, kendi kılıcını çekti ve Aila'yı neredeyse parçalara ayıracak olan saldırıyı engelledi.

"Seninle savaşmak istemedim, Barrick, ama sonuçları ne olursa olsun karımı ölene kadar koruyacağım," diye tısladı MacLaren.

"O manastıra adanmıştı, sen onun aklını zehirleyene kadar. Seninle gelmesine izin vermeyeceğim. Onun mirası Kilise'ye ait." Rahip köpürerek MacLaren'a bir kez daha saldırdı.

"Onun mirası babasının istediği kişiye ait. Kilisenin buna karışmaya hakkı yok."

“Lütfen, benim mirasım için kavga edemezsiniz,” diye yalvardı Aila, Chaumont onu kavganın arasından çekerken. Onu kimse dinlemiyordu. Daha yüksek sesle bağırdı, “Benim kocam mirasım olan toprakları, manastır arazisini ve üzerine dikilen binaları, kiliseye verecek kadar dürüst ve Tanrı korkusu olan biridir.”

Bu herkesin ilgisini çekti.

MacLaren ve rahip ona bakmak için durdular. MacLaren kaşlarını çattı.

“Çok cömertsiniz, Lord MacLaren,” dedi Rahibe Enid, savaşçıların arasına atılarak. “Fakir topluluğumuza karşı nazik düşüncenize müteşekkirim.”

Rahip, MacLaren’a sertçe baktı. “Eğer niyetin buysa, şimdi söz ver.”

MacLaren’ın Aila’nın topraklarını Kilise’ye vermek gibi bir niyeti yoktu. Topraklara kendisi için ihtiyaç duyuyordu ve bu topraklar üzerine çoktan yerleşmiş kutsal kabileye toprak vermeyi hiç düşünmemişti. Bütün gözler onun üzerindeydi şimdi. Rahip, Rahibe Enid, Chaumont, Mary, Gavin ve Aila, yalvararak ona bakıyorlardı. Topraklardan vazgeçmek mi? Aila’yla evlenmesinin öncelikli sebebi buydu. Tanrı’nın gözlerinin de aniden üzerinde olduğunu hissetti ve bencilliği için utanç duydu. Sonuçta her şey Tanrı’ya aitti. Gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Topraklar gitmişti.

“Evet, Aila’nın miras topraklarını Kilise’ye bağışlayacağıma söz veriyorum. “MacLaren o anda, istediği tüm toprakları vermiş olduğunu biliyordu, Graham yeni bir yasal mirasçı edinmeliydi. Umursamadı. Topraktan çok, Aila’yı istedi, mirasını değil, sadece Aila’yı. Aila ona gülümsedi, vazgeçtiği şeyin üzerindeki etkisi yok olmadı.

“Sözünü kabul ediyorum ve seni ona bağlıyorum,” diye cevapladı Rahip, kılıcını yerine yerleştirirken tedirgin görünüyordu. “Topluluğumuza karşı cömertliğiniz için teşekkür ederim. Kapımız size her zaman açık. Şimdi gidebilirsiniz.”

niz.” MacLaren uzaklaşan Rahip Barrick’in arkasından güldü, söylediklerinin sadece son kısmının doğru olduğunu biliyordu. Mesele değildi. Şimdiye dek en çok istediği şeyi almıştı.

Aila, Dundaff'e dönerken MacLaren'in kollarına daha da sokuldu. Kendi atını sürmek için ona itiraz etti, ama MacLaren gülümsedi ve ondan uzaklaşmasının o kadar kolay olmadığını söyledi. Aptal adam; onun uzaklaşmaya niyeti yoktu. Aila, onu saran güçlü kolların hissinden keyif alarak gözlerini kapadı. Yüzünü boynuna bastırarak kokusuyla nefes aldı ve burnunu büzüştürdü.

"Banyoya ihtiyacın var." Ama Aila bunu çok umursamamıştı, az sonra tekrar ona sokuldu.

"Beklemek zorunda." MacLaren atını yoldan çıkarıp sık ormana soktu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yalnız olabileceğimiz bir yere."

MacLaren'in yalnız kalmak için onu en son ormana götürüşünün anıları Aila'ya akın etti. Sıcaklık tenine yayıldı ve hızlıca nefes aldı. Onu saran adama daha da sokulmaya çalıştı, ama çelik plakalı zırh tatmin edici değildi. Tenha bir yer bulana kadar kısa bir yol yürüdüler. Ağaçlar dar vadiyi çevreliyor ve güneş ışığının huzmeleri yaprak örtüsünün üzerine düşüyordu. MacLaren atından indi ve Aila'nın da inmesine yardım etti, ayakları toprağa değene kadar onu bırakmadı. Aila kollarını onun göğsüne dayadı ve kendini ona bastırdı. Tüm zırhıyla birlikte ona sarılmak koca bir ağaç gövdesine sarılmak gibiydi.

"Biraz soyunmam lazım," dedi MacLaren yavaş bir gülümsemeye, kılıcını tutan kemeri çıkararak.

"Burada mı?" diye sordu Aila.

"Burada," dedi MacLaren zırhının üzerindeki cüppeyi çıkarırken.

"Şimdi mi?" Aila'nın gözleri parıldadı.

"Şimdi." MacLaren otoriter bir tavırla konuştu.

MacLaren el çabukluğuyla omzundaki zırhı çıkardı. Aila onun giyinmesini izlemekten hoşlanmıştı. Soyunmasından daha çok hoşlandı. MacLaren bileklerindeki plakaları çözerken zorluk yaşadı, bu Aila'ya rahiple olanlar hakkında konuşabilecek zaman sağladı.

"Neden toprakları Kilise'ye vermeyi kabul ettin?" diye sordu Aila kısık bir sesle, bunları konuştuğu için MacLaren'in öfkelenip öfkelenmeyeceğini merak ederken.

MacLaren işine devam ederek omuz silkti. "Vermeseydim, rahiple aramızda bir kavga çıkacaktı. O piçle savaşmaktan çekindiğim için değil, ama Kilise onun ölümünü şüphesiz üzerine alıncıydı. Toprakları vermek, seninle oradan ayrılmak ve bunun için aforoz edilmemenin tek yoluydu."

"Yani öyle konuşmakta haklı mıydım?"

MacLaren bir kolundaki plakaları çıkardı ve diğerinin üzerinde çalışmaya başladı. Aila dudağını ısırıp ve cevap vermesini bekledi.

"Evet, tatlım," diye homurdandı, "iyi yaptın."

Aila kollarını kendine sardı ve MacLaren'in sözlerinin ılıklığı üzerinden akarken gülümsedi. MacLaren için bu gerçekten yüksek bir övgüydü.

"Ama klanın," diye sordu, "eğer benim mirasımı almaya caksan onlar için ne yapacaksın?"

"Mirasın olan toprakları kiliseye verdim, parayı değil." Birkaç sert çekiştirmeyle, kollarındaki plakalar döküldü.

“Baban, geleceğin konusunda çok cömert ve ihtiyacım olduğunda daha çok toprak alabilirim. Ve anneni sağlıklı ve zinde tutmayı planlıyorum, böylece çocuklarımız bir gün Dundaff’ın tamamına sahip olacaklar.”

Aila gülümsedi. Her şey güzel olacaktı. Gülümsemesi genişledi, kendisinin annesini memnun etme arzusunu düşündü. Bu asla işe yaramazdı, ama birinin denemesi onu memnun ederdi. “Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmedim.”

“Ah, umarım bunu artırabilirim. Seni daha da mutlu etmeyi planlıyorum,” dedi MacLaren puslu bir sesle ve sonra sırtından bağlanmış göğüs zırhını çıkarmaya çalışırken küfretti.

“Sen... Yardım edebilir miyim?”

MacLaren teslim olmadan önce biraz daha uğraştı. “Evet, kâhyamın yardımı olmadan daha önce hiç soyunmaya çalışmadım.”

“Yardım etmekten onur duyarım.” Aila yaklaştı ve soyunmasına yardım etmeye koyuldu. Ne yazık ki çok kötü bir kâhya olduğunu kanıtladı ve bağcıklarla cebelleşti.

“Acele et,” diye emretti MacLaren. Daha fazla sabır gösteremeyecek gibiydi sesi.

“Bu nasıl bir düğüm böyle? Aslında, ben onu daha kötü hale getirdim.”

“Onu kısa kılıcımla kes.”

“Hayır, bekle, hallettim.” Zırh yere düştü. MacLaren zırhlı yeleği kafasından çıkardı ve zırh tıngırdarak yere düştü. Aila kararlılıkla kalçalarına bağlanmış parçaları çözmeye koyuldu. MacLaren’in önünde eğildi, kafasını eğip işini yaptı. MacLaren derin derin nefes aldı. Homurdandı ve elini Aila’nın kafasının üzerine koydu, Fransızca vahşice küfretti.

Aila ayıplayarak baktı ona. “Fransızca konuşabiliyorum, biliyorsun.”

“Özür dilerim.” MacLaren ellerini saçlarında gezdirdi ve tekrar derin nefesler alarak gökyüzüne baktı. Aila işine geri döndü.

“Hâlâ bitmedi mi?” Sesi sertti.

Aila bu tondan ürktü. “Henüz değil. Elimden geleni yapıyorum.”

“Yetişkin bir adamı ağlarken gördün mü hiç?” diye sordu MacLaren, sesi hassas çıktı.

Aila ona baktı, anlamamıştı.

“Eğer beni çabuk çözmezsen görebilirsin.”

Aila gülümsemesini saklamaya çalıştı. “Belki kâhyan için Dundaff’e dönmeliyiz.”

“Samimiyim. Ağlayacağım.”

“Kâhyan düğümler konusunda tam bir şeytan,” dedi Aila.

“Bıçakla kes.”

“Seni yaralayabilirim.”

“Şu an yaraladığından daha fazla yaralayamazsın. Azizler aşkına, tatlım bana bıçağımı ver.” MacLaren bıçağı aldı ve İtalyan zırhının bağlarını kesti. Aila kıkırdamasını bastırmak için ellerini ağzına kapadı. Çok sevimliydi, kendisine küfrediyor, etrafına dönüp kendi çabasıyla zırhtan kurtulmaya çalışıyordu. Zırhından tamamen kurtulduğunda, Aila’nın nefesi kesildi. Açık kırmızı kan, beyaz bir bandajın üzerinde parlıyordu.

“Ne oldu?” Daha önce yaralı adamlar görmüştü, ama MacLaren’in kanının görüntüsü onu biraz fena yapmıştı.

“Argitaine Dükü’yle mızrak oyunu. Rahiple yaptığım karpışma dikişleri attırması olmalı.”

“Ah, zavallı. Dundaff’e dönmeli ve yarana baktırmalıyız.”

Şimdi sadece iç çamaşırlarıyla duran MacLaren durdu

ve ona baktı. "Sana yemin ederim, şu an bana karşı gelirsen, tek yapacağım şey kendimi kendi kılıcımın önüne atmak olur."

Aila yavaşça gülümsedi. "Senin ölüm sebebin olmayı hiç istemezdim."

"Buna şüphe yok, şimdi buraya gel."

Aila istekle onun kollarına gitti ve kucağına çöktü. Belirgin biçimde erkek kokuyordu; ter, viski ve kan karışımının misk gibi kokusu. MacLaren yavaşça geri çekildi ve gözlerinin içine baktı.

"Neden manastırdaki hayat yerine beni seçtin?" diye sordu, gergince ve gri gözleriyle.

"Seni daha çok sevdiğimi anladım." Aila dudağını ısırıldı. Bunu sesli mi söylemişti? Uzaklara baktı, güvensizliğini ya da alay ettiğini görmek istemiyordu.

MacLaren yavaşça bir tutam saçını geri itti, parmaklarını saçları boyunca kayıyordu. Dokunuşu Aila'nın teninde titredi, sert bir kaya dingin sulara atılmış gibi dalgalar yarattı içinde. Parmak ucuyla, yüzünün yanını okşayarak indi ve alt dudağına sürtündü. Aila'nın kalbi hızlandı, her duygu dalgasıyla birlikte atıyordu. Kafasını kaldırdı, dudakları aralıktı.

"Beni seviyorsun." Gözleri Aila'ninkileri asla bırakmadı. Bu gerçek bir ifade olmanın ötesindeydi; bu bir emirdi.

Aila kollarını onun boynuna doladı ve gözlerini kapadı. MacLaren'in öpüşü yumuşak ve ılıktı. Aila daha fazlasını istedi. Parmaklarını onun saçlarının arasına geçirip onu kendine doğru çekerek öpücüğü derinleştirdi. MacLaren kısık ve aç bir şekilde inledi, Aila'yı yerden kaldırıp onu delice öpmeye başladı. Aila'nın ayakları tekrar yere değdiğinde, dünya etrafında parlak renkler saçarak dönüyordu ve onu sıkıca tuttuğu için memnundu. Ayakta durabileceğinden emin değildi.

Ama yine de... yine de, MacLaren onu sevdiğini söyle-

memişti.

Aila'nın giysileri daha çabuk çözüldüklerini gösterdiler ve MacLaren, Aila ne olduğunu anlamadan onu soymuştu. MacLaren'in çamaşırlarını ve Aila'nın iç gömleğini çıkarmak bir an sürdü ve Aila ağaçlar etraflarını sararken çırılçıplak dikiliyor olmanın yeni hissiyle ürperdi.

MacLaren hiçbir şey söylemedi, ama iç gömleği otların üzerine fırlatıp Aila'yı kendisiyle birlikte üzerine yatırdı. Ürkek bir kısırağı korkutmamak istermiş gibi yavaşça hareket etti, gözleri asla Aila'ninkileri terk etmedi. Bu kadar ortada olmak Aila'nın yüzünü kızartmıştı, ama kısa süre sonra MacLaren'in vücudu onu bir battaniye gibi tamamen sarmıştı. Bu kadar fazla yerinin onun bu kadar fazla yerine değişiyor olması hissiyle nefesi kesildi. Aila ellerini, MacLaren'in şişkin kollarının üzerinden sırtına doğru gezdirdi. Onunla ilgili her şey kaslı ve sertti.

MacLaren inledi. "Ah, ama sen çok güzelsin." Burnunu Aila'nın boynuna sürttü ve kalçasını onunkilere doğru bastırdı. Bu Aila'nın daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, ama aniden bekârete karşı bir seçim yaptığı için mutlu oldu. Onun istekli öpüşü sıcak ve ısrarcıydı, Aila'yı seçiminden iki kat emin kıldı. Onun öpüşüne cevap verdi ve dünya tekrar etrafında dönmeye başladı. İyi olansa, yerde yatıyor olmasıydı.

MacLaren her ne yapıyorsa, Aila bunun daha fazlasını istedi. Parmaklarını MacLaren'in saçlarında gezdiriyordu. Sonra parmaklarını sırtından aşağı doğru indirdi. Onu daha sıkı sardı, ta ki...

"Ov!" Ah, ama bu acımişti. Gözlerini sıkıca kapattı ve kafasını yana çevirdi, buna sessizce dayanmaya kararlıydı. Pady'n durdu, kafasını onun yanına yere koydu. Aila derin derin nefes aldı, hislerinin yükseldiğini hissediyordu. Rüzgâr üzerlerindeki ağaçların yapraklarını nazikçe okşadı ve kuşlar usulca öttüler. Güneş ışığı cennetin altın kuşakları gibi ağaçların arasından süzülüyordu. Kocasının geniş

omuzlarının titrediğini fark etti.

“Sen... iyi misin?” diye fısıldadı Aila, yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak ederek.

“Evet.” Sesi çığ ve acılıydı. “Seni çok seviyorum. Canımı acıtmak istemedim ama seni deli gibi istiyorum.”

Aila bu açıklamayla keskin bir nefes aldı. “Beni seviyor musun?”

“Evet,” dedi Padyn yavaşça.

“Beni seviyor musun?” dedi daha yüksek bir sesle, ayak parmaklarına varan bir sevinçle.

MacLaren kafasını kaldırdı, ona kaşlarını çatarak baktı. “Evet, söylediğim bu.”

Gerginlik, korku ve acı uzaklaştı ve kavradığından daha fazla bir neşeyle kızardığını hissetti. “Beni seviyorsun!”

“Şşş, kadın, ağaçları rahatsız ediyorsun.”

Aila kıkırdadı ve onu kolları ve bacaklarıyla sardı. “Sen,” diye fısıldadı yanaklarından birine küçük öpücükler konurken, “beni,” diğer yanağını da öptü, “seviyorsun.” Usulca dudaklarını öptü.

MacLaren inleyerek öpücüğü derinleştirdi ve tekrar harekete geçti. Aila içinde ve etrafındaki yaratıcı gücün tek olduğu hissine teslim oldu. Ses ve görüntü dalgaları etrafındaki dünya kaybolana kadar içine yayıldı ve dünyada artık sadece o, Padyn ve aralarındaki aceleci çekim gücü vardı. Parmaklarını onun sırtına geçirdi, bir şeyler için çaresizce açtı, ta ki tüm renkler ve sesler ona geri çarpana kadar. Aila gerildi ve inledi, kendi sesi kocasının inlemesiyle boğuldu.

Padyn onun üzerine yığıldı, son derece hareketsizdi. Aila nefes almak için çabaladı. MacLaren’in üzerindeki ağırlığıyla nefes almak zor gelmişti. Onu öldürmüş müydü?

“Padyn?” Cevap alamadı. “Yaşıyor musun?”

MacLaren inledi ve yuvarlandı. Aila’yı da kendiyle bir-

likte yuvarladı. “Benim ölümüm olacağını biliyordum.”

Aila başını göğsüne yaslayarak ona sarıldı. Sıcak ve mutlu-
luydu. İlk yaramaz gülümsemesini göstermişti. “Ah, bak Padyn, ağaçlar gitmiş. Hepsini bağırışınla kaçirttin.”

Padyn gözlerini açtı, kafası karışmıştı. Aila kıkırdadı.

“Aptal kadın,” diye söylendi, yine de dudakları gülümsemeye dönüştü ve boğazından bir gümbürtü geldi.

“Gülüyor musun?”

“Ben asla gülmem.” Ama küçük gümbürtü devam etti ve sonunda sarsılmaya başladı; kahkahaya boğulmuştu. Aila’yı daha sıkı tuttu ve gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından süzülüp göğüslerine inene kadar güldüler. Aila yorgundu ve doymuştu, hoşnut bir şekilde iç çekti.

“Seni seviyorum, Padyn.”

“Aila,” dedi MacLaren, adını mutlu bir hırıltıyla söyleyerek Aila’nın iliklerine kadar titreşimler gönderdi. “Tanrı bizi korusun, ben de seni seviyorum.”

SON

Beş sene sonra

“Burada mı?”

“Burada.”

“Şimdi mi?” diye sordu Aila, Padyn ona sokulmuşken sinsi bir gülümsemeye.

“Şimdi.” Padyn uzun ve tutkulu bir öpüşme için dudaklarını onunkilerin üzerine kapadı. Ya da en azından niyeti buydu.

“Anne. Anneeee!” Dört yaşındaki James odaya daldı ve MacLaren mutsuz bir homurdanmayla sırt üstü uzandı.

“Anne, kılıcım nerde?” diye sordu James ebeveynlerinin yatağına tırmanırken. “Ne yapıyorsunuz?”

“Şu an hiçbir şey,” diye homurdandı MacLaren.

“Yatağına baktın mı Jamie? Dün gece onunla birlikte yattın,” dedi Aila Padyn’i hafifçe dürterek. Padyn Jamie’ye tahta oyuncak bir kılıç verdiğinden beri ondan ayrılmak istemiyordu.

“Gidip bakacağım,” dedi Jamie ve yatakta birçok kez zıpladıktan sonra, koca bir gümbürtüyle yere atladı ve odaya koşarak çıktı.

“Şşş,” dedi Aila içgüdüsel olarak ve geri uzandı. Aniden

tekrar Padyn’in kollarındaydı ve onun ılıklığına sokuldu.

“Hayııııı!” Dokunaklı bir ağlama sesi geldi. “Geri ver. O benim! Anneee!”

“Ah, Tanrı aşkına...” diye söylendi Padyn.

“Anne, Jamie benim battaniyemi aldı ve geri vermiyor!” Üç yaşındaki Rose mızızlanarak odaya daldı, kırmızı bebek bukleleri yığını omuzlarına dökülmüştü. Jamie koşarak geldi, battaniyeyi omuzlarına örtmüş elindeki kılıcıyla kıkır kıkır gülüyordu. Rose tekrar çığlık attı ve onun arkasından koştu.

“İkiniz de sessiz olsun, uyandıracaksınız,” feryat eden bir ağlayış kulaklarını parçaladı, “bebeği.” Aila yataktan iç çekerek çıktı ve altı aylık oğulları, William’ı beşikten aldı. İki çocuk da ellerini kulaklarına kapatarak dikiliyorlardı.

“Anne, nasıl bu kadar çok ses çıkarabiliyor?” diye sordu Jamie.

“Evet, bu bir merak konusu,” diye yorumladı MacLaren.

Aila yatağa geri tırmandı ve bebeğini göğsüne koydu, en azından bir çocuğunu etkili şekilde susturmuştu. Padyn ona gülümsedi, en küçük çocuğunu alından öpmek için eğildi, sonra Aila onu itelemeden önce karısını da göğsünden öptü.

“Bu sabah istediğim bu değildi,” diye fısıldadı.

“Tüm bu çocuklarla kutsanmış olmamız senin hatan,” diye geri fısıldadı Aila.

“Öyle,” dedi MacLaren erkeksi gururunun tatminkâr gülüşmemesiyle. Çocuklar yatağa tırmandılar, oynuyorlardı, sessiz olmasalar da en azından daha barış içindeydiler. Aila, Padyn’in sabırla çocukların üzerine tırmanmasına izin verirken güldü.

“İşte mutlu aile burada,” dedi Chaumont açık kapıdan içeri girerken soytarı gülümsemesiyle, kusursuz şekilde giyinmişti ve doğuştan bir hemşireymiş gibi, kucağında uyuyan bir bebek tutuyordu. “Kusura bakmayın ama çok gürül-

tülü insanlarsınız.”

“Seni uyandırdıysak özür dilerim,” dedi Aila, ama Chaumont bu yoruma el salladı.

“Umarım kısa zamanda hazırlanırsınız. Leydi Graham’a bu sabah kimsenin geç kalmayacağı üzerine söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğrattıysak Tanrı beni korusun.”

Aila gülümsedi. Son beş senede birçok değişiklik olmuştu, sadece Lord Graham’ın kendi dairesini boşaltıp karısının kulesine yerleşmesi değil, karısının şiddetle itiraz ettiği fakat daha çok ateşle istediği bir hareketti. Aila aynı zamanda Büyük Salon’daki yemeklere de katılıyordu artık, bunun duygusuz kocasının zoruyla olmasından şikâyet ediyordu; ordunun en uzun ve en yakışıklı iki adamının kolunda geliyordu yemeğe her zaman. Ne kadar kıvranıyorsa da, son derece eğleniyordu. Chaumont ve Mary, geniş evleri inşa edilirken, Dundaff’e taşınmışlardı. Graham, Chaumont’u şık bir şekilde ödüllendirmişti, ama Mary, Aila’nın ev sahibesi rolünü edinmiş görüldüğünden beri, Aila ödülünden daha fazlasını hak ettiklerini hissetti.

“Ah, buradasınız,” dedi Mary odaya girince. Üzerinde işlenmiş ipek, turkuaz bir elbise vardı, uzun saçları beline kadar iniyordu. “Johnnie’ye bakabilir misin?” diye sordu Chaumont’a, üç yaşındaki oğlunu uzatarak. “Leydi Graham’a saçlarımı kendi hizmetlisine yaptıracağıma söz verdim. Lütfen geç kalmayın,” dedi Aila ve Padyn’e, “Yoksa anneniz derimi yüzer.”

Chaumont’a hızlı bir öpücük verdi ve sonra hızla çıkmak için arkasını döndü, ama Chaumont onun elini tuttu ve onu kendine çevirerek düzgünce öptü. Birbirlerine başka bir uzun an boyunca gülümsediler, ta ki Gavin binici giysileriyle fark edilmeden kaçmaya çalışana kadar.”

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Mary.

On dört yaşındaki Gavin, iri yarı bir çocuk olmuştu. “Fergus bugün Şimşek’i sürmeme izin vereceğini söyledi.” Aila

ahır bekçisinin adını duyunca gülümsedi. İyileşmesi uzun sürmüştü ama kararlı olmuştu ve artık işinin başındaydı.

“Eğer geç kalırsan, kendini Leydi Graham’ın yanında bulur ve sebeplerini açıklarsın,” diye uyardı Mary.

Gavin beyazladı ve geldiği yolu geri yürüdü, muhtemelen giysilerini değiştirmeye gidiyordu.

“Annen kalabalığın kalbine korkuyu nasıl yerleştireceğini kesinlikle iyi biliyor,” dedi MacLaren kuru bir sesle.

“Sevgili kocam da dahil mi?” diye sordu Aila. Doğrusu son ziyaretlerinin üstünden sadece bir ay geçmiş olmasına rağmen torunlarını uzun süredir göremediği için onları artık tanımadığını iddia ettiğinden beri, annesinin aile ziyareti istediğine cevap vermişlerdi. MacLaren ikna edildiği için homurdanmasına rağmen, Dundaff’e gitmek için hazırlık yapmıştı. Leydi Graham aile için tüm günü planlamıştı ve herkesin katılmasını bekliyordu.

Hizmetliler içeri girip, giydirmek için çocukları aldılar ve Aila ve Padyn paha biçilemez bir an için baş başa kaldılar.

“Giyinmeliyiz,” dedi Aila, ama Padyn onu yanına çekti.

“Bu, arzularıma ters düşer.”

Aila ona karşı koyarak omuz silkti. “Ve benimkilere de, ama bu ailemiz için.”

“Aile mi? O şeytanla akraba olduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet, bu gerçek ve annem hakkında söylediklerine dikkat etmezsen o şeytanın aynısından yatağında da bulabilirsin,” diye bağırdı Aila.

Onunla kısa bir süre mücadele etti, ama MacLaren onu daha sıkı tuttu. “Evet, sen benim ailemsin,” dedi ona bakarak. “Olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla kutsandım.”

Aila iç çekti. "Seni seviyorum, kocacığım."

"Ben de seni." Padyn Aila'nın iç gömleğini sıyırmaya başladı ve nazikçe alnından dudaklarına kadar öptü.

"Ama geç kalacağız." Aila kaçıp kurtuldu. "Annem öfkelenecek."

"Ne yaparsak yapalım bize kızacak. En azından öfkelenmesi için gerçek ve iyi bir sebebimiz olur."

"Anneme ne diyeceğiz?" Aila kolunu MacLaren'in boynuna doladı.

"Ona dördüncü torunu için çalıştığımızı söyle."

"Bunu söyleyemem!"

Padyn dudaklarını Aila'nın dudaklarına bastırdı ve Aila bir süre boyunca hiçbir şey söylemeyeceğini anladı.

SON

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)